

Tổng Tài Khốc Suất Cuồng Bá Duệ

Contents

Tổng Tài Khốc Suất Cuồng Bá Duệ	1
1. Phụ Nữ Có Chồng Vẫn Tốt Nhất!	2
2. Cái Sự Cầu Huyết Của Trai Thẳng	6
3. Đó Là Thỏ* Của Cố Tổng	10
4. Quá Cmn Đáng Lắm Rồi	13
5. Hẹ Hạt Thông Có Thể Tráng Dương	17
6. Không Nên Giã Say Quá Đà	20
7. Định Mệnh, Vậy Mà Không Thấy	24
8. Con Sứa Đẹp Mãi	28
9. Thích Thể Hiện	31
10. Mi Mới Là Tên Dệt Bông!	35
11. Cả Viên Chiên Khiêu Gợi	39
12. Muốn Ngủ Chung Với Anh Hai À	43
13. Trai Cơ Bắp Cuồn Cuồn Rất Cô Đơn	46
14. Tiểu Bạch Liên Phất Phơ Theo Gió	50
15. Địa Điểm Thích Hợp Để Bồi Dưỡng Không Khí	53
16. Cậu Ngủ Chung Với Anh Tui Đi ~	58
17. Em Trai Nảy Mầm Tình Rồi	61
18. Đặc Biệt Đặc Biệt Vô Dụng	65
19. Gian Thương Vô Lương Tâm Bán Thuốc Giả	69
20. Thiệt Muốn Hôn Lưỡi Với Ảnh	73
21. Cố Tổng Thoát Cái Đứng Hình	76
22. Tổng Giám Đốc Trà Trộn Vào Quần Chúng Độc Giả	80
23. Mọc Nó Thỏ Phỉ Thiệt Đáng Sợ	84
24. Không Thể Tin Vào Quảng Cáo Trên Tv	88
25. Cùng Đạo Phổ Xem Phim	91
26. Nhầm Nhọt Cái Sau Tiếp Cái Trước	95
27. Hồ Tổng Giám Tà Mị Ngông Cuồng	98
28. Thằng Em Thấy Rất Lo Lắng	102
29. Nụ Hôn Đầu Cơ Bản Chẳng Đầu Vào Đầu	106
30. Muốn Xích Gân Vợ Hơn	110

Tổng Tài Khốc Suất Cuồng Bá Duệ

Giới thiệu

Edit: Tiểu Hồ. Thể loại: Hiện đại, 1 vs 1, Thoải mái, hài hước, tổng tài công, tác gia thụ, không ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-khoc-suot-cuong-ba-due>

1. Phụ Nữ Có Chồng Vãn Tốt Nhất!

Lưu Tiểu Niên là một tác giả mạng, chuyên viết thể loại huyền huyền trên một trang dành cho chúng trạch nam, về sau trang web phải đóng cửa để nâng cấp, Lưu Tiểu Niên vì sức ép của cuộc sống, đành phải đổi bút danh, đồn trú tạm thời tại một trang truyện Ngôn tình.

Chúng thiếu nữ hiển nhiên chả có hứng với thể loại huyền huyền, để bảo đảm tiền nhuận bút có thể nuôi sống miệng mình, Lưu Tiểu Niên đành cần chịu nhọc, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu các tựa truyện đang đứng đầu bảng xếp hạng của trang. Chẳng hạn như Prince lạnh lùng vs. Princess dịu hiền, Tiểu thiên kim 7 tuổi máu lạnh, Vợ hiền của chủ tịch . . . !

Sau quá trình cày cuốc, Lưu Tiểu Niên chính thức bắt tay viết một áng văn ngôn tình đầu tay. Tổng tài khốc suất cuồng bá duệ, đồng thời thuận lợi ký hợp đồng.

Nữ biên tập có thâm niên cứ lải nhải căn dặn cậu qua email, tình tiết phải cố gắng cầu huyết cho lắm vào, tốt nhất nên cho nảy sinh xung đột kịch liệt ngay từ chương đầu, kẻ thứ ba là phải có rồi, tình địch cũng không thể thiếu, mẹ của nam chính phải ác vào, hay nhất là có thêm vị hôn thê là một cô tiểu thư nham hiểm của tập đoàn tài chính lớn, nữ chính phải vừa ngược thân vừa ngược tâm Tóm lại, cần lôi có lôi!

Lưu Tiểu Niên thấp thỏm lo âu, dựa theo ý của biên tập, trong chương kế tiếp phải cho cô hôn thê đi kiểm xã hội đen, bắt cóc nữ chính mỏng manh ngây thơ.

“Vậy chương kế tiếp phải viết sao?” Lưu Tiểu Niên hỏi trên QQ, “Cho nam chính mang theo người xông đến, cứu người?”

“Đương nhiên không rồi!” biên tập quả quyết gạt phăng nó, “Tình tiết gì mà rập khuôn quá, ta phải cho nam chính cải trang thành vệ sỹ, trà trộn vào trong cứu nữ chính ra, sau đó trên đường chạy trốn bị phát hiện, không cẩn thận rớt xuống vực!”

“Vực?” Lưu Tiểu Niên giật bắn, “Đây là truyện hiện đại mà.”

“Bộ hiện đại thì không thể có vực à?” biên tập rút lại, “Cứ viết thế!”

Không thể phủ nhận biên tập rất hiểu ý người đọc, sau khi chương đó vừa được đăng, tiền nhuận bút của Lưu Tiểu Niên tăng dần đều.

“Chương tiếp theo thì sao?” Lưu Tiểu Niên bồn chồn, “Cho họ rơi vào sơn động, đoạt được một quyển bí tịch vô lâm?”

“Cậu ngu à!” biên tập gửi qua một icon nổi điên, “Đây là truyện hiện đại!”

May mà bà còn nhớ đây là truyện hiện đại. Lưu Tiểu Niên quệt mồ hôi.

Biên tập tiếp tục gõ lạch cạch, “Hiện thời em trai của nam chính đang âm mưu chiếm đoạt cổ phần của công ty, nên chương sau phải cho nam chính và em của ông xảy ra xung đột dữ dội vào, rồi sau đó nữa em của ông điên lên, bắt cóc nữ chính làm con tin!”

Lại bắt cóc? Lưu Tiểu Niên bàng hoàng, “Nhưng cổ vừa được cứu mà.”

“Vậy mới kịch tính chứ!” biên tập rất hài lòng với ý tưởng này, “Mau đi viết ngay!”

“Nhưng họ còn đang ở sơn cốc dưới vực mà, dù tuân theo định luật nhân vật chính không bao giờ chết, thì cũng phải bị thương chút, chưa kể phải cho họ thoát ra bằng cách nào?” Lưu Tiểu Niên thấy xoắn xuýt.

Biên tập cũng xoắn xuýt nốt, hai người thương lượng mãi vẫn không đưa ra được lời giải, biên tập quả quyết đập bàn, “Cậu, viết ngay cho chị một cảnh nóng!”

Cảnh nóng? Lưu Tiểu Niên ngơ ngác, cảnh nóng làm cái quái gì.

“Phải viết cho nóng bỏng cho ướt át vào, cứ vậy đi, chị bảo đảm người đọc sẽ quên bằng họ còn đang ở dưới vực. Sau đó cậu có thể chuyển cảnh ở chương kế, cho họ suông sẻ xuất hiện ở buổi tiệc của tập đoàn Uy Mạnh!!!”

Lưu Tiểu Niên phun thẳng nước vào màn hình, “Có bàn tay vàng quá trốn không đấy bà chị!”

“Nghe lời chị, chắc chắn không sai!” biên tập nói xong câu đó, liền out mất tăm.

Lưu Tiểu Niên khóc không thành tiếng, vừa gõ chữ vừa ảo tưởng bản thân đang viết truyện khoa học viễn tưởng.

Sau khi đăng chương mới, Lưu Tiểu Niên không dám xem phản hồi, tự rúc đầu vào chăn.

Chuông điện thoại reo, vừa bắt máy đã nghe giọng nói đầy kích động của biên tập, “Tổng tài rất hài lòng!”

“Tổng tài đột quỵ nằm viện, chương sau em trai ông sẽ phái người đi ám sát ông, ông còn hài lòng nữa à?” giọng Lưu Tiểu Niên nghe thật rầu rĩ.

“Ý chị là ông chủ của trang web ta rất hài lòng, ông còn nói, tiền thưởng tháng này của cậu được tăng gấp 3!”

Lưu Tiểu Niên đội mồ hôi ngồi bật dậy, bị hù sây sẩm rồi! Tình tiết trời ơi kiểu đó, mà có thể kiếm được nhiều tiền vậy cơ à?!

Không ai đủ khả năng từ chối tiền trắng lóa, thế là trong suốt quãng thời gian kế tiếp, Lưu Tiểu Niên lục tục viết rất nhiều rất nhiều truyện ngôn tình.

Tác phẩm tiêu biểu thứ 1 Hoàng tử hắc ám của công chúa độc tài

Cô, Mật Tuyết Kỳ Nhi, người thừa kế của năm tập đoàn tài chính lớn tám gia tộc hiển hách, là người mẫu duy nhất được chỉ định trong tuần lễ thời trang Paris Milan Anh Mỹ, đôi mắt màu băng, khuôn miệng như quả anh đào. Nhưng không ai biết, thật chất cô là Boss của tổ chức ám sát lớn nhất trong giới.

Anh, Hiên Viên Lam Hải, hoàng tử tàn nhẫn nhất trường, tình nhân hoàn mỹ trong lòng toàn thể nữ sinh của trường. Con trai trưởng của gia tộc Hiên Viên, nắm giữ mạch máu kinh tế toàn thế giới! Nhưng không một ai hay, từ trước đến giờ anh không yêu bất cứ ai . . . Trừ cô!

Giữa anh và cô, sẽ xuất hiện va chạm nảy lửa thế nào?

Xin mọi người hãy chú ý theo dõi truyện này.

Tác phẩm tiêu biểu thứ 2 Lãnh mạc thiên kim phục thù ký

Xí, không tự xem mình là ai, lại dám trêu ghẹo bốn tiểu thư?

Trên thế giới này, chưa từng có người ẵm được nhiều danh hiệu như vậy: công chúa của hoàng tộc Anh, nhà thiết kế thời trang, sinh viên đứng đầu trường y, sát thủ hạng nhất, tiểu thư tập đoàn mafia, người thừa kế tập đoàn tài chính, hoa hậu . . .! Nhưng Đông Phương Tử Nguyệt lại làm được tất, chưa kể, cô mới chỉ 15!

Không biết, người thế nào mới có thể làm tan trái tim băng giá của cô!

Xin mọi người hãy chú ý theo dõi truyện này.

Tác phẩm tiêu biểu thứ 3 Vị hôn phu thần bí của công chúa bé

Tác phẩm tiêu biểu thứ 4 Vị hôn thê siêu trộm của chủ tịch

Tác phẩm tiêu biểu thứ 5

Tác phẩm tiêu biểu thứ 6

.....

Lưu Tiểu Niên càng viết càng hường, càng viết tam quan càng sục đổ, chính cậu cũng cảm thấy bản thân đang tiến gần cảnh giới biến thái, cuối cùng cậu cũng đợi được tin tốt Trang web trạch nam mà hồi trước cậu viết huyền huyền, cuối cùng, mở lại!

Lưu Tiểu Niên khóc nước mắt nước mũi tèm lem, một bên viết cho xong kết thúc của Prince đại gia vs. Princess sát thủ, một bên gửi yêu cầu xin cắt hợp đồng.

Tay bút vàng muốn đi, đương nhiên biên tập không chịu, oanh tạc bằng cả QQ lẫn điện thoại suốt nửa tháng trời, nhưng Lưu Tiểu Niên đã quyết lòng ra đi, thái độ thì nhỏ nhẹ lịch sự, lại dứt khoát không khoan nhượng.

Dùng dần mãi, cuối cùng biên tập chỉ đành phải dứt ruột thả tay, song nhằm cảm tạ công hiến của cậu dành cho trang web, tổng tài có dự định mời cậu một bữa cơm.

“Mời tôi ăn?” Lưu Tiểu Niên rất bàng hoàng, ông chủ của trang web này là ông chủ nổi tiếng trong ngành dịch vụ internet, thật chất cái trang web ngôn tình này chỉ do ổng rảnh rồi mở chơi, chủ yếu kinh doanh game online, gần như không có thằng con trai nào chưa từng chơi game của công ty này.

Trong lòng thằng trạch nam như Lưu Tiểu Niên, Boss cuối kiểu đó không phải nên bận tối mắt à, sao ổng không chỉ đọc truyện ngôn tình của cậu, lại còn muốn mời cậu ăn?

“Đây là yêu cầu cuối cùng, đừng nói không đồng ý đó nhé?” biên tập áp dụng chiến thuật tâm lý.

Lưu Tiểu Niên hơi xuôi xuôi, gật đầu đồng ý.

Về sau mỗi lần nhớ lại cái gật đầu đó, Lưu Tiểu Niên đều hận không thể đem cái đầu này chặt phăng đi cho rồi.

Nếu như không có cuộc hẹn đó, nói không chừng cậu đã vợ À ừm, vợ con đầy nhà, chứ không phải bị tên kia đặt dưới thân hàng đêm, khóc đến độ khan tiếng luôn.

Song, thời gian không thể đảo ngược, tương lai không thể đoán trước, nên vào một buổi chiều, Lưu Tiểu Niên ngâm nga một khúc dân ca, lái xe đến nhà hàng sang trọng trừ danh đã hẹn trước.

Cửa ra vào kiểu La Mã hào nhoáng sang trọng, Lưu Tiểu Niên phải gom góp dũng khí cả buổi, mới đi vào cánh cửa xoay.

Đại sảnh còn hùng vĩ hơn cả cửa ra vào, một hàng nữ phục vụ xinh đẹp quý phái, mỉm cười cúi chào hoan nghênh cậu, thành thử trạch nam Lưu Tiểu Niên chưa bước vào đời bao giờ, ngoài dự liệu Mặc tiểu.

“WC ở đâu?” Lưu Tiểu Niên cảm thấy rất, rất mất mặt, nhưng cậu biết nếu cậu không hỏi cho rõ, tới lúc tiểu ra quần còn mất mặt hơn.

“Đi thẳng quẹo trái, trên cửa có chỉ dẫn.” nữ phục vụ rất chuyên nghiệp.

Lưu Tiểu Niên thấp thỏm đi đến cửa WC, kéo một cái không mở, kéo hai cái cũng không mở, vì vậy mà ai oán nhìn quanh.

“Trên cửa có nút ấn.” một giọng nam vang lên bên tai.

“Cảm ơn.” Lưu Tiểu Niên đỏ mặt, vọt vào WC mà không thèm nhìn đường, sau khi giải quyết vấn đề xong đi ra rửa tay, lại thấy người đàn ông mới này vẫn đang đứng ở cửa, nhìn mình với ánh mắt suy ngẫm.

“Anh muốn gì?” Lưu Tiểu Niên bị anh nhìn đến độ lạnh sống lưng.

“... Em chính là Thỏ Hồng Jelly?” lời anh nói ra nghe mà khiếp người.

Lưu Tiểu Niên ảo tưởng bản thân nhảy vào bồn cầu cho nước xả trôi luôn, đây là bút danh cậu sử dụng trên trang web ngôn tình, sao lại truyền ra ngoài được chứ?! Trong lòng vừa uất hận vừa khiếp đảm, “Anh là ai?”

“Cố Khải.”

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên ngay lập tức há ngoác miệng, không ngờ sẽ gặp người mời cậu ăn ở ngay trong WC, “Anh... Sao anh nhận ra tôi?”

Trạch nam viết truyện ngôn tình, Lưu Tiểu Niên luôn coi đó là một nỗi hổ thẹn, nên không bao giờ tham gia cộng đồng chứ đừng nói là họp mặt tác giả, từ trước đến nay chưa từng lộ mặt, vì sao người này lại nhận ra cậu?!

“Anh thấy hình của em trên CMND lúc ký hợp đồng.” Cố Khải xoay người đi ra ngoài, “808 sảnh Caesar, đi thôi.”

Lưu Tiểu Niên sợ rồi, ảnh cậu trên CMND nhìn hoàn toàn như kiểu thằng tội phạm vừa ra khỏi trại cải tạo ấy, xấu đến độ quỷ khóc thần sầu, vậy mà ổng căn cứ vào đó nhận ra cậu?!

Lại còn là bản sao nữa chứ!

Sảnh Caesar theo tông kim bích huy hoàng, quả nhiên rất có phong cách Đại đế. Tướng tá Lưu Tiểu Niên vốn đã không cao, ngồi lọt thỏm trong cái ghế sofa lớn trông lại càng nhỏ đến thảm thương, cộng thêm biểu hiện khẩn trương, nhìn một cái biết ngay là trạch nam chưa từng tham gia các sự kiện lớn!

Trong khi Cố tổng khí phách ngang nhiên ngồi ở sofa đối diện, tây trang trắng thớm, cà vạt chỉnh tề, đồng hồ lấp lánh, giày da bóng loáng, cử chỉ nho nhã phép tắc, ghê gớm hơn hết chính là, gọi món bằng ngoại ngữ cơ đấy!

Vì vậy, thằng trạch nam đến một chữ tiếng Anh cũng nói không xong nào đó, bắt giác lại rụt nhỏ hơn.

Sau khi chọn món xong, Cố Khải đặt câu hỏi như thể chỉ thuận miệng, “Nghe nói em định quay lại viết huyền huyền?”

“Phải.” Lưu Tiểu Niên nơm nớp e dè, “Tôi đã hoàn thành hợp đồng với bên anh rồi.”

“Nếu anh tăng gấp đôi tiền nhận bút cho em thì sao?” Cố Khải hỏi.

“Tôi thật sự không hợp viết truyện ngôn tình.” Lưu Tiểu Niên từ chối khéo.

“Gấp mười.” Cố Khải nói rất nhẹ.

Lưu Tiểu Niên giật bắn người, “Bao nhiêu?”

“Gấp mười, chưa bao gồm các khoản phúc lợi.” Cố Khải áp sát cậu, “Anh có thể cho em lên làm nhân viên chính thức của công ty, không cần trình diện chấm công, em có thể tiếp tục làm việc tại nhà, sao nào?”

Tự cổ chí kim sự cám dỗ của tiền tài luôn vừa thần tốc lại vừa hữu hiệu, Lưu Tiểu Niên luôn tự nhận có quy tắc “ẦM” một tiếng rả thành bã, gạt đầu đồng ý lia lịa, chỉ thiếu điều nhào qua lấy thân báo đáp thôi, truyện ngôn tình quả nhiên là thứ chan chứa tình yêu nhất trên thế giới!

“Nhưng, anh có một điều kiện.” Cố Khải ngả lưng về lại sofa, khước miệng khê nhướng.

Biết ngay người có tiền đều rất nham hiểm mà, theo sau kẹo chính là gậy! Lưu Tiểu Niên lập tức tăng cảnh giác, “Điều kiện gì?”

“Đợi anh một lát.” Cố Khải cầm điện thoại bấm một dãy số, vừa kết nối đã hỏi thẳng vào đề, “Em thấy em ấy thế nào?”

Đầu bên kia ầm ĩ huyền não, có người gào khản họng, “Sếp, phụ nữ có chồng vẫn tốt nhất!”

2. Cái Sự Cẩu Huyết Của Trai Thằng

Âm lượng điện thoại quá lớn, Cổ Khải thấy rõ, vai của Lưu Tiểu Niên ngồi đối diện thoáng run khẽ.

“Xin lỗi, gọi lộn số.” Cổ Khải bình tĩnh cắt điện thoại.

Lưu Tiểu Niên bưng ly nốc nước điên cuồng.

“Tôi đọc truyện của em rồi, rất có thiên phú viết truyện tổng tài đấy.” Cổ Khải nói thẳng không hoa hòe.

Xém chút nữa là Lưu Tiểu Niên đã phun hết nước trong mồm ra rồi, ai thêm cái thứ thiên phú rẻ tiền đó!

“Công ty anh đang lên kế hoạch khai thác khoản game online trường học ngôn tình, muốn mời em sáng tác nội dung và mở màn.” Cổ Khải ngồi tựa lưng vào sofa, “Tiền lương chắc chắn sẽ không làm em thất vọng.”

“Trò chơi? Nhưng trước giờ tôi chưa từng làm.” Lưu Tiểu Niên có chút bất ngờ lẫn một chút lo lắng.

“Sẽ có người chỉ em, em chỉ cần nêu lên ý tưởng.” Cổ Khải lấy từ trong bao hồ sơ ra một bản hợp đồng, “Em xem qua đi.”

Lưu Tiểu Niên nom nớp mở ra, còn chưa kịp xem phần nội dung, đã bị con số ở cuối làm cho điếng người.

“Game này rất quan trọng với công ty, nên anh mong rằng em có thể gia nhập.” Cổ Khải nói chuyện rất có thành ý.

Được tổng tài coi trọng, Lưu Tiểu Niên thoáng chút run sợ khi được ưu ái.

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, ký tên.” Cổ Khải đưa cho cậu cây bút, cười một cách hiền hòa thánh thiện thuần lương, gần như một nhà thiện tâm, đến trên mặt cũng viết “Anh đây đối xử với em thế nào em cũng tự thấy”, khá là điển trai ngông cuồng độc tài.

Vì vậy Lưu Tiểu Niên trong lúc còn bần thần, đã ký xuống chỗ bên B.

“Hợp tác vui vẻ.” Cổ Khải đạt được mục đích, khoái trá nâng ly.

Lưu Tiểu Niên cung ly với anh, nhấp nhẹ một hớp.

“Không biết uống rượu?” Cổ Khải hỏi.

“Ồ, tôi bị dị ứng cồn.” Lưu Tiểu Niên ngại ngần giải thích.

“Vậy bình thường em uống gì?” Cổ Khải đặt ly xuống.

“... Sữa đậu nành.” Lưu Tiểu Niên nói nhỏ trong miệng.

Cổ Khải bật cười, đưa tay định ấn lên nút gọi phục vụ, nhưng bị Lưu Tiểu Niên cản lại kịp thời.

“Tôi uống nước là được rồi.” Lưu Tiểu Niên thấy rất xấu hổ, ở nơi thế này mà uống sữa đậu nành, hình như, hơi bị mất mặt à nha.

“OK.” Cổ Khải không miễn cưỡng cậu, đáy mắt thấp thoáng ý cười.

Món chính là cá hồi và tôm, Lưu Tiểu Niên lại xoắn xuýt, chỉ mức cơm ăn.

“Không thích?” Cổ Khải hỏi.

“Không phải.” Lưu Tiểu Niên lại xấu hổ rồi, “Tôi bị dị ứng hải sản.”

“Xin lỗi, trước khi gọi món quên hỏi cậu.” Cổ Khải ngoắc tay gọi phục vụ.

“Không cần không cần.” Lưu Tiểu Niên muốn ngăn anh lại.

Đáng tiếc Cổ Khải hoàn toàn xem nhẹ sự từ chối của cậu, lại gọi một phần sườn cừu nướng.

“Thịt cừu tôi cũng bị dị ứng.” Lưu Tiểu Niên rất .

“...” Cổ Khải lặng thinh.

“Thật mà.” Lưu Tiểu Niên sợ anh không tin.

“Vậy cậu thường hay ăn gì?” Cố Khải hỏi.

“Mì trứng cà chua.” Lưu Tiểu Niên thành thật khai nhận.

“Có không?” Cố Khải hỏi phục vụ đang đứng một bên.

Phục vụ lắc đầu, “Chúng tôi chỉ có mì sốt kem cà chua.”

“Có bị dị ứng kem không?” Cố Khải nhìn Lưu Tiểu Niên.

Đứng như trong dự kiến, gật đầu.

“Đi thôi.” Cố Khải đứng lên đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Lưu Tiểu Niên đi theo sau anh.

“Dẫn em đi ăn mì trứng cà chua.” Cố Khải trả lời.

“Hả?” Lưu Tiểu Niên thần người, cảnh này có hơi quen quen . . . Tổng tài bỏ bữa tiệc sang trọng, đột nhiên đòi đi ăn mì trứng, rõ ràng là tình tiết trong tiểu thuyết của cậu chứ còn đâu nữa! Có điều tổng tài thì vẫn là tổng tài, còn nữ chính ngu ngơ lại đổi thành mình rồi!

Đây là chuyện quá kinh khủng. Trên mạng ngoài truyện ngôn tình ra thì có một mảng khác cũng đang phát triển rất thịnh vượng, chính là đam mỹ, tuy Lưu Tiểu Niên không viết, nhưng cũng từng hiểu kỳ đọc thử, kết quả bị lừa mất vì đủ loại tựa đề cũng như thể loại sống động mãnh liệt của nó! Đứng đầu bảng lúc đó là một truyện đề tài Thử Miêu, nhân vật chính là Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, cái này chưa phải cao trào, cao trào là ở chương đầu tiên, Triển Chiêu mang thai! Ở chương 3, hần sinh một cặp song sinh! Kế đó, từ chương 4 đến chương 8, đều là quá trình Triển Chiêu bị băng huyết sau khi sinh, đọc đến chương 9 còn xuất hiện tình tiết “vú sữa”, Lưu Tiểu Niên tự nhận bản thân là một tay bút mạnh mẽ nhưng mà còn phải gờ cờ trắng đầu hàng, tay run rẩy bấm vào dấu X!

[Tam tục: dung tục, thô tục, thể tục]

Từ đó về sau, tình yêu nam nam trong lòng Lưu Tiểu Niên chính là nhân thú, sinh tử, sản nữ, phụ tử, huynh đệ, ngược ngược . . . Là sự tổng hòa giữa các danh từ kỳ dị, thành ra có thể đoán được, khi cậu nghe Cố Khải nói muốn đi ăn mì trứng với mình, trong lòng cảm thấy hãi hùng cỡ nào.

Hèn chi đường đường là một tổng tài mà muốn mời mình đi ăn! Hèn chi ra giá cao vậy để giữ mình lại! Hèn chi đòi đi ăn mì trứng với mình! Hóa ra tất cả là một âm mưu đáng sợ!

“Em đang nghĩ gì vậy?” Cố Khải bắt chợt hỏi.

“Hả?” Lưu Tiểu Niên hoàn hồn, “Không, không có gì.”

“Lên xe.” Cố Khải không hỏi lại, vươn tay mở cửa xe.

Lưu Tiểu Niên lần thứ 2 rần rụa, Lexus, đến cả xe cũng y như trong tiểu thuyết của cậu! Vì vậy đầu óc càng loạn hơn, thấy trước mắt tiểu cục hoa sắp rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, lối thoát duy nhất là chứng minh cho ông thấy, cậu, một thằng trai lành mạnh thẳng đến y như định hải thần châm, 100% không phải GAY!

Điện thoại di động rung cảnh cạch, Lưu Tiểu Niên thấp thỏm nhắc máy, là hàng xóm kim phe cách của cậu – Lý Hùng Mạnh! Người cũng như tên, cao lớn thô kệch cực kỳ dũng mãnh!

“Tối có về ăn không? Tao nấu sườn xào chua ngọt.” từ trong ống nghe truyền ra tiếng dầu xèo xèo và tiếng xẻng lách cách.

“Tao không về đâu, mày ăn một mình đi.” Lưu Tiểu Niên chẳng còn miếng khẩu vị nào.

“Vậy tao để cho mày một chén he.” Lý Hùng Mạnh rất hào sảng.

“Tao thật . . . À ờ . . .” trong đầu Lưu Tiểu Niên có linh quang chợt lóe lên, nhìn trộm Cố Khải đang ngồi kế bên, cố tình nói to lên, “Anh muốn ăn sủi cảo he, em gói cho anh ăn đi.”

“Ông nội mày chứ, được một tác muốn lần một thước hải!” Lý Hùng Mạnh kháng nghị lại.

“Ừ, cả canh rong biển nữa.” Lưu Tiểu Niên nghiêm túc gật đầu.

. . . . Lý Hùng Mạnh cầm nín, “Được rồi được rồi, lần sau đi, khi nào rảnh tao gói cho mày ăn.”

“Cám ơn em, tình yêu, khi về anh sẽ mua váy cho em.” Lưu Tiểu Niên cố gắng hồi tưởng đến đồng tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình cậu từng viết.

Loảng xoảng, cái xẻng trong tay Lý Hùng Mạnh rơi xuống đất, đứng trước cái nồi ngỗng ngang trong gió, “Mày vừa nói gì đó?”

Lưu Tiểu Niên cố hôn thật kêu lên cái điện thoại, rồi cúp máy, sau đó quay đầu quan sát Cố Khải.

Sắc mặt Cố tổng vẫn như thường, chăm chú nhìn đường trước lái xe, chỉ có cái tay là sắp bóp nát cái vô lăng Nhưng thông cảm cho cái thằng trạch nam cận 3000 độ, không có phát hiện.

“Là bạn gái tôi.” Lưu Tiểu Niên chủ động giải thích.

“ À.” Cố Khải gật đầu, cái giọng như thể đang nhin cười khổ sở, “Nghe giọng Có vẻ rất hùng hậu.”

Hùng hậu?!

Hậu tri hậu giác nhớ đến cái tần số âm lượng siêu to của điện thoại, ngay giây sau Lưu Tiểu Niên cảm thấy xấu hổ đến độ muốn nhảy xuống xe.

“Cậu tốt nghiệp đại học L?” Cố Khải rất thức thời chuyển hướng câu chuyện, “Vị hôn thê của tôi cũng vậy.”

Vị hôn thê? Lưu Tiểu Niên như nhìn thấy cứu tinh, trên đầu bật hiện một cái bóng đèn sáng, “Anh có vị hôn thê?!”

“Vẫn chưa đính hôn, có điều chạy không thoát rồi.” Cố Khải cười cười.

Lẽ nào là do cậu đa tâm? Lưu Tiểu Niên bỗng chốc thả lỏng, quả nhiên viết truyện ngôn tình nhiều, sẽ ảnh hưởng đến IQ mà

Sau khi thần kinh căng thẳng được thư giãn, Lưu Tiểu Niên mới phát hiện con đường này nhìn có vẻ quen, Cố Khải lái xe hết quẹo trái rồi quành phải, cuối cùng ngừng lại trước cửa một tiểu khu.

Cửa khu nhà của Lưu Tiểu Niên.

“ Đi nào, quán mỳ này khá được đấy.” Cố Khải đỗ xe rồi dẫn cậu đi về phía một quán mỳ nhỏ.

“Tôi biết.” Lưu Tiểu Niên hớn hở ra mặt, “Tôi sống ở đây mà.”

“Thật?” trong mắt Cố Khải giăng đầy vẻ bất ngờ.

“1105 khu E, tôi có thể mời anh uống trà.” Lưu Tiểu Niên quơ quơ chùm chìa khóa, “Không lừa anh đâu.”

“Được.” Cố Khải cười, kéo ghế dùm cậu, “Có điều phải ăn cái đã.”

Trong quán mỳ khá nhộn nhạo, Lưu Tiểu Niên khá lấy làm bất ngờ, “Không ngờ anh lại biết chỗ này đó.”

“Tôi biết tất tần các quán ăn ngon trong thành phố này.” Cố Khải châm trà.

“Tôi cũng vậy!” tự nhiên Lưu Tiểu Niên có cảm giác như rút ngắn khoảng cách giữa mình và tổng tài.

“Vị vị hôn thê của tôi rất thích ăn uống.” Cố Khải khê cười.

“ Tôi thì là tự mình thích.” Lưu Tiểu Niên có hơi .

“Ừm, như nhau cả thôi.” Cố Khải gật đầu.

Trên bề mặt tô mì trứng cà chua có hành lá xắt nhỏ, phối với sợi mì cán nhuyễn, trông vừa đẹp lại vừa ngon, Lưu Tiểu Niên còn gọi thêm thịt lẫn bột chưng cùng bí đỏ, đồng thời còn chỉ cho Cố Khải biết, trên thực tế, khoai lang đun dưới thịt mới là thứ ăn ngon nhất.

Tiếng chuông điện thoại reng, Cố Khải nhìn tên người gọi hiện trên màn hình, đi qua một bên bắt máy.

“Anh, anh thật sự tìm được Tiểu Hiên rồi hả?” giọng nói từ đầu bên kia điện thoại có vẻ rất mừng rỡ.

“Cũng chẳng phải khó tìm, đến cô nhi viện điều tra là ra.” Cố Khải nhìn lướt qua Lưu Tiểu Niên ở đằng xa, “Em ấy hiện giờ rất khá, ngây thơ dễ lừa ham ăn.”

“... Anh có chắc là đang khen cậu ấy không?”

“Chắc.”

“Em có thể nói chuyện với cậu ấy không?”

“Không.”

“Anh, em A lô, a lô?” nghe tiếng tút tút từ trong điện thoại vọng ra, Cố Hi thật lòng cảm lạnh, thầm oán người nào đó quả nhiên là... Dục cầu bất mãn quá năm mà.

Đợi đến lúc Cố Khải trở lại bàn, Lưu Tiểu Niên đã thỏa mãn húp xong miếng nước lèo cuối cùng.

“Ăn xong rồi?” Cố Khải ngồi xuống đối diện cậu.

“Ừ.” Lưu Tiểu Niên chùi miệng, rất chân thành hỏi, “Anh có muốn ăn bánh gạo lạnh nước đường không?”

Cố Khải im lặng nhìn đồng bát rỗng trên bàn. Gầy thì sao, nó không hề ảnh hưởng đến sức ăn một người.

Vì vậy, đêm hôm ấy, Lưu Tiểu Niên một tay bưng bát bánh gạo lạnh, một tay cầm chìa khóa, hớn ha hớn hở, không mang lòng đề phòng, rước đại hôi lang vào nhà mình.

Phòng trọ rất nhỏ nhưng được cái sạch sẽ, không có xô pha, chỉ có mấy cái đệm ngồi quăng bừa trên thảm. Bên cạnh TV là không thiếu mấy cái như âm ly đầu đĩa đầu game đồ ăn vặt, điển hình cho tiêu chuẩn trạch nam.

“Ở một mình?” Cố Khải như thuận tiện hỏi.

“Ừ.” Lưu Tiểu Niên đưa cho anh chai nước, tỏ ra có lỗi, “Vì thường không có khách, nên không có mua xô pha, có điều đệm ngồi của tôi thoải mái lắm đó, anh có thể ngồi thử.”

“Em thích chơi trò Ma Huyền Đại Lục?” Cố Khải cầm một cái đệm ngồi có in một nhân vật kiểu hoạt hình.

“Đó là Boss Huyết tộc, tôi thích Âm Linh Vương hơn, tiếc là đã bán hết rồi.” Lưu Tiểu Niên thu dọn đệm ngồi cho gọn gàng, nói giọng lên án, “Gian thương đúng là thích hàng có số lượng, tôi xếp hàng lâu lắc mà cũng không mua được!”

Cố Khải bật cười, “Mấy lời này, nói sau lưng thì chắc tốt hơn nhỉ?”

Bị nhắc nhở, Lưu Tiểu Niên mới hậu tri hậu giác nhớ ra, người đàn ông đang đứng trước mặt cậu chính là Boss cuối của Ma Huyền Đại Lục, người đầu tư đằng sau!

“Tôi không phải nói ngài.” Lưu Tiểu Niên lại.

“Nếu em thích, anh tặng em trọn bộ.” Cố Khải ngồi xuống thảm, tiện tay cầm khung hình trên bàn lên.

Đằng sau lớp kính, một cặp vợ chồng ôm một đứa bé trai, đứng trên bãi cỏ cười rạng rỡ.

“Đây là ba mẹ tôi.” Lưu Tiểu Niên ngồi xuống cạnh anh, “Tiếc là tôi chẳng có chút ký ức gì về họ.”

“Không có ký ức?” Cố Khải nhăn mày.

“Nói ra chắc anh không tin, nhưng thật sự rất cầu huyết đó.” dù đã cách rất nhiều năm, dù Lưu Tiểu Niên đã có thể bình thần đối mặt cuộc sống, nhưng trong đáy lòng cậu vẫn chôn dấu đau thương xưa cũ.

Khi bị hỏi đến, vẫn sẽ đau.

3. Đó Là Thỏ* Của Cố Tổng

[Trong truyện thì nó là “bạn trai”, một kiểu nói lái ngôn ngữ mạng, nhưng vì mình thích để là thỏ hơn, kiểu như bạn gái thì là gấu ấy ^^]

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cố Khải hỏi.

Lưu Tiểu Niên – cây bút theo phái Quỳnh Dao đưa ra câu trả lời rất hợp với thân phận của cậu, “Tôi bị mất trí nhớ.”

Trước đây Cố Khải đã nghe qua chuyện này ở cô nhi viện, nên cũng không ngạc nhiên cho lắm, có điều anh vẫn rất phớt lờ mà trưng ra biểu hiện giật mình.

“Trong ảnh là ba mẹ tôi, đã mất lâu lắm rồi, tôi không thể nhớ nổi bất cứ điều gì về họ.” Lưu Tiểu Niên đặt lại khung hình xuống bàn, thoáng chút mất mát.

“Nếu như cậu muốn tâm sự, tôi sẽ trở thành người nghe tốt nhất.” Cố Khải cố nói một cách thâm tình.

Lưu Tiểu Niên thẳng thừng lắc đầu, “Tôi chẳng muốn tâm sự tí nào.”

Cố tổng giật giật khóe miệng.

Chuông điện thoại rung, Lưu Tiểu Niên theo thói quen bấm nút loa ngoài.

“Chương mới hôm nay đâu!” biên tập gào rú át trời, “Dù cậu sắp hết hợp đồng, nhưng hiện tại cậu còn một trung thiên đang dang dở đó, hôm qua Hiên Viên Vân Hải vừa bị Lâm Vũ Tầm Nhi đâm một dao, hôm nay phải cho y vừa đau đớn chữa trị, vừa quần quýt hôn nhau, nhớ phải viết vừa gút mắc vừa ướt át vào, triền miên mà quần quai, dịu dàng mà lại mãnh liệt! Năm ngàn chữ, mau mau!”

Lưu Tiểu Niên còn chưa kịp trả lời, Cố Khải đã cầm ống nghe lên, “Cậu ấy tạm nghỉ đăng năm ngày, đi xin giấy phép trên phòng nhân sự dùm cậu ấy.”

“Anh là ai?” biên tập không nhận ra giọng ai, giọng điệu lên án đầy bất mãn.

“Cố Khải.”

“... Cố tổng?” biên tập sắc trà sữa, cô chỉ biết là tổng tài muốn mời cậu ấy đi ăn, không ngờ lại ăn tới tận nhà!

“Là tôi.” Cố Khải thản nhiên nói, “Thuận tiện bảo với Đại Vệ, chuẩn bị sẵn một chỗ ngồi dùm Tiểu Niên, ngày mai em ấy sẽ đến tổ trò chơi ‘Phần hồng thủy tinh mạnh mẽ tâm’ làm việc.”

“Đi làm?” biên tập bị mất khả năng nghe hiểu tạm thời.

“Ngày mai tôi đi làm?” Lưu Tiểu Niên nghe vậy cũng bất ngờ nữa là.

“Có vấn đề gì à?” Cố Khải ngẩng đầu lên hỏi cậu.

“Cũng không phải, chỉ là thấy hơi gấp.” Lưu Tiểu Niên gãi đầu, “Nhưng không thành vấn đề.” lãnh lương cao, thì phải cố gắng hơn nữa mới được.

“Không sao, anh có thể chỉnh thời gian theo em.” Cố Khải nói rất dịu dàng.

“Ngày mai tôi có thể đi làm được.” Lưu Tiểu Niên có hơi sợ vì được ưu ái, trên thực tế, ngay từ phút đầu tiên gặp Cố Khải đến giờ, cậu luôn có thứ cảm giác đó.

“Được rồi.” Cố Khải quay lại nói với ống nghe, “Mười giờ sáng mai, bảo Đại Vệ đến phòng tôi nhận em ấy.”

Lúc ngắt điện thoại, trong mắt biên tập là một khoảng mù mờ, ngay hôm nay Cố tổng từ chối cuộc hẹn quan trọng với hai thành viên hội đồng công ty, đích thân đi gặp một tác giả hạng ba chuyên viết truyện ngôn tình đã rất khả nghi rồi. Cái câu ‘Không sao, anh có thể chỉnh thời gian theo em’, nghe sao cũng thấy cứng chiều ra mặt. Huống hồ toàn bộ nhân viên đều phải tự đến phòng nhân sự nộp thông báo nhận việc, tại sao ông lại bắt tổ trưởng tổ trò chơi đích thân đến phòng tổng tài nhận người?!

Sát vách tổ ngôn tình chính là tổ đam mỹ, vì vậy đám con gái kết hợp thực tế, đều kích động triền khai liên tưởng. Cố tổng trẻ đẹp giàu mê người, nhưng đến giờ vẫn chưa có Gấu! Thậm chí đến đối tượng để đồn thổi cũng không luôn, rõ ràng chính là GAY! Ôn nhu phúc hắc công và ngốc manh nảo tàn thụ, quả đúng là tuyệt phối!

“Bà chủ trông ra sao?” đám con gái tặng máu cấp lũy thừa, sung sướng lục tìm bao hồ sơ ký hợp đồng của Lưu Tiểu Niên, sau đó tập thể im phắc trước tờ giấy CMND photo.

“... Cái tên sao mà trót quớt vậy.” lâu sau, cô A xoắn xuýt cắn nắm tay, “Em còn tưởng rằng phải tên kiểu như Long Hồ U Minh.”

Cô B thất vọng cực điểm, “Lại còn không phải tốt nghiệp trường ở Anh hay kiểu học viện Hoàng gia Thụy Điển.”

“Sở trường đặc biệt... Không.” em C đau lòng che mặt, “Không khớp với tưởng tượng tí nào cả, bộ không phải nên diễn cười ngựa, triết học và âm nhạc à?!”

“Không thể tha thứ nhất chính là, lại có thể xấu xí đến thế!” cô D rơm rớm, “Em ghét cái giả thiết này!”

Trong phòng làm việc riu ra riu rít, các đồng nghiệp nam đi ngang qua cũng hiếu kỳ ló đầu vào hỏi, nên nửa giờ sau, toàn thể công ty đều truyền tai nhau Cố tổng là GAY có thẩm mỹ đặc biệt, Thỏ của ông chính là tay bút vàng của tổ ngôn tình ‘Thỏ Hồng Jelly’, tên thật là Lưu Tiểu Niên, 22 tuổi, xấu lạ! Sắp đến công ty làm việc!

Tin tức truyền đến tổ trò chơi “Phấn hồng thủy tinh mạnh mẽ tâm”, nam nữ trong tổ ngoại trừ kinh hoàng, còn có một thứ cảm xúc mà các tổ khác không cách nào lĩnh ngộ. Lo sợ, Cố Khải là cấp trên bằng sơn nổi danh khắp công ty, nếu phục vụ Thỏ của ông không tốt, không chừng cả tổ đều bị phê bình.

Thành ra buổi chiều hôm ấy, Cố Khải và Lưu Tiểu Niên ở nhà chơi trò chơi, người có liên can trong công ty thì người chết ngựa đổ.

Tổ trưởng tổ trò chơi “Phấn hồng thủy tinh mạnh mẽ tâm” – Đại Vệ chọn vị trí tốt nhất cho Lưu Tiểu Niên, đối ghế nhựa thành kiểu ghế dành cho sếp, lau bàn sạch bóng, máy tính cấu hình mạnh nhất, giá sách sắp xếp gọn gàng, thậm chí còn móc tiền túi mua một chậu cây cảnh nhỏ dưới lầu. Cố trang hoàng cho cái góc nhỏ này trông vừa tiện nghi vừa đáng yêu.

“Mấy người thấy sao?” Đại Vệ vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

“Tôi thấy thiếu!” Lâm Bình Bình bày ra bộ dáng yêu nam lắc lắc ngón trỏ, “Thiếu quyển rũ.” một bên nói, một bên hiển tưng chuôi hạt thủy tinh hồng phấn của mình, treo một bên góc máy tính của Lưu Tiểu Niên. Bộ tạo hình – Lạc Vi Nhã đích thân chấp bút, phác họa một thỏ hồng jelly lông lạnh, do bộ lập trình – Tiểu Mã ra trận, viết một chủ đề máy tính đáng yêu cho Lưu Tiểu Niên. Các bộ phận còn lại nghe được tin đều chạy tới hóng hớt, tiếng vào tiếng ra đóng góp ý kiến, vậy nên chỗ ngồi của Lưu Tiểu Niên dần xuất hiện mấy thứ quái gở kiểu như giỏ đồ ăn vặt, kem đường ẩm, bình xịt muối khoáng, hồ cá, gấu bông, cốc hoạt hình, vòng lắc... Cuối cùng tập thể tổ trò chơi còn đập lý xong tới bộ tài chính, từ đó moi được một lọ sưỡi mini cùng đôi dép bông.

“Anh thấy chúng ta có cần hát một bài hoan nghênh cậu ấy gia nhập không?” bộ hiệu ứng âm thanh – Trương Hữu Nhạc xoa tay, “Tôi có thể soạn một bài, đặt tên là Nguyễn cậu và Cố tổng thiên trường địa cửu, địa cửu thiên trường.”

Đề nghị này bị mọi người nhất trí phản đối, lý do rất đơn giản, vì Cố tổng vẫn chưa chính thức thừa nhận Lưu Tiểu Niên là Thỏ của ông, chứng tỏ ông muốn giữ bí mật! Nếu đã vậy, tốt nhất là không nên vạch trần, mọi người chỉ cần tự ghi chú trong lòng sự thật, Thỏ Hồng Jelly Lưu Tiểu Niên chính là bà chủ Cố, đã đủ rồi!

Đương nhiên, Lưu Tiểu Niên vĩnh viễn sẽ không biết mà cũng không có khả năng biết tất cả mấy thứ này, sau khi tiễn Cố Khải về, cậu lập tức chạy đi báo tin vui cho hàng xóm Lý Hùng Mạnh biết trước tiên, sau đó về phòng lôi ra bộ tây trang duy nhất trong kha khá của mình, treo thẳng thớm trong tủ áo.

Cố Khải lái xe về đến nhà, nằm vật ra sofa phòng khách mà cười nghiêng ngả.

“Vui thế à, cua được rồi?” Cố Hi mang dép đi trong nhà từ trên lầu đi xuống.

“Anh còn chưa nói với em ấy.” Cố Khải ngồi dậy.

“Tại sao?” Cố Hi lấy làm khó hiểu, “Anh tìm Tiểu Hiên đã lâu, em cứ tưởng lần này anh sẽ dẫn cậu ấy về nhà.”

“Chuyện này phải từ từ mới thành.” Cố Khải vuốt cằm, “Em ấy không giống như trong trí nhớ của anh lắm, nhưng vậy càng đáng yêu hơn.”

“Mặt anh hiện thời nhìn rất đậm dăng đó.” Cố Hi tỏ vẻ vừa kỳ thị vừa khinh bỉ.

“Không nói với em nữa.” Cố Khải đứng lên, “Anh phải đi đọc sách.”

“Lại xem cái cuốn Đứng lại, duệ nha đầu của ta?” Cố Hi hết lời để nói, “Dù nó có là do Tiểu Hiên viết, anh cũng nên một vừa hai phải thôi chứ, đã xem tròn ba ngày rồi đó!”

“Ba ngày thôi mà.” Cố Khải biểu hiện chả thành vấn đề.

“Nhưng trước đó, anh đã xem Tập đoàn đế quốc hắc đạo thê, Tổng tài yêu mèo hoang, Vương gia bá ái đáng xấu hổ, còn cả Yêu nữ đào hôn mau đứng lại suốt ba mươi ngày!” Cố Hi tận tình khuyên bảo, “Anh, xem mấy thể loại truyện này nhiều sẽ bị ảnh hưởng IQ.”

“Anh cảm thấy rất dễ thương.” Cố Khải đi lên thư phòng trên lầu, “Đề cử cho em bộ Phúc hắc Hoàng thượng bắt lương Phi, tính tiết rất thú vị.”

Cố Hi phun thẳng một ngụm nước khoáng, cứ mạng, đây rõ ràng là diêm báo chỉ số IQ đã tụt thấp!

Sáng hôm sau, Lưu Tiểu Niên vừa gặp bánh bao vừa đi ra khỏi khu nhà, ngẩng đầu thì thấy một cái xe quen quen đang đậu bên đường, Cố Khải vận tây trang trắng thơm đứng đằng trước.

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên giật mình đến hai mắt tròn xoe.

“Sáng ra muốn ăn bát mì, không ngờ lại trùng hợp gặp em.” Cố Khải mở cửa xe, “Đi thôi, tiện đường chở em đi làm.”

“Cảm ơn.” Lưu Tiểu Niên rất cảm kích.

“Sáng sớm đã ăn bánh bao?” Cố Khải vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Ồ, hôm qua quên mua sẵn bữa sáng.” Lưu Tiểu Niên mắc cỡ.

Cố Khải đưa cậu một hộp bánh bông lan và nước trái cây, “Ném thử xem.”

“Không cần.” Lưu Tiểu Niên mau mắn lắc đầu, “Tôi không thể ăn đồ của sếp.”

“Đây là sản phẩm mới của bộ phận nghiên cứu thực phẩm, giúp anh ăn thử đi, không có kem, nên em sẽ không dị ứng đâu.” Cố Khải lấy lý do rất chính đáng.

Nói cũng đã nói đến vậy, Lưu Tiểu Niên đành phải ngoan ngoãn nhận lấy, cắn một miếng.

“Thế nào?” Cố Khải hỏi.

“Bánh bông lan có hơi khô, vụn quả hạch quá cứng.” Lưu Tiểu Niên cố gắng truyền đạt hoàn chỉnh suy nghĩ của mình.

“Mùi vị?”

“Thật ra mùi mật đã rất thơm rồi, mùi ô mai thêm vào trái lại thành thừa.” Lưu Tiểu Niên suy nghĩ trong một giây, “Còn nữa, hơi ngọt quá.”

“Cảm ơn.” Cố Khải cười cười, “Vị giác của em rất nhạy.”

“Vì tôi thích ăn mà.” Lưu Tiểu Niên tiếp tục gặm bánh bông lan, “Đáng tiếc cơ địa dị ứng, có rất nhiều thứ không thể ăn.”

Cố Khải không nói gì, nhưng lại lẳng lặng ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Do đường hơi kẹt xe, nên lúc hai người đến công ty, đã qua thời gian vào làm mười phút. Thành ra mọi người đều có cơ hội tận mắt chứng kiến tổng tài băng sơn sếp Cổ cùng một cậu trai trẻ trung xinh xắn sánh bước, tiếng nói tiếng cười đi vào thang máy.

“Ảnh trên CMND hại chết người mà.” tâm hồn các cô gái được xoa dịu, “Tuy người thật cũng chẳng đẹp hơn là bao, nhưng ít nhất cũng trông xinh xắn.”

Mười phút sau, Lưu Tiểu Niên xinh trai trong ánh mắt hữu tình vô ý của mọi người, được tổ trưởng “Phần hồng thủy tinh manh manh tâm” – Khương Đại Vệ đón từ phòng tổng tài về tổ trò chơi.

Các đồng nghiệp đều biểu hiện nhiệt liệt hoan nghênh, Lưu Tiểu Niên trong cơn kích động lại bị bàn làm việc của mình làm cho chói người, nhìn hồi lâu rồi mới e dè hỏi, “Tôi có thể dọn mấy thứ này ra một bàn trống khác không?”

“WHY?” các đồng nghiệp nhất thời đều khần trương, lẽ nào cậu ấy không thích?

“... Chúng không phải là đồ linh tinh của mọi người?” Lưu Tiểu Niên hết hiểu, thấy mọi người không nói lời nào tưởng rằng họ không muốn, vì vậy hấp tấp giải thích, “Để ở đây cũng được, dù sao tôi cũng không dùng nhiều chỗ, khi nào mọi người cần thì cứ đến chỗ tôi lấy.”

Tập thể đồng nghiệp cảm thấy rất thất bại, Thỏ của Cổ tổng, quả nhiên không dễ lấy lòng vậy nha . . .

4. Quá Cmn Đáng Lắm Rồi

Vì là ngày đầu tiên đi làm, nên Lưu Tiểu Niên cũng không có nhiều việc để làm, sau khi làm xong việc thì xắn tay áo định đi lau nhà.

“Đứng yên!” Khương Đại Vệ bật thét lên.

Lưu Tiểu Niên bị giật mình, “Chuyện gì chuyện gì?”

“... Cậu ngồi xuống!” Khương Đại Vệ niềm nở ấn cậu ngồi lại xuống ghế, “Tôi thích lau nhà nhất, đừng ai mong giành với tôi!”

“Phụt!” Lâm Bình Bình thanh nhã nay lại rất không thanh nhã mà sặc nước.

“Tôi làm việc xong rồi, dù sao cũng rảnh rồi mà.” Lưu Tiểu Niên ngồi nhấp nhồm, “Không sao đâu, để tôi làm cho.”

Làm xong việc là có ý gì? Suy nghĩ xoay vòng vòng trong đầu Khương Đại Vệ, lẽ nào cậu ta đang gián tiếp chỉ trích mình sắp xếp công việc cho cậu ta quá ít.

Đúng! Thỏ của Cổ tổng, sao có thể chỉ làm ba công việc vặt vãnh! Hiển nhiên phải cho cậu ấy làm công việc cốt yếu!

Giờ phút này Khương Đại Vệ có loại ảo giác vất vưởng khi vén màn chân tướng, may mắn mình thông minh, nghe hiểu hàm ý trong lời cậu ta!

“Đây là hồ sơ và tài liệu khâu của chúng ta.” Khương Đại Vệ thả một thùng giấy lên bàn cậu, “Đủ xem không?”

Nhìn một chồng tài liệu cũ đã ố vàng, tim Lưu Tiểu Niên run lên sao có nhiều vậy chứ. Tiện tay rút một xấp, trang bìa trong viết mấy chữ lớn ‘Bảng kế hoạch tài chính năm 98’.

Trạch nam khoa Văn Lưu Tiểu Niên chớp mắt có cảm giác đầu óc choáng váng, nhưng lại không tiện biểu đạt ra ngoài, chỉ đành nuốt nước mắt vờ vĩnh lập xem, đồng thời nhắn tin cho bạn thân Lý Hùng Mạnh Sao họ lại bắt tao xem bảng kế hoạch tài chính mấy chục năm trước?

Lý Hùng Mạnh cấp tốc nhấn lại Người mới, khó tránh bị bắt nạt, quen là được rồi.

Lưu Tiểu Niên chấp nhận số mệnh cất di động vào lại túi, tiếp tục thành thật xem bảng báo cáo tài chính. Đo lường tăng trưởng cùng kỳ, đại loại có thể đoán được ý của nó, còn đo lường tăng trưởng là cái quái gì

nữa? Cân đối tài chính Tài sản rỗng lợi nhuận rỗng Lợi nhuận rỗng sau thuế Lưu Tiểu Niên ngáp ngán ngáp dài, cái mông đã nhích tới nhích lui liên hồi trên ghế.

Mọi người trong phòng làm việc đều mật thiết quan tâm nhất cử nhất động của Lưu Tiểu Niên, hiện giờ thấy cái mông của cậu không ngừng nhúc nhích, biểu hiện thì như bị đàn áp đến độ không nói thành lời, nhất thời cảm thấy như có con alpaca phi nước đại trong lòng, đây rõ ràng là biểu hiện của việc miệt mài quá độ mà!

“Tiểu Niên.” Cố Khải đẩy cửa đi vào.

Tất cả mọi người đồng loạt dựng ngón giữa trong lòng, định mệnh xa nhau còn chưa tới ba tiếng đã chạy đi tìm, đưa tình cái quái gì SHI hết đi!

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên đứng dậy, hắt xì một cái.

Đứng ngược hướng nắng, Cố Khải thấy xung quanh cậu có bụi bay phát phơ, vì vậy lật xem hồ sơ trên bàn, “Báo cáo tài chính năm 98, sao lại đi xem cái này?”

“ . . . ” Lưu Tiểu Niên dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Khương Đại Vệ.

“Tôi muốn giúp cậu ấy mau chóng hiểu cơ cấu sách lược, hồi tưởng quá khứ song song với triển vọng tương lai!” Khương Đại Vệ trả lời đồng dạt.

“Em ấy chỉ phụ trách viết giới thiệu trò chơi, có liên quan gì đến tài chính?” Cố Khải quăng hồ sơ vào lại thùng giấy, “Tiểu Niên rất dễ bị dị ứng, sau này nên hạn chế tối đa đừng để em ấy tiếp xúc với những hồ sơ cũ kỹ này.”

“Rõ!” Khương Đại Vệ rơm rớm nước mắt, mợ nó hóa ra là thụ bệnh tật!

“Tạm nghỉ một lúc, đi theo anh.” Cố Khải vỗ vai cậu.

“Đi làm gì?” Lưu Tiểu Niên hỏi lại.

Còn chưa nói xong, Cố tổng đã đi tuốt ra cửa, Lưu Tiểu Niên đành phải đuổi theo.

Đi “làm” gì?!

Những từ này thật sự quá dễ gợi liên tưởng, tổ trò chơi “Phấn hồng mạnh mẽ thủy tinh tâm”, thừa thừa nhất chính là gái và trai lắm chuyện, giờ phút này ai nấy sáng mắt, suy một ra ba, từ kích thước thảo luận tới tư thế, rồi lại từ tư thế thảo luận đến thời gian, muốn ngừng không được được nước lã tới dục hỏa đốt người dục tiên dục tử.

Lưu Tiểu Niên lần thứ hai hắt xì.

“Có cần uống thuốc dị ứng.” Cố Khải hỏi, “Trán đỏ cả rồi.”

“Không có gì, đợi lát nữa là khỏe thôi.” Lưu Tiểu Niên xoa mũi, “Chúng ta đi đâu?”

“Hữu Ngạn.” Cố Khải trả lời.

Đó là gì? Lưu Tiểu Niên không dám hỏi, bởi vì trước ngày đi làm Lý Hùng Mạnh từng căn dặn kỹ càng suốt nửa tiếng đồng hồ, không được để lộ bản thân là đứa ngơ không đẳng cấp.

“Mày ít nhiều gì cũng là tác giả, phải trưng hết khí chất ra, có biết không?” Lý Hùng Mạnh nói đến độ nước miếng tung bay.

Lưu Tiểu Niên kinh hồn bạt vía gật đầu, rất sợ ổng sẽ bay vào gặm sạch mình quá hung tàn.

Hữu Ngạn là quán cà phê riêng của công ty, Cố Khải thay cậu gọi hồng trà và bánh ngọt, còn mình thì gọi một tách cà phê.

“Tại sao lại tới đây?” Lưu Tiểu Niên có hơi băn khoăn.

“Hiện tại là thời gian đàm thoại giữa tổng tài và nhân viên mới, truyền thống của công ty.” Cố Khải trưng ra gương mặt cười thuần lương.

Nhân viên đang dọn bánh ngọt thoáng trượt tay, ở trong lòng rít gào mợ nó xạo sự, bà làm việc ở đây ba năm, đã gặp lão trò chuyện với nhân viên mới lúc nào đâu?!

“À.” Lưu Tiểu Niên chớp mắt bốc lên thứ cảm giác như sứ mạng, ngồi ngay ngắn đặt tay lên gối.

Cố Khải lẳng lẳng vò nhàu khăn giấy, gân xanh nhảy thành thịch trên tay, cứ tiếp tục moe ngơ kiểu đó thì đừng trách ông nuốt trọng mùi!

“Nói chuyện gì?” Lưu Tiểu Niên ngồi nghiêm chỉnh.

“Bàn về ý kiến của em đối với trò chơi đi.” Cố Khải lấy lại trạng thái bình thường, thả lưng dựa vào sô pha, cố gắng làm bản thân trở nên khí phách và cởi mở nhất có thể.

“... Nhưng tôi mới vào làm có ba giờ à.” Lưu Tiểu Niên rất bối rối, “Hơn nữa toàn xem báo cáo tài chính.” ngoại trừ cái tên trò chơi ra, cơ bản không biết cái quái gì hết!

Cố Khải hớn hở vuốt cằm, vậy bàn cái khác.

Từ lý tưởng cuộc sống sang đến phong hoa tuyết nguyệt, không được quá trắng trợn.

“Cuối tuần có phim mới công chiếu, chúng ta đi chung đi.” Cố Khải nhíp ngón tay, “Mục đích chủ yếu là giúp em tìm linh cảm.”

Xem phim tìm linh cảm? Lưu Tiểu Niên đực mặt ra.

“Đây là một bộ phim tình cảm lãng mạn, em có thể tham khảo thử, xem có đoạn nào có thể áp dụng vào tiểu thuyết hay trò chơi không.” Cố Khải tỏ ra rất nghiêm túc, “Công ty rất coi trọng em, đừng làm mọi người thất vọng.”

Lưu Tiểu Niên bị dọa đến đơ ra.

Một tiếng, hai tiếng, người trong tổ trò chơi đợi mãi vẫn không thấy Lưu Tiểu Niên quay về, trái lại Lâm Bình Bình trong lúc mua cà phê đã bắt gặp hai người đang tiếng nói tiếng cười, tức khắc trời long đất lở bàng hoàng bờ ngõ, chân trái đạp chân phải chạy tốc tốc về phòng làm việc báo tin.

Đồng nghiệp ai nấy đều mắt ngấn nước, ý bản thân là sắp rồi đi nói chuyện yêu đương trong giờ làm việc, ghét quá đi!

“Mau đi nghe ngóng!” Khương Đại Vệ đá Lâm Bình Bình ra khỏi phòng làm việc, “Chúng ta phải nắm chắc tin tức trực tiếp!”

Năm phút sau có người gõ cửa ùng ùng, mở ra, một cậu em chuyển phát nhanh đang ôm thùng đồ đứng ở cửa, “Xin hỏi ‘Bình Bình phong hoa tuyết đại’ ở phòng làm việc này đúng không ạ?”

“Nickname có chỉ số IQ sỉ nhục người nghe như vậy, sao có thể ở phòng làm việc của tụi tôi chứ.” Khương Đại Vệ uất hận giật lấy cái thùng trong tay cậu em chuyển phát nhanh rồi ký nhận, “Lần sau đừng có gọi lớn tiếng thế.”

Cậu em chuyển phát nhanh mù đầu bỏ đi, mấy phút sau lại quành trở lại, “Còn Lưu Tiểu Niên, cũng ở chỗ mấy người hả?”

Thỏ của tổng tài cũng có chuyển phát nhanh? Khương Đại Vệ nhận thùng hàng, thử lắc lắc.

“Cái gì vậy?” ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên thấy rõ, “Tôi đoán là một bất ngờ nho nhỏ của Cố tổng!”

“Biết đâu là bom mìn tự chế của tình địch!”

“Mấy thứ như thuốc độc? Ethoxyethane? Dao găm? Búp bê không đầu.”

Thảo luận sôi nổi, cậu em chuyển phát nhanh sau khi nhận tờ khai, phi như bay trong gió, cái phòng làm việc này nghiệp chương nặng nề quá cỡ.

Không bao lâu sau, tiếng gõ cửa lần thứ vang lên, Lưu Tiểu Niên đứng bên ngoài với vẻ áy náy, “Xin lỗi, tôi quên mang theo chìa khóa.”

“Không cần xin lỗi, chúng ta thân như người một nhà mà!” Khương Đại Vệ cười như gió xuân đổi mùa, “Đúng rồi, trên bàn có hàng chuyển phát nhanh của cậu đó.”

“Chuyển phát nhanh?” Lưu Tiểu Niên rất lấy làm ngạc nhiên, sao mới ngày đầu đi làm đã có hàng chuyển phát nhanh.

Đồng nghiệp chung phòng rất hài lòng với biểu hiện của cậu, đây mới là tình tiết nên xuất hiện trong tiểu thuyết chứ!

Lưu Tiểu Niên dùng dao rọc giấy cắt băng keo, nghe thứ âm thanh rẹt rẹt ấy, trong lòng mọi người đều háo hức, hận sao cổ mình không thể dài thêm một thước.

Trong thùng bưu kiện còn có một cái hộp nhỏ, trong cái hộp nhỏ còn có một túi nhựa màu đen, đến lúc Lưu Tiểu Niên mở hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng cầm được thứ đồ xù xì kia, thì hần giật giật người!

Người trong phòng cũng giật giật người!

Vì trong tay Thổ của tổng tài, đang cầm một cái JJ giả hùng vĩ!

“Đây là cái gì?” Lưu Tiểu Niên run giọng hỏi.

Đám con gái trong phòng đỏ hết cả mặt, Khương Đại Vệ khó khăn nuốt khan, trước bàn dân thiên hạ khoe khoan cái thứ đó có được không trời có được không trời, mợ nó đương nhiên là không được!

Nhưng cậu ta là Thổ của Cố tổng, Khương Đại Vệ chỉ đành phải nuốt trọng lại tiếng rít gào, gắng tỏ ra hòa ái hết sức để nói, “Tiểu Niên, mau cất nó vào đi.”

“Cái này không phải, không phải của tôi mà.” Lưu Tiểu Niên khóc không thành tiếng, hai tay bất cẩn đụng phải công tắc, JJ giả lập tức rung động điên cuồng!

Xúc cảm truyền đến tay thật sự quá kinh khủng, Lưu Tiểu Niên dựng cả tóc gáy, quăng JJ giả lên bàn!

Âm hưởng ong ong trở nên táo tợn hơn, JJ giả quằn quại khắp bàn, hiệu quả thị giác quá ư kích động, Khương Đại Vệ đành phải xắn tay áo xuất thủ, cắn rặn cầm nó lên, sờ mó khắp nơi tìm công tắc.

Nhưng mờ cmn chứ cái công tắc tổ tông đó nằm ở đâu!

Vì vậy khi Cố Khải và Lâm Bình Bình cùng nhau đẩy cửa phòng làm việc ra, thì thấy ngay Khương Đại Vệ đang cầm cái JJ giả run bần bật bằng hai tay, biểu hiện rất lo lắng sờ tới sờ lui.

Dù đã thân kinh bách chiến tại thương trường lâu năm, Cố Khải vẫn bị khung cảnh trước mắt làm cho khiếp vía!

“Cái này thật sự không phải của tôi.” Lưu Tiểu Niên còn đang rối rít phân bua, cầm cái thùng chuyển phát nhanh lên xem, “Có khi nào chuyển nhầm không . . . Không đúng, cái này không phải của tôi, Bình Bình phong hoa tuyết đại?”

Lâm Bình Bình một đời yêu nam che mặt xấu hổ gào lên, “Sao lại đi mở đồ của tôi, mấy người đáng ghét chết đi được!”

Lưu Tiểu Niên thút thít, “Xin lỗi, không phải tôi cố ý!”

Công cuộc tìm công tắc của Khương Đại Vệ không có kết quả, cuối cùng quyết định nhét JJ giả vào tay Lâm Bình Bình mà rống lên, “Mau tắt cái này đi cho ông!”

JJ giả phát ra tiếng phè phè hùng vĩ, tốc độ quất càng nhanh hơn. Lâm Bình Bình hiển nhiên không rành cấu tạo của nó, để công việc của đám đồng nghiệp không bị JB ảnh hưởng, cậu đành cuống quýt dùng áo bịt nó lại, nhưng sau lại thấy cmn thô tục, vậy nên quăng vào ngăn tủ, tiếng ong ong duy trì liên tục không ngừng nghỉ. Lâm Bình Bình trong tình thế cấp bách đã đưa ra một quyết định sai lầm nhất trong đời, cậu đem JJ xoay tròn quăng vào ly nước của mình, hòng làm nó chập mạch!

Đó hiển nhiên là một hành động ngu xuẩn cực đoan, tính năng không vô nước của JJ giả xuất chúng không ai bằng, nó sung sướng xoay vòng trong ly nước, vẩy sữa chua đầy mặt Cố tổng!

Vì vậy mọi người lần thứ hai hóa đá, vì Cố tổng bị một cái JJ giả bắn mặt!

5. Hệ Hạt Thông Có Thể Tráng Dương

Sắc mặt Cố Khải trong một giây trở nên tím tái tột độ, trên trán nổi gân xanh, nhìn sao cũng thấy là điềm báo chuẩn bị dở phòng.

“Sếp, con sai rồi.” Lâm Bình Bình khóc nhào đến, “Con lau khô giúp ngài.”

Lưu Tiểu Niên cũng luống cuống, lấy khăn giấy lau mặt cho Cố Khải.

Khương Đại Vệ dùng giẻ lau quần kín JJ giả hùng vĩ, rồi dùng bao ni lông cuốn hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng quăng vào WC, sau khi vòng về thì Cố Khải đã không còn ở phòng làm việc, chỉ có Lâm Bình Bình và Lưu Tiểu Niên mặt ủ mầy chau ngồi trên ghế.

“Cố tổng đâu?” Khương Đại Vệ run giọng hỏi.

“Nổi giận bùng bùng quay về phòng làm việc.” Tiểu Mã trả lời.

“Xin lỗi, đều là lỗi của tôi.” Lưu Tiểu Niên quả thật hận không thể tự sát tạ tội.

“Không có gì đâu.” Lâm Bình Bình đỏ con mắt, hờn tủi xua tay.

“Tôi đi với thích với ông, chuyện này không liên quan đến cậu!” Lưu Tiểu Niên đứng bật dậy, “Vốn là do tôi tự tiện mở thùng đồ của cậu.”

“Là do tôi không nói rõ với cậu, nhãn thùng chuyển phát lại không rõ ràng.” Khương Đại Vệ vỗ vai cậu, “Không liên quan đến cậu.”

“Quên đi quên đi.” Lâm Bình Bình thở dài, “Chỉ tại thằng bán hàng gỏi lộn, tôi rõ ràng đặt 2 kg xoài . . . Tôi phải phê bình thằng đó mới được!”

Tất cả mọi người im lặng nhìn trời, viện lý do cũng không biết viện một cái có cơ sở tí à, nhà mài mở tiệm sẽ vừa bán xoài vừa bán JJ à! Rảnh rồi cầm JJ chọt xoài à!

Quá thể đáng rồi!

Vài phút sau, thư ký của Cố Khải gọi Khương Đại Vệ lên, Lâm Bình Bình dán tai lên cửa phòng họp hùng nghe trộm, lại bị bác lao công dùng chổi quét ra ngoài. Vì vậy đành ngồi ngốc mỗ lo âu trong phòng làm việc, nhìn thoát như vừa bị alpaca bạo cúc.

“Không sao đâu mà.” Lưu Tiểu Niên an ủi cậu.

Lâm Bình Bình lại càng ai oán hơn, cmn ông là thổ của Cố tổng đương nhiên không sao rồi! Hai người buổi tối làm chuyện cầm thú, còn tui chẳng qua mua một cái JJ giả thuần khiết thôi mà!

Phòng họp của công ty thừa mứa phong cách chủ nghĩa hiện thực huyền bí, nào là sàn nhà phát quang, rèm cửa ngân hà, quả cầu vàng xoay tròn, còn có đồng hồ tích cmn tắc liên hồi, trên trần nhà gắn một cái gương, soi bóng xuống mặt kính dưới đất, là gương trong gương, tầng tầng lớp lớp lồng lồng ghép ghép, Khương Đại Vệ ngồi trên sofa mà hoa mắt đến không khắc chế được, định mệnh thằng ngu nào thiết kế ra!

“Chuyện hôm nay, không được truyền ra ngoài.” Cố tổng mới thay một cái áo sơ mi mới trắng thơm, có điều mặt mày vẫn chẳng dễ nhìn hơn tí nào.

“Bảo đảm không truyền ra ngoài!” Khương Đại Vệ sốt sáng giờ tay phải lên thề.

“Còn nữa, dặn Lâm Bình Bình vừa vừa phải phải thôi!” Cố Khải nghiêng răng nghiêng lợi.

Khương Đại Vệ gật đầu ngay tấp lự, tuy rằng tự thấy theo một cách nào đó thì lần này Lâm Bình Bình hoàn toàn là nằm cũng trúng đạn, nhưng âu cũng do ăn ở thôi!

“Được rồi, về đi.” Cố Khải nói, “Chuyện này đến đây xem như xong, đừng làm nghiêm quá khiến đồng nghiệp mới sợ.”

Định mệnh rõ ràng vừa nãy nghiêm chính là lão! Khương Đại Vệ trong lòng thì kháng nghị, ngoài mặt lại cười tươi như hoa mà ra khỏi phòng họp.

Trong tổ trò chơi, Lâm Bình Bình đang múa tay gõ đơn xin từ chức, Khương Đại Vệ vỗ vai cậu, “Cố tổng không truy cứu tiếp chuyện này.”

“Thật chứ?” yêu nam mừng rỡ.

“Không được truyền ra ngoài, ngừng tại đây.” Khương Đại Vệ vỗ tay, “Mọi người tiếp tục làm việc.”

Mọi người thở phào một hơi, còn Lưu Tiểu Niên thì thở phào một hơi thật dài.

Góc phải thanh taskbar dưới màn hình có icon cái nắm, đó là chương trình chat nội bộ của công ty.

Lưu Tiểu Niên bật cái nắm lên, chọn Cố Khải, sau đó do dự gởi đi hai chữ “Cảm ơn”.

Một giây sau, đối phương trả lại một câu “Không cần khách sáo”, cộng thêm gương mặt cười.

Lưu Tiểu Niên tắt cửa sổ chat, cảm thấy Cố Khải đúng là mẫu đàn ông hoàn hảo! Không chỉ bảnh ngầu giỏi, mà lại còn không kiêu căng tí nào!

Để hoan nghênh đồng nghiệp mới gia nhập, sẵn tiện chúc mừng sự kiện JJ giả trôi qua bình an, cả tổ quyết định đi ăn liên hoan.

Vì Lưu Tiểu Niên là thỏ của Cố tổng, đương nhiên không thể dẫn cậu đến các quán văn phòng bình dân, thế nên tổ trưởng Khương đưa ra chỉ thị, đặt một bàn tiệc ở nhà hàng đắt đỏ bên kia đường, món thứ nhất là canh đuôi bò cà chua đại bổ!

Lưu Tiểu Niên không hiểu ý, nên rất nghiêm túc cúi đầu húp canh. Đám đồng nghiệp gào rú trong lòng, có cần bồi bổ dữ vậy không, coi chừng Cố tổng tinh tấn nhân vong! Một khi bỏ não loại chuyện đó thì như kiểu ngựa hoang bị trĩ, một đêm 7 lần gì đấy đừng sinh động vậy chứ. Ngay sau đó Cố Khải như linh nghiệm đẩy cửa phòng riêng ra, “Ồ, sao trùng hợp vậy.”

Trùng hợp muội ông! Rõ ràng là cố ý theo đến mà! Tất cả mọi người chớp mắt khóc ròng, định mệnh ăn một bữa cơm cũng phải bám đuôi à!! Sĩ thì sĩ, nhưng không ai ngu đến độ nói ra, nên đành bầm bụng cười tươi rói, trong lòng thì như có alpaca thoát cương phi như bay.

“Cho tôi gia nhập được không?” Cố Khải kéo cái ghế, đương nhiên là ngồi xuống cạnh Lưu Tiểu Niên.

Khỉ, ông đã ngồi xuống rồi chẳng lẽ tui còn nói không được? Muốn chết cũng không phải tìm cách này! Trong không khí tích tắc xuất hiện vô số bé ngón giữa dựng thẳng đứng.

Món thứ hai là hạt thông xào hẹ, Lưu Tiểu Niên ôm suy nghĩ rất đơn giản và thuần khiết, chính là xây dựng mối quan hệ hòa hảo với cấp lãnh đạo, gắp một đĩa lớn cho Cố Khải, “Ăn nhiều chút!”

Mọi người lần thứ hai đứng hình, mịa nó muốn tìm bất mãn cũng đừng trắng trợn vậy chứ! Biết hẹ dùng để làm gì không! Trắng dương! Trắng dương đó!

Vì vậy trong suốt khoảng thời gian tiếp theo, bất luận là họ nói chuyện, uống nước, thỉnh thoảng tán gẫu với người đối diện, đều khiến cho mọi người có mặt trên bàn bốc lên lửa dục! Mịa nó coi Nhục Bò Đoàn 3D cũng không tệ đại sáng khoái hồi hộp thấp thỏm thế này!

“Ăn cá không?” Cố Khải hỏi rất dịu dàng.

Lưu Tiểu Niên lắc đầu, “Tôi muốn ăn trứng!”

“Phụt!” Tiểu Mã chất phác lại sắc một cách rất không chất phác, may mà Khương Đại Vệ nhanh tay lẹ mắt, kịp quay đầu nó vào tường.

Lưu Tiểu Niên lấy làm khó hiểu, ăn trứng rất buồn cười?

“Tôi chợt nhớ đến một câu truyện cười.” Tiểu Mã giải thích kiểu giấu đầu hở đuôi, “Rất buồn cười, ha ha.”

Cố Khải ‘hòa ái’ nhìn cậu ta, “Vậy cậu cứ cười tiếp đi.”

Tiểu Mã đành tiếp tục cười sang sảng, một bên cười một bên ngất Khương Đại Vệ Cứu mạng!

“Một chương trình đơn giản mà viết tới giờ còn chưa xong, ở đó mà cười!” tổ trưởng Khương am hiểu ý người đập bàn một cái, “Nín!”

Tiểu Mã ngay lập tức nghiêm túc lại, mịa nó cười đúng là mệt.

Lưu Tiểu Niên bị vẻ mặt uy nghiêm của tổ trưởng Khương làm cho sợ, cái cổ vô thức rút lui, dường như thấy trước hình ảnh bản thân bị lão mắng đến chảy máu mắt, nếu vậy thật, xin từ chức trước có vẻ tốt hơn nhỉ?

Vì vậy mà Cố Khải cực kỳ không vui lòng Khương Đại Vệ.

Tổ trưởng Khương chảy nước mắt trong tim, mịa nó rốt cuộc là vì cái quái gì!

Do có Cố Khải gia nhập, bàn ăn trở nên im ắng, vì thông lệ của các buổi tiệc liên hoan phòng ban chính là phải nhỏ sếp, mà hôm nay sếp lại an cmm vị ngay tại đối diện! Chủ đề trò chuyện quá cao siêu thì sợ theo không nổi, quá tam tục thì sợ lão khinh, cho nên chỉ đành nhanh nhay ngậm mồm! Do đó cả phòng chỉ có tiếng cắn nuốt du dương.

Sau khi ăn xong, đương nhiên không ai không có mắt mà nán lại. Thành ra lúc Lưu Tiểu Niên từ WC trở lại, phát hiện trong phòng riêng chỉ còn mỗi Cố Khải.

“Mọi người đâu hết rồi?” Lưu Tiểu Niên bất ngờ.

“Về rồi.” Cố Khải đứng lên, “Đi, anh chở em về.”

“Tôi tự đón xe được rồi.” Lưu Tiểu Niên cảm thấy ngại khi cứ làm phiền anh, gương mặt dưới ánh đèn thoáng đỏ bừng.

Vì vậy Cố tổng vừa uống canh đuôi bò vừa ăn hạt thông rất vô sỉ mà cứng lên!

“Giờ còn sớm, đi uống một ly đi.” Cố Khải nhớ đến tình tiết thường dùng trong truyện tổng tài.

“Nhưng tôi còn phải về nhà viết truyện.” Lưu Tiểu Niên rất khó xử, “Ngừng sẽ bị trừ tiền.”

“Không ai dám trừ tiền em.” Cố Khải kéo cậu ra ngoài. Cmm cái tay nhỏ có cần mềm vậy không!

Lưu Tiểu Niên không hề phòng bị, cũng chẳng hiểu lắm gì. Thực tế từ lúc cậu biết Cố Khải có vị hôn thê, thì không còn hoài nghi động cơ của Cố Khải nữa.

Hai người đến bán bar tên Dạ Sắc, rất yên tĩnh cũng rất phong cách.

“Uống gì?” Cố Khải mở menu rượu.

Lưu Tiểu Niên xấu hổ trả lời, “Tôi bị dị ứng cồn.”

Tay Cố Khải thoáng khựng lại, giờ mới nhớ ra còn có vụ này nữa! Mười ngàn con alpaca đồng loạt giẫm qua tim anh, vậy sao ông đây chuốc say rồi vác mị về đây!

“Tôi uống nước ép táo.” Lưu Tiểu Niên tự chọn.

Vì vậy Cố tổng buộc phải cùng cậu ngồi uống nước ép trái cây rất đối thuần khiết.

Bầu không khí im lặng mang chút xấu hổ, Cố Khải châm điếu thuốc, xuyên qua làn khói thuốc lượn lờ và ánh đèn mờ ảo, Lưu Tiểu Niên xinh đẹp đến độ không hiện thực.

Vì vậy hai mắt Cố Khải bắt chợt đỏ hồng. Thật may, sau tai nạn xe cộ ấy, vẫn có thể nhìn thấy em ngồi đối diện.

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên bị anh làm cho sợ bắn.

“Không có gì.” Cố Khải nhắm mắt lại, ngồi tựa hết vào sofa, “Công việc nhiều, có chút phiền lòng.”

“Cần mát xa không?” Lưu Tiểu Niên hỏi rất thuần khiết.

Cố Khải mở mắt, “Em biết?”

“Ừm.” Lưu Tiểu Niên gật đầu. Khoảng thời gian đi học ở cùng ký túc xá với Lý Hùng Mạnh, nó là vận động viên, phải thường xuyên căn gân giãn cốt, thành ra trong giờ học tự chọn cậu đã tiện thể làm quen một người giỏi mát xa, dù sao trong ký túc xá quanh năm luôn có người bệnh, rảnh giúp tụi nó đấm bóp cũng được.

Cố Khải điều chỉnh tư thế ngồi, Lưu Tiểu Niên đứng sau lưng bóp vai cho anh, “Cố tổng phải thường xuyên đi tập thể hình mới được, cơ anh cứng quá.”

“Ừ.” Cố Khải gật đầu, “Mai đi.”

“Còn nữa, phải uống nhiều canh có tác dụng giải nóng.” Lưu Tiểu Niên cúi đầu, vừa tầm thấy được một hạt đậu nhỏ trên trán anh, “Nóng trong người rồi này.”

“Ừ.” Cố Khải quay đầu nhìn cậu, “Cám ơn em, chịu phí thời gian ngoài giờ nói chuyện với anh.”

“Dù sao ở nhà cũng không có gì làm, hơn nữa trước khi vào công ty làm việc, tôi thường xem phỏng vấn của anh.” Lưu Tiểu Niên nói.

“Chi vậy?” niềm vui tăng lên cấp số nhân trong lòng Cố Khải.

“Vì tôi phải viết truyện đề tài tổng tài mà.” Lưu Tiểu Niên như lấy làm ngại, “Nên muốn biết thử xem tổng tài thì nghĩ gì!”

Cố Khải bật cười, “Sau này không cần xem báo chí, muốn biết gì, cứ hỏi thẳng anh.”

6. Không Nên Giả Say Quá Đa

“Thật ra có một chuyện, tôi luôn muốn hỏi.” Lưu Tiểu Niên ngừng tay, ngập ngừng mở lời, “Tại sao anh lại thích xem tiểu thuyết của tôi?” đó là truyện dành cho mấy cô bé mơ mộng mà! Dù nhìn từ góc độ nào, đều không giống thể loại thuộc vùng phủ sóng của anh.

“Vì hài.” Cố Khải vuốt mũi, “Tôi xem như giải trí.”

Lưu Tiểu Niên lặng nuốt máu vào lòng, câu trả lời này thiệt tự ái quá thể mà!

“Còn em? Nếu thích viết thể loại huyền bí, sao lại đến trang web của anh để đổi phong cách.” Cố Khải vặn ngược lại.

“Vì kiếm tiền.” Lưu Tiểu Niên nhanh nhẩu trả lời, “Tôi không có gì giỏi cả.”

Cuộc trò chuyện diễn ra trong bầu không khí êm dịu tuần tự, hảo cảm của Lưu Tiểu Niên dành cho Cố Khải tăng dần. Một tổng tài chỉ nên xuất hiện trên TV nhưng lại rất hòa nhã dễ gần, đổi lại là người khác cũng thấy hảo cảm cmn thôi! Nên Lưu Tiểu Niên cười càng lúc càng nhiều, ý vào bản thân dễ nhìn khả ái lại có chút nhan sắc, vô si cmn quyến rũ Cố tổng đến thần hồn điên đảo! Trong ngực Cố tổng có ngọn lửa dục bốc cao, trong đầu thì đem người đối diện ra YY một nghìn một vạn lần! Trong lòng hừng hực chờ mong Lưu Tiểu Niên sẽ đột ngột giật nút áo ra, mặt đỏ lừ hỏi, Cố tổng, anh thấy đáng em đẹp chứ, hoặc ngồi lên đùi mình, thử thử, Cố tổng, xin hãy hưởng dụng em. . . . Đại loại vậy đấy! Đèn trong quán bar sắc vàng, Lưu Tiểu Niên rất chăm chú lựa xoài trong đĩa trái cây để ăn, trên thực tế, hành vi này có thể xem là tam tục đến hết lời để nói, vì vào mùa này xoài má nó chứ mắc! Nhưng do nhân vật chính ăn xoài hôm nay đang mặc một cái áo sơ mi trắng tinh, lại còn không gài nút trên, nên để lộ ra một phần vùng cổ trắng trẻo và xương quai xanh, lọt vào mắt Cố tổng thì nói thật là phong tình vạn chủng, rõ muốn còn màu!

Lẽ nào em ấy có ý đồ dụ dỗ mình! Cố tổng hào hứng ảo tưởng, vả lại còn càng nghĩ càng thấy đúng! Tiểu thụ đã dụ dỗ ngang nhiên thế, nếu không hành động thì thái giám cmnr! Vì vậy Cố Khải hít sâu một hơi, vừa định mở miệng, thì điện thoại má nó rung!

Vì vậy Cố tổng dùng gương mặt tối tăm cầm điện thoại lên, đi một nước! Lưu Tiểu Niên nhìn anh thành linh bỏ đi với ánh mắt tức tối cùng bóng lưng hừng hực, sờ sờ nuốt nước miếng. Quắc đờ heo, lẽ nào là do mình ăn hết trơn xoài?

“Anh hai.”

“Anh cái đầu mày!” Cố Khải cạy trời tối mù cùng chỗ lạ người, quăng sạch hình tượng bản thân vào cống rãnh, “Anh mày đang bày tỏ! Mày quấy rối cái quỷ gì hả!”

“. . . Tiểu Hiền?” Cố Hi nằm cũng trúng đạn, rất vô tội hỏi lại.

“Nhắm nhí, chứ chẳng lẽ tao bày tỏ với mày?” Cố Khải lạnh lùng khịt mũi.

“Nhưng anh còn chưa nói rõ mọi chuyện với cậu ấy mà, sao chưa gì đã bày tỏ?” Cố Hi lấy làm khó hiểu.

“Sớm muộn cũng là người của tao, sớm hơn tí có vấn đề gì đâu!” Cố Khải trả lời rất hào hùng.

“Lời anh nói cứ như lời thoại của mấy tên thổ phỉ chuyên cướp con gái nhà lành trên phim ý.” Cố Hi tỏ vẻ ghét bỏ, “Bày tỏ chưa?”

“Bày cái đầu mày chứ bày, tao vừa hít sâu một hơi, má nó mày đã gọi tới rồi!” Cố Khải nổi điên.

“Anh dự định mở lời thế nào?” Cố Hi hỏi.

“Đương nhiên là nói với em ấy tao thích em ấy rồi!” Cố Khải lấy làm khó hiểu.

“Em đã nói anh bớt xem ba cái truyện đề tài tổng giám đốc rồi mà!” Cố Hi ôm tim nhức nhối, “IQ của anh hiện tại đúng là số âm.”

“Mày mới âm, cả nhà mày đều âm!” Cố Khải giận.

“Cả nhà em cũng là cả nhà anh!” Cố Hi nhắc nhở anh nhà cậu.

Cố Khải cầm nín.

“Anh thử nghĩ xem, nếu có một người anh mới làm quen buổi sáng, đến buổi chiều đã nói yêu anh, anh sẽ nghĩ gì?” Cố Hi dẫn dắt từng bước một.

“...” Cố Khải tự thì thầm trong đầu, thần kinh.

“Nên anh cần tiếp tục nhẫn nại.” Cố Hi nói, “Phải ghìm cương trước vực, làm người ta sợ chạy mất dép là thôi tiêu rồi.”

“Cứ thả em ấy đi vậy à?” Cố Khải không cam lòng, má nó đâu chỉ là không cam lòng! Định mệnh đến cả phòng cũng đặt rồi!

“Không thì... Anh giả say?” Cố Hi từ trước đến giờ đều cấu kết với anh trai nhà cậu làm chuyện xấu, “Anh uống say, cậu ấy nhất định sẽ không bỏ anh lại một mình, đến lúc đó anh khóa máy luôn, vậy là có thể thuận lợi cùng cậu ấy cô nam quả nam suốt tối rồi.”

“Say rượu làm bừa?” mắt Cố Khải tỏa sáng.

“Tình trùng xông nào! Bừa cái đầu anh chứ bừa!” Cố Hi ráng nhịn không nổi khùng, “Em là cho anh cơ hội tỏ ra yếu thế trước cậu ấy, nhằm gọi lên sự đồng tình cùng thương yêu của Tiểu Hiên với anh, thứ tình cảm đó dễ chuyển thành tình yêu nhất! Cờ mở anh muốn lên giường cũng phải đợi đến lúc cậu ấy yêu anh!”

Không đợi cậu chàng ca xong, Cố Khải đã ngắt điện thoại, rồi vòng về quán bar gọi một chai Liqueur.

“Tôi không thể uống với anh.” Lưu Tiểu Niên nhắc nhở anh.

“Không sao, em cứ uống nước trái cây.” Cố Khải lấy lại hình tượng tổng giám đốc tinh anh, ngũ quan anh tuấn phong thái hiên ngang, mấy cô em trong bar hết nhìn rồi lại nhìn, không tự ngừng bản thân lại được! Đẹp, đẹp rạng ngời, đẹp chói với! Tại sao ngồi đối diện lại là đàn ông! Má nó chứ thời buổi này làm con gái thật khó, không chỉ phải dành trai với gái, còn phải giành trai với trai.

Lạnh quá đi.

Người lặn lộn trên thương trường, không có ai là tửu lượng kém, có điều lần này Cố Khải chỉ mới uống nom nửa chai, đã theo lẽ gục xuống sô pha.

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên thử lay anh.

Cố Khải ngủ mê man.

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên ngồi vào bên cạnh anh.

Cố Khải giống như ngọn núi đè lên người cậu.

“Á!” Lưu Tiểu Niên bị bắt ngờ không kịp đỡ, cổ mạng vịn anh.

Đầu Cổ Khải ngả lên cổ cậu, hạnh phúc mà bất tỉnh nhân sự.

Vì vậy Lưu Tiểu Niên đành phải làm một việc đại nghịch bất đạo đó là vói tay vào túi anh, tìm điện thoại.

Cổ Khải gào rú trong lòng, sao lại tìm được nhanh vậy chứ, còn tưởng sẽ rờ mó khắp người!

Lưu Tiểu Niên bấm mở máy, màn hình đen thui, vì vậy bấm giữ nút nguồn, để khởi động lại điện thoại.

Lúc LOGO bật lên hoành tráng, hiện ra ô nhập mật mã. Vậy nên Lưu Tiểu Niên , cậu bần khoản hết nhìn đi động lại nhìn Cổ Khải, “Cổ tổng, mật mã điện thoại anh là gì?”

Cổ Khải vươn tay ôm eo cậu.

Lưu Tiểu Niên tấm tức, cậu đành phải vẫy tay gọi phục vụ, “Tính tiền.”

“Thưa quý khách, tổng cộng 3 800, xin hỏi quẹt thẻ hay trả tiền mặt?” phục vụ hỏi một cách lịch sự.

Trong một giây ấy Lưu Tiểu Niên cảm giác mình như thể Sparta, 3 800?!

Cổ Khải gối trên đùi cậu, đợi cậu tới móc bóp, mịa nó vì để cho cậu dễ thấy, anh còn để lộ ra một góp bóp tiền!

Đáng tiếc Lưu Tiểu Niên vừa đơn thuần lại vừa chất phác, từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới phương diện dùng tiền của người khác, vì vậy cậu hỏi phục vụ một cách xoắn xuyết, “Ông chủ của anh đâu?”

Trong một giây ấy Cổ Khải cũng xoắn xuyết theo, rít giận trong lòng, cậu tìm ông chủ nhà người ta làm gì?!

Phục vụ gọi ông chủ đến.

“Có vấn đề gì?” ông chủ quán bar là một chàng trai có dáng người cao ráo, đeo cặp kính đen nho nhã trí thức, trông giống một giáo sư đại học hơn.

“Xin lỗi, tôi mang không đủ tiền, nên không thể ” Lưu Tiểu Niên còn chưa nói hết, ông chủ đã mang theo vẻ ngờ vực nhìn người trên sô pha, “Khải?”

“Anh quen ảnh?” sao sáng bật lên trên đầu Lưu Tiểu Niên.

“Tụi tôi là bạn thân.” ông chủ dịu Cổ Khải dậy, “Cậu là bạn cậu ấy.”

“Phải, tôi là cấp dưới của ảnh.” Lưu Tiểu Niên trả lời.

“Đến bàn công chuyện? Không sao rồi, cậu về trước đi.” ông chủ nói, “Tôi chăm sóc cậu ấy là được rồi.”

“Ừm nhưng còn hóa đơn.” Lưu Tiểu Niên ngượng ngịu.

“Không cần, Khải là. . . A!!!” ông chủ bỗng thét to.

“Sao, sao vậy?” Lưu Tiểu Niên hết hồn.

“Không có gì.” ông chủ rưng rưng nuốt cả miệng máu, vừa nãy anh chưa kịp nói hết, Cổ Khải đã bấu một phát lên lưng anh, định mệnh bấu gì mà mạnh!

Anh em tốt chính là tốt ở chỗ, người trước mở lời người sau tiếp việc, vì vậy ông chủ cấp tốc quẳng Cổ Khải về lại cho Lưu Tiểu Niên, “Không cần thanh toán, hai người về đi.”

“Hử?” Lưu Tiểu Niên ngờ ngợ, “Nhưng anh vừa nói sẽ chăm sóc ảnh mà.”

“Tôi đột nhiên nhớ ra, trong nhà có chút chuyện.” ông chủ thành khẩn trả lời, “Cậu không cần lo hóa đơn, Khải nhờ cậu vậy.”

“Cám ơn anh.” Lưu Tiểu Niên đỡ Cổ Khải đứng dậy, lách từ từ ra khỏi quán bar.

Đến lúc lên xe taxi, Lưu Tiểu Niên vẫn không biết phải vác Cổ Khải đi đâu, đành phải mang anh về nhà mình.

Vào giây phút ngã người lên giường của người trong lòng, Cổ Khải cảm thấy cuộc đời đã quá viên mãn rồi.

Lưu Tiểu Niên vắt khăn ẩm, lau mặt cho anh, rồi giúp anh cởi giày cởi vớ, vào giây phút Cố Khải đợi cậu tháo dây nịt anh ra, thì Lưu Tiểu Niên giúp anh đắp chăn lại.

Cố Khải khóc thành bão trong lòng, sao có thể để mình mặc nguyên bộ đồ comple đi ngủ hử trời! Dây nịt lại còn chặt! Vì vậy Cố tổng một bên giả say, một bên cấu xé nút áo sơ mi của mình. Dù thực tế thì anh thích được xé của Lưu Tiểu Niên hơn, cơ thể và vòng eo trắng trẻo gầy yếu ấy, cái mông chắc cũng rất mềm rất yêu, tưởng đến hình ảnh cậu trần trụi nằm dưới người mình thở dốc, Cố tổng không thể ức chế phản ứng đáng xấu hổ đang khơi lên.

Đúng là không chịu thua ai! Cố Khải giận mắng thầm thằng anh em nhà mình, tiếp đó ngừng cái tay đang mang theo tiếu nhục dây nịt.

Lưu Tiểu Niên đứng bên giường, nhìn anh lưu loát cởi quần áo, mới thở phào nhẹ nhõm, đắp chăn lại cho anh lần nữa.

Cố Khải rơi vào nguy nan, không có kinh nghiệm diễn kịch, giả say có chút quá, trong tình trạng bất tỉnh nhân sự kiểu này, làm thế quái nào mà thổ lộ áp lực bản thân gánh chịu, khơi gợi sự đồng tình của cậu đây?

Nhưng không đợi Cố tổng nghĩ xong, Lưu Tiểu Niên đã ôm chần, đi ra phòng khách ngủ.

Vì vậy Cố tổng đành phải đứt ruột mà gián đoạn kế hoạch, nhưng tính ra có thể xâm nhập nhà em ấy ngủ một đêm, cũng khá rồi.

Đồng hồ treo tường dễ thương kêu tích tắc tích tắc, chớp mắt đã hơn nửa đêm. Thoạt đầu Lưu Tiểu Niên còn đi vào xem hai lần, nhưng sau thấy anh ngủ có vẻ say, nên không vào nữa.

Cố Khải lẳng lặng xốc chăn lên, đứng ở cửa phòng ngủ nhìn cậu.

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa mong manh rơi vào phòng khách, người nằm ngủ trên tấm thảm trắng trong thật ngoan hiền, áo T-shirt rộng thùng thình cuộn lên cao, để lộ vùng bụng trắng trẻo.

Cố Khải nhướng môi, không chớp mắt lấy một cái.

Sáng ngày hôm sau, Lưu Tiểu Niên vì lo cho Cố Khải nên dậy rất sớm, chạy xuống dưới lầu mua đồ ăn sáng và dụng cụ vệ sinh, lúc về tới nơi thì thấy Cố Khải đang đứng ở phòng khách vén rèm cửa nhìn ra ngoài.

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên đặt mấy thứ đang cầm trong tay lên bàn.

“Chuyện hôm qua, thật có lỗi.” Cố Khải cười áy náy, “Làm phiền em.”

“Không sao.” Lưu Tiểu Niên đưa bàn chải đánh răng và khăn mặt cho anh, “Đồ siêu thị, không xin lỗi, anh đừng chấp nha.”

“Không đâu.” Cố Khải nhận lấy khăn mặt, đầu ngón tay sượt nhẹ qua cậu.

“Tôi đi hâm đồ ăn sáng.” Lưu Tiểu Niên đi vào bếp, đổ sữa đậu nành vào nồi.

Tiếng xoong nồi va chạm ầm ập truyền đến từ bếp, Cố Khải ngậm bàn chải đánh răng đứng trước gương, cảm giác ầm ập dâng trào tột đỉnh.

Buổi sáng ấy, đương nhiên là Cố tổng và Lưu Tiểu Niên cùng lái xe đi làm, trong mắt mọi người đều ánh lên vẻ hiểu mà, hiểu mà, tối qua dường như chuyện quá nhá!

Cố tổng vẫn nhớ vụ hẹn đi xem phim với Lưu Tiểu Niên hôm qua, bèn gọi nhờ trợ lý đặt vé phim anh.

“Nhưng Tần tổng vừa gửi thiệp mời, cuối tuần là party kỷ niệm một năm ngày cưới của ông.” trợ lý nhắc nhở.

Cố Khải nhăn tít mày, cảm thấy bất mãn! Bắt thằng anh em còn đang trong tình trạng FA như anh phải bỏ vợ, đi tham gia party kỷ niệm ngày cưới của nó? Đúng là không phải thất đức bình thường!

“Cố tổng?” trợ lý gọi dò.

Cố Khải đành phải từ bỏ vụ đi xem phim, bật trình chat lên, báo cho Lưu Tiểu Niên biết kế hoạch có thay đổi.

Thực tế Lưu Tiểu Niên cũng không để ý lắm, dù sao phim lúc nào chả có.

Chớp mắt đã qua hai tuần, vào cuối tuần thứ ba bắt đầu từ lúc Lưu Tiểu Niên đi làm, toàn bộ phòng ban đều nhận được thông báo. Nhằm chúc mừng thị phần của công ty trên sàn bước lên một tầm cao mới, mời mọi người cuối tuần đến nhà hàng Uy Mạnh tham gia party hồ bơi.

“Nhớ phải mặc quần bơi!” sau khi đọc xong thông báo, Khương Đại Vệ không quên thêm một câu.

“Tôi không đi đâu.” Lâm Bình Bình thu dọn đồ đạc, “Dạo này bà dì tôi đến, không rảnh.”

[Bà dì: cách nói lóng của “đến tháng”]

Lưu Tiểu Niên phụt nước, dùng ánh mắt khủng hoảng nhìn Lâm Bình Bình, trong đầu xoẹt qua ba chữ “Người chuyển giới”!

Mọi người trong phòng cũng hóa đá cmnl! Cuộc sống gì đây trời, cuộc sống chẳng khác gì biển sao trên trời cao, chẳng biết khi nào sẽ rơi xuống, nổ banh thành thế giới quan của bạn!

“Mấy người nghĩ bậy bạ gì đó!” Lâm Bình Bình đỏ mặt rít lên, “Là dì tôi thật mà, thân thích, chị của mẹ tôi!”

“À. . .” đám đồng nghiệp đồng loạt thở phào, nhưng song song đó lại thoáng chút thất vọng, chân tướng đúng là chả kích thích gì hết!

Lưu Tiểu Niên là vịt cạn điển hình, nhưng dựa theo lời Lý Hùng Mạnh thì ở những nơi đó thường có một cái hồ, rất cạn, chuyên dùng để nghịch nước, nên cậu quyết định đi mua một cái quần bơi, đề phòng trước chẳng khi nào lỡ.

Vì vậy vào giờ tan tầm thứ năm, Lưu Tiểu Niên chui đầu vào cửa hàng kinh doanh dụng cụ thể dục thể thao ở đối diện công ty, mua cái quần bơi đầu tiên trong đời mình.

Cố Khải đứng trên ban công phòng làm việc, nhìn theo Lưu Tiểu Niên đi ra từ cửa hàng, lại nhìn theo cậu vào cửa hàng tiện lợi mua đồ, rồi nhìn cậu ăn món Quan Đông, mãi đến khi cậu khuất bóng ở ga tàu điện, anh mới quỵn luyến dứt mắt, kể đó. . . . Đi mua một cái quần bơi giống y đúc Lưu Tiểu Niên, tuy màu sắc và hoa văn của nó đã vượt xa khả năng lý giải của Cố Khải, hoa văn màu lam còn tạm chấp nhận được, quả dâu tây trên mông thì quả là sỉ cmn nhục chỉ số thông minh mà! Nhưng đây là lựa chọn của Lưu Tiểu Niên, nên Cố Khải vẫn giữ vững quyết định, yêu cầu một cái SIZE lớn.

Nên thật chất có đôi khi tổng giám đốc cũng rất ấu trĩ.

Và hành động này, đã đặt nền tảng vững chắc cho lời đồn sẽ làm mưa làm gió thời gian sắp tới trong công ty.

7. Định Mệnh, Vậy Mà Không Thấy

Trạch nam thường hiếm khi ra ngoài tụ tập, nên Lưu Tiểu Niên có chút hơi chờ mong buổi party hồ bơi này, mãi đến rạng sáng vẫn chưa chớp mắt.

Vì vậy sáng hôm sau, theo như lệ thường, cậu ngủ dậy trễ!

Lướt mắt thấy chỉ chưa đến nửa tiếng nữa là đến giờ xuất phát, Lưu Tiểu Niên cuống quýt trông đại bộ đồ, rồi vọt vào toilet đánh răng rửa mặt, tốc độ có thể sánh ngang .

Tại thời điểm Lưu Tiểu Niên gấp gáp, thì Cố tổng đứng dưới lầu còn sót cmn ruột hơn! Vì sao còn chưa xuống! Anh đã giả bộ tập thể dục buổi sáng lờ ở trước cửa khu nhà của vợ anh suốt nửa tiếng rồi! Vấn đề nằm ở chỗ anh còn chẳng thể gọi điện thoại giục cậu nữa! Gọi điện thoại tức là đã âm mưu trước, còn tình cờ gặp cái mốc! Từng giây từng phút trôi qua, quả đúng trời không phụ lòng người, ngay lúc Cố tổng nhìn quanh quát cửa khu nhà lần thứ 17, cuối cùng cũng thấy Lưu Tiểu Niên đang chạy xềnh xệch lại!

Tướng chạy đúng là cứng mà. . . . Cố Khải bùi ngùi trong lòng, sau đó nhanh chóng lui về sau vài bước, rồi lại tiếp tục làm bộ như đang chạy chậm về phía trước. Ông cụ chiền quẩy kể bên nhìn mà xót xa, tướng

tá trông đẹp đẽ, thế mà nhìn kiểu gì cũng thấy như đầu óc có vấn đề! Sáng sớm ra đây chạy lòng vòng thôi không nói, giờ lại còn chạy ngược nữa chứ!

Đương nhiên Cố Khải không để ý tới lời phỉ báng trong lòng của ông cụ chiến quấy, ngày hôm nay anh đã đặc biệt dành nửa tiếng đứng trước gương để sửa soạn, còn bắt Cố Hi mang theo đôi mắt díp chặt chọn quần áo cho mình, vậy nên Cố Hi đang lẩn giường cầu rỗi, cậu mang theo cơn điên xuống giường rồi gào thảng vào mặt anh, chọn cái mọe anh chứ chọn! Quần áo của anh không phải comple thì là comple, có cái khỉ gì mà chọn! Song Cố Khải la còn to hơn cậu, do anh mày chưa từng mặc đồ thường, nên mới kêu mày chọn! Kêu mày chọn là nể mặt mày rồi! Tiểu tiện nhân nhà mày tiếp tục oai oái một câu nữa thử xem!

Cố Hi thuần phục trước uy quyền của ông anh thân yêu nhà mình, ngồi ở bên giường nhìn ổng hào hứng xào tới xào lui tú quần áo, rồi lại chải chuốt cái đầu hết nửa ngày, cuối cùng mang theo cái nụ cười đậm đàng như đi chơi gái ra ngoài.

Thật là chả còn tí mặt mũi nào!

Sau quá trình chuẩn bị tỉ mỉ, có thể dễ dàng đoán được vào khoảnh khắc Cố Khải nhìn thấy Lưu Tiểu Niên xuất hiện, trong lòng anh vui sướng rạo rực thế nào. Tựa như chàng thư sinh bồi hồi ngày ngày đứng trông cây si dưới tú lâu, cuối cùng cũng gặp được đóa hoa lành xinh đẹp của lòng mình!

Vì vậy Cố tổng POSE ra vẻ điển trai đón chào cậu!

Nhưng Lưu Tiểu Niên không chút phản ứng chạy đi mất, chạy cmn lướt qua Cố tổng luôn, đến cả một cái lá cũng không dính lại! Vì cậu đang nóng ruột đến công ty tập hợp, nên cậu chỉ một lòng dồn sức vào việc chạy, cơ bản chẳng hề thấy tổng giám đốc điển trai đang đứng bên trái mình!

Một tia sét giáng xuống giữa trời quang, giây phút đó Cố Khải như tung bay theo gió! Từ trước đến giờ anh chưa từng biết hóa ra bản thân đem lại cảm giác vô hình đến vậy! Người trong lòng nhìn không chuyển mắt chạy lướt qua mình, mà mình thì còn đang tạo dáng!

“Lưu Tiểu Niên!” Cố Khải rú lên.

Xe taxi lái đi như bay, người ngồi bên trong không có miếng phản ứng nào.

Cố Khải đành phải bắt một chiếc taxi khác, hấp tấp đuổi theo.

Tuy rằng dọc đường toàn đèn xanh, nhưng Lưu Tiểu Niên vẫn đến muộn 15 phút, xe buýt xếp hàng trong sân, đồng nghiệp thì có người ở trên xe tán nhảm, có người ngồi trong sân hút thuốc, để nhận thấy là đang đợi người đến đủ.

“Xin lỗi xin lỗi.” Lưu Tiểu Niên xấu hổ chạy xộc đến, chỉ thiếu chưa gặp người xin lỗi mọi người.

Phắc, ai dám biểu hiện bất mãn với thổ của Cố tổng, vì vậy mọi người đều cười tươi như hoa, hết sức biểu đạt bản thân rất thông cảm và hoan nghênh đồng nghiệp mới.

Vì vậy Lưu Tiểu Niên cảm động đến gần như rơm rớm, trước đây Lý Hùng Mạnh từng tận tâm chỉ bảo về mấy vụ lục đục nội bộ, nhưng ở đây cơ bản không tồn tại mà!

“Có thể đi chưa?” Lưu Tiểu Niên hỏi.

Đáp án đương nhiên là chưa! Vì Cố tổng còn chưa đến!

Mọi người đều khóc rống trong lòng, rõ cmn rằng là ở chung, tại sao còn muốn chia ra đến trước đến sau, ba cái thứ giấu đầu hở đuôi là vợ vẫn nhất, VỐ! VẮN! NHẤT! ĐÓ!

5 phút sau, Cố Khải lững thững đến trễ, mặt u ám như thể muốn dỡ nhà!

Mọi người ai nấy đều lủi về xe của mình, rất sợ bị ổng tóm lại trút giận! Song song đó là một chút trách móc dành cho Lưu Tiểu Niên, chắc chắn là do tối qua em không cố gắng thỏa mãn Cố tổng! Mới dẫn đến hậu quả là sáng nay ổng không được thỏa mãn nên cáu kỉnh!

Chỉ ngay giây sau sân vắng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều lên xe, để lại Lưu Tiểu Niên và Cố Khải. Cố tổng đương nhiên là có xe riêng, Lưu Tiểu Niên nhìn quanh quất, chuẩn bị tìm xem có chiếc xe nào còn ghế trống thì chui lên.

Nhưng toàn thể tài xế đều rất ăn ý đồng loạt ấn nút đóng cửa xe, phóng như bay ra khỏi sân.

Lưu Tiểu Niên sần nảo đứng chết trân tại chỗ, mình còn chưa lên xe mà! Sao không ai phát hiện ra chứ?

“Lên xe!” một chiếc xe hơi màu đen đậu ngay bên cạnh cậu, Cố Khải đang đen mặt ngồi trong xe ra dáng ngầu!

Không còn sự lựa chọn nào khác, Lưu Tiểu Niên đành phải đeo theo cái balo khổng lồ lên xe, “Cảm ơn Cố tổng.”

Cố Khải tỏ vẻ lạnh lùng quý phái nhìn về đằng xa, không nói một tiếng.

Đương nhiên Lưu Tiểu Niên sẽ không cho rằng là do cậu chọc anh giận, trên thực tế chỉ cần là người bình thường sẽ không ai có ý nghĩ lạ lùng ấy! Vì vậy cậu chỉ tưởng rằng do Cố tổng bị áp lực công việc, nên tâm trạng không tốt!

Sự im lặng kéo dài suốt dọc đường đi, Lưu Tiểu Niên cúi đầu chơi điện thoại suốt, Cố Khải lia mắt nhìn vài lần, nhìn đến độ quáng mắt.

“Chơi game?” cuối cùng vẫn là Cố tổng “thờ ơ” mở miệng trước.

“Ồ, Temple Run.” Lưu Tiểu Niên đưa di động cho anh, “Muốn chơi thử không?”

Cố Khải lịch lãm từ chối, “Tôi không chơi game di động.” đương nhiên lý do chính là, Cố tổng đến Temple Run là cái quái gì còn không biết!

“Dễ lắm.” Lưu Tiểu Niên sáp đến bên cạnh anh, “Đây, trượt lên là nhảy, trượt xuống là lượn, thấy tiền thì ăn thấy bẫy thì né, điều khiển qua trái qua phải.”

Nghe thì đúng là dễ thật, sau khi xem cậu chạy thử mười ngàn m, trên cơ bản đã có mẫu, nên Cố Khải thử chơi một ván.

Tiết thay tới lúc cầm máy rồi mới hay, thực tế là không dễ như tưởng! Đầu tiên không kể đến tốc độ như bay, mà nó phía sau còn có tinh tinh đuổi theo, vừa rú vừa đuổi! Vả lại thứ kích thích hồi hộp còn hơn cả tinh tinh chính là, Lưu Tiểu Niên dựa anh sát rạt, cúi đầu nhìn rất nhập tâm.

Ôm suy nghĩ phải thể hiện trước mặt cậu, Cố Khải rất muốn chạy quai không nghỉ, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên chơi, Cố tổng đụng đầu vào cây tại mốc 2000 m, roét một tiếng, tắt đài.

“Vây là giỏi rồi đó.” Lưu Tiểu Niên khen thật lòng.

Tâm trạng Cố Khải tốt lên một ít.

“Ăn kẹo không?” Lưu Tiểu Niên móc từ trong balo ra một gói kẹo mềm hương trái cây.

Nhìn bao bì con gấu con ấu trí, Cố Khải rất nghiêm túc chìa tay ra, “Ăn.”

Kẹo mềm hương trái cây là hương xoài ăn rất được, Cố Khải hỏi, “Em rất thích ăn xoài?” lần trước ở quán bar cũng vậy, nguyên đĩa trái cây bị chẳng, cậu lại chỉ lựa xoài ăn, y như con khỉ con háu ăn, điệu bộ lém lỉnh đến độ khiến người ta sôi gan mà!

“Phải.” Lưu Tiểu Niên gật đầu, mắt cong cong, khóe miệng cũng cong cong.

Cố Khải bình tĩnh dời tầm mắt ra khỏi xe.

Mọi nó chỉ giỏi bán moe! Mọi nó thiệt muốn nhào qua! Mọi nó tài xế thiệt thừa thãi!

Nhà hàng Uy Mãnh nằm ở ngoại ô, băng qua khu vực nội thành thì hơi kẹt xe, Lưu Tiểu Niên vốn đã có chút buồn ngủ, cộng thêm xe cứ đi rồi dừng rồi đi làm đầu cậu hơi choáng, nên cuối cùng cậu quyết định nghiêng đầu dựa vào ghế ngủ luôn.

Một giây ấy Cố Khải rất lấy làm bất mãn, em dựa vào cửa sổ làm gì! Không thấy cứng à! Không thấy tưng à! Em không thấy kế bên có một bờ vai cùng vòng tay đã chuẩn bị sẵn sàng à! Sao em có thể mắc phải sự sai lầm phương hướng trầm trọng cỡ đó!

Xe lái chuyển làn giảm tốc, đầu Lưu Tiểu Niên đập bình bốp vào kính thủy tinh, Cố Khải giật bắn, vừa định hỏi em có sao không, Lưu Tiểu Niên bậm môi xoa đầu kiểu như rất ấm ức, rồi lại nhắm mắt mơ mơ màng màng chui vào lòng Cố Khải!

Tài xế tiếp tục lái xe trong cơn kích động, có cần trắng trợn vậy không!

Cố Khải sung sướng không sao kèm được, anh ôm lấy cơ thể mềm mại của Lưu Tiểu Niên, tâm cũng mềm đến độ sắp tan ra rồi!

Tim hồng bay phấp phới khắp xe tới tận lúc xe ngừng lại, xe buýt tới đích sớm hơn, mọi người đứng tùm nãm tùm trong sân thư giãn gân cốt đợi nhận số phòng, thuận tiện ‘lơ dãng’ hóng hớt xe của Cố tổng đẹp trai đang chạy vào!

“Tiểu Niên, dậy.” Cố Khải nhỏ giọng gọi cậu.

“Hử?” Lưu Tiểu Niên cố chui vào lòng anh, “Buồn ngủ!”

Cố Khải phải cố lắm, mới không hôn cậu cái chóc!

“Chúng ta đến nhà hàng rồi, buồn ngủ thì vào phòng mà ngủ.” Cố Khải đỡ cậu ngồi lên, “Tĩnh tĩnh.”

Lưu Tiểu Niên mơ mơ màng màng đầu mắt với anh ba giây, cuối cùng mới nhớ ra mình đang ở đâu!

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên vụt ngồi thẳng dậy, xấu hổ quá đi, nhất là khi cậu thấy đằng trước ngực của Cố tổng còn dính một bãi nước bọt trông có vẻ. . . là của mình!

Thiệt muốn trào nước mắt!

“Đi thôi, xuống xe.” Cố Khải xách theo balo của cậu, xuống xe trước.

Lưu Tiểu Niên tự ảo não vì sự thất lễ của bản thân, thất thiếu đi theo sau Cố Khải, chảy nước miếng, mặt mặt chết được!

Vì vậy mọi người được thấy cảnh Cố Khải hớn hử xách balo, dắt theo Lưu Tiểu Niên buồn rầu đi vào đại sảnh nhà hàng!

Tổng tài đương nhiên không cần xếp hàng lấy số phòng, bên đây đã chuẩn bị sẵn phòng siêu VIP, điều này nằm trong dự tính của Cố Khải, thế là anh dắt theo Lưu Tiểu Niên lên lầu.

Kể đó, định mệnh, trước sân lập tức xôn xao cả lên! Mọi người giống như thủy triều bao vây tài xế, mắt tỏa lực quang đòi nhiều chuyện đòi chi tiết, nóng đến độ thiếu điều hóa sói!

Tài xe châm điều thuốc, lẳng lẳng nghiêng mặt 45 độ nhìn về bầu trời xa xăm.

“Dẹp mọe tư thế của ông đi! Kể mau lên!” một chiếc giày cao gót phóng vèo tới từ chính diện.

Tài xế hét hồn né qua một bên, giọt ngấn giọt dài kể lể, “Trên đường đi, thoát đầu là họ chơi trò chơi, kể đó là ăn kẹo chung, cuối cùng là ôm nhau ngủ!”

Từ trai tới gái đều hóa Sparta trong chớp nhoáng, thế nào là ‘ôm nhau ngủ’?

“Hơn nữa Cố tổng còn hẹn cậu ấy, về phòng rồi ngủ tiếp!” tài xế tiếp tục tuôn lời khiếp người.

Mọi người đều chực trào nước mắt, dựa vào đâu mà tài xế lại có phúc lợi tốt vậy chứ, khốn khiếp! Có điều Cố tổng đúng là bạo quá à nha, lúc công mặt liệt lạnh lùng đối diện với thụ mặt ngơ khả ái, lập tức biến hình thành trung khuyến, có cần mọt vậy không trời!

Lưu Tiểu Niên nhào người ra cửa sổ, hiểu kỳ ngó dưới lầu, “Họ đang bàn gì vậy?”

“Không biết, có muốn nghỉ tiếp không?” Cố Khải xoa đầu cậu, “Giờ còn sớm, trưa anh sẽ gọi họ đem đồ ăn lên.”

“Không cần đâu.” Lưu Tiểu Niên xoay người định đi lấy đồ trong balo, nhưng rồi cảm thấy hình như có gì đó là lạ.

Nửa phút sau, thụ mặt ngơ cuối cùng hét toáng lên, “Sao tôi lại chung phòng với ngài?!”

8. Con Sứa Đẹp Mãi

“Vì em là người mới, nên lúc chia phòng, bên nhân sự quên mất em.” Cố Khải nói dối như thật, “Chia lại thì phiền, nên cho em ở chung phòng với anh.”

“Thiệt hả?” Lưu Tiểu Niên hơi bị khoái vì cảm giác được hưởng món hời, căn phòng rõ sang!

“Party chốc nữa mới bắt đầu, hiện tại là thời gian hoạt động tự do, em thích vận động kiểu gì?” Cố Khải hỏi.

“... Cưỡi xe.” trên cơ bản trạch nam đầu có vận động, nhưng Cố tổng đã hỏi, nên Lưu Tiểu Niên phải cố moi móc ra một cái sở thích.

“Cưỡi xe?” Cố Khải hơi bất ngờ vì câu trả lời của cậu, “Được bao lâu rồi?”

“... Chừng mười năm.” cưỡi xe từ hồi trung học tới giờ, lâu thiệt đó chứ!

“Lần sau đua, anh sẽ dẫn em theo.” Cố Khải vỗ đầu cậu, “Em thích loại xe nào?”

Có chia loại nữa hả? Lưu Tiểu Niên đàn mặt, không phải xe nào cũng hai bánh à!

“Thôi bỏ đi, lần sau dẫn em đi cửa hàng chọn.” Cố Khải nhận ra cậu đang xoắn xuýt, nên cũng không hỏi tiếp.

“Giờ chúng ta làm gì?” Lưu Tiểu Niên hỏi một cách rất trong sáng.

Câu này rõ là dễ suy vô số hàm nghĩa ẩn chứa trong nó, nên Cố tổng đã bị tình trùng xông não trong chớp nhoáng, nhưng cuối cùng anh vẫn cố dần xuống, không hùng hổ nhào vô! Đến cả bản thân anh còn phải bái phục mình! Mình đúng là Liễu Hạ Huệ mà!

“Ra ngoài đi dạo, dù sao cũng hơn ở chết dí trong phòng.” Cố Khải kéo cậu đứng lên, tiện thể sờ mó tay cậu. Lý do thật sự ẩn đằng sau chính là, nếu còn không đi ngoài, anh sẽ nhịn hết cmn nổi! Trong đầu anh giờ toàn là mấy thứ cầm thú. . .

Nhà hàng Uy Mãnh, cái tên nghe rất oai, nhưng nơi họ đang ở thật chất mang hơi hướm như làng du lịch hơn, liễu rủ bóng bên bờ hồ, phong cảnh nên thơ, không “uy mãnh” tí tẹo nào cả, ngược lại thấp thoáng vẻ mộng mơ của vùng sông nước Giang Nam.

Trong khung cảnh sóng nước dập dềnh thế này, Cố tổng cảm thấy suy nghĩ bay bổng tinh thần phơi phới, đang định chuẩn bị nói một hai câu tình tứ để đẩy cao bầu không khí, kết quả Lưu Tiểu Niên reo lên một câu rất đối sát phong cảnh, “Xe đạp!”

Trong một giây ấy Cố Khải rất rất muốn quạt đầu cậu, ở trong khung cảnh cổ điển thế này này, tự nhiên xe với chả cộ, đúng là sát thủ của lãng mạn! Killer! Chưa từng thấy xe đạp hả! Kích động cái quái gì! Có cái quái gì đáng kích động!

“Xe đạp đôi kia!” Lưu Tiểu Niên móc mấy đồng tiền xu trong túi quần ra, bỏ từng đồng từng đồng vào máy.

Xe đẹp tình nhân? Tâm trạng của Cố tổng trong chớp mắt tựa như hoa nở ngày xuân, khỉ, xe đạp thật đẹp trai làm sao!

“Tôi muốn ngồi đằng trước!” Lưu Tiểu Niên hoan hô.

Cố Khải một bên hô hào đồ bán mồi vô sỉ, một bên hạnh phúc ngồi đằng sau.

“1, 2, 3, xuất phát!” Lưu Tiểu Niên ra sức đạp.

“Đi con đường bên phải ha.” Cố Khải ngồi sau lưng cậu nói.

“Được.” Lưu Tiểu Niên không biết ý anh, cứ thế băng băng đánh tay lái sang phải.

Nếu phải hỏi sao Cố tổng lại gạt phăng con đường bằng phẳng bên trái, mà chọn con đường mòn bên phải. . . Hoàn toàn là do đường mòn thì rất thường có đá vụn! Cố Khải là ai, từ trước đến giờ mắt anh đều rất tinh!

“A!” cái mông của Lưu Tiểu Niên bị nảy lên nảy xuống.

Cố Khải ngồi sau thì lại thấy rất khoái. Đương nhiên anh cũng bị cần, nhưng được nhìn thấy cái mông tròn trịa của Lưu Tiểu Niên ngồi nhồm lên nhồm xuống trên yên, thì Cố Khải đã khoái đến tận chân, chưa kể vào lần xóc nảy kế tiếp, anh thuận lợi thả tay lái, đem móng vuốt đặt lên cái eo nhỏ của Lưu Tiểu Niên!

Thiệt là thon mà. . . . Cố Khải ngây ngất trong lòng, nhưng ngây ngất chưa được đến hai giây, Lưu Tiểu Niên đã bắt đầu hú hét, sau đó là một tiếng rầm, xe đạp đôi ngã chổng vó, dề lên hai người!

“Tiểu Niên.” Cố Khải hoảng hồn, mặc kệ bản thân đang bị thương, đỡ Lưu Tiểu Niên dậy, “Có bị thương đâu không?”

“Tôi không sao, còn anh?” Lưu Tiểu Niên hỏi lại.

“Anh cũng không sao.” Cố Khải phủi bụi cho cậu, “Đang lái ngon lành, sao đột nhiên lại té?”

“ . . . Vì tự nhiên anh sờ eo tôi.” Lưu Tiểu Niên có hơi , “Tôi rất sợ nhột, nên nên. . . .”

Nên cơ thể chắc chắn rất mẫn cảm! Cố Khải chủ động bồi thêm nửa câu sau, kể đó bắt đầu tưởng tượng bộ dạng của cậu khi cởi quần áo dạng hai chân, thở gấp quỵn rũ mình!

Thật chất Cố tổng cũng chẳng thích tự tìm bất mãn thế đâu, vì nó rõ là mất phong độ, nhưng chuyện thế này anh không cách nào không cmn chế được!

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên nơm nớp trong lòng, sao lại xuất hiện biểu cảm lạ lùng thế chứ, oắc đồ heo cười như không cười giống hệt trứng tà!

“Không có gì.” Cố Khải vuốt mũi, “Nhớ đến một vài chuyện ở công ty.”

“Mới nãy xin lỗi nha.” Lưu Tiểu Niên nhận lỗi.

Vậy dùng cơ thể cậu để bồi thường ngay và luôn đi! Cố Khải cười cởi mở, “Không sao đâu.” rất rất hai mặt!

“Chúng ta về đi.” Lưu Tiểu Niên kéo xe đạp, cố gắng dựng nó lên.

Cố Khải giành lấy từ tay cậu, “Để anh.”

“Cảm ơn.” độ hảo cảm của Lưu Tiểu Niên dành cho Cố Khải lại tăng lên một level mới! Tổng giám đốc đúng là người tốt mà!

Suốt khoảng thời gian còn lại, hai người họ cứ thế đi lang thang trò chuyện, trên đường đương nhiên gặp vô số đồng nghiệp, thuận lợi thu hoạch được rất nhiều ánh mắt chúc phúc hoặc hâm mộ hoặc rối rắm!

Tình tứ gì đấy toàn là đồ quý!

Do cuộc chơi chính là party bể bơi vào buổi tối, nên bữa trưa không long trọng cho lắm, nhân viên tự đem phiếu cơm đến căn tin lãnh, lãnh đạo công ty cũng không ngoại lệ. Có điều dù chỉ là bữa cơm đơn giản, vẫn không thiếu đẳng cấp, nhà họ Cố luôn coi trọng phúc lợi xã hội của nhân viên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tại sao danh tiếng của Cố Khải lại tốt đến vậy.

“Chúng ta đi đâu ăn?” Lưu Tiểu Niên bưng cơm hỏi.

“Ra bờ hồ, phong cảnh khá đẹp.” Cố Khải không muốn ngồi trong nhà ăn, nhà ăn nhiều người chứ sao! Anh sao gọi bầu không khí được?

Bờ hồ thì khác, không chỉ không có người, mà phong cảnh còn đẹp nữa. Ở trong hoàn cảnh như thế, tâm hồn con người cũng sẽ trở nên tĩnh lặng.

“Gì vậy?” Lưu Tiểu Niên vặn nắp chai.

“Sữa chua lạnh, em không được ăn.” Cố Khải đưa giỏ cơm trong tay cho cậu, “Đây, cho em.”

Sau khi mở ra, Lưu Tiểu Niên rất ngạc nhiên, thực tế thể chất của cậu hơi bị tệ, bị dị ứng đủ thứ, nhưng phần cơm này lại tránh được tất tần tật các nguyên nhân gây dị ứng của cậu!

“Đợt mới vào công ty, khi khám sức khỏe, sẵn tiện bảo họ kiểm tra dị ứng cho em.” Cố Khải nói, “Nên lần này chuẩn bị riêng cho em.”

“Sao tôi không biết nhỉ?” Lưu Tiểu Niên bức rút, “Trước đây, mỗi lần kiểm tra, đều phải chấm thật nhiều điểm trên cánh tay.”

“Đó là hồi xưa thôi.” Cố Khải khui đồ uống cho cậu, “Bây giờ không cần phức tạp vậy.”

“Cảm ơn Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên thật sự bị cảm động đến rướm rướm nước mắt, trong hoàn cảnh bận rộn trăm công nghìn việc, vậy mà còn nhớ phải chuẩn bị phần cơm riêng cho mình!

“Ăn đi.” Cố Khải mỉm cười, “Em trai anh cũng thường hay dị ứng, bác sĩ của nó rất chuyên nghiệp, lần sau dẫn em đi điều trị.”

Lưu Tiểu Niên nghẹn ngào, hiện giờ dù Cố Khải có khấu trừ 2/3 tiền lương của cậu, cậu cũng nhất định thề chết ở lại! Đại ân đại đức không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp, liều mạng làm công!

Điện thoại di động đột nhiên kêu tích tích, Lưu Tiểu Niên cầm lên xem, là tin nhắn nhóm của Khương Đại Vệ, kêu gọi mọi người về chơi mạt chược!

“Không được đi!” mặt Cố Khải sầm xuống, đánh mạt chược cái con khỉ.

“Tại sao chứ, tôi biết chơi mạt chược mà.” Lưu Tiểu Niên hơi hơi muốn đi.

“...” Cố tổng không nghĩ ra lý do chính đáng nào để từ chối, vì vậy chỉ biết đem Khương Đại Vệ ra hành hung cho hả dạ.

“Anh đi chung chứ?” Lưu Tiểu Niên thuận miệng hỏi.

“Không!” tâm trạng Cố Khải thật tệ, “Tôi muốn đi ngủ!”

“Ừ, vậy tôi cũng đi ngủ một giấc!” Lưu Tiểu Niên cảm giác có hơi buồn ngủ.

Chủ động muốn đi ngủ cùng mình? Tâm trạng của Cố tổng như trời tan mây, trái tim lần nữa không biết xấu hổ mà nhận nhạo.

Sau khi trở về phòng riêng sang trọng, Cố Khải thả rèm cửa sổ xuống rồi bắt đầu cởi quần áo, Lưu Tiểu Niên hết hồn, chỉ là ngủ trưa thôi mà, cần gì cởi sạch thế! Đương nhiên là Cố tổng của chúng ta có mục đích, chính là khoe thân hình gợi cảm của anh, cơ bụng sáu múi thì sao, đừng có mà kiêu!

“Wow!” quả nhiên Lưu Tiểu Niên đã mắc câu, trưng ra cái mặt hâm mộ cực.

Cố Khải lấy làm tự hào đứng một bên uống nước, cổ bày ra tư thế khoe đường cong hoàn hảo nhất! Kế đó, Lưu Tiểu Niên mở tròn mắt nhìn Cố Khải uống hết một ly rồi một ly, mãi đến khi anh nốc cạn hết ba ly!

“Anh khát lắm hả?” Lưu Tiểu Niên hỏi.

Khát cái mọe mi! Cố Khải cảm giác như bản thân sắp trong suốt như sữa rồi, vì vậy rít gào trong đầu, ông là khát người! Chứ không phải khát nước! Mi không phải nên mau cởi đồ ra à! Ông đã ở trần đứng đây lâu lờ lầu lắt rồi còn gì! Cái lý gì mi vẫn ăn mặc chỉnh tề ngồi đấy! Chí ít cũng cho nhìn thấy mấy chỗ đại loại như cái bụng phẳng dễ thương chứ!

Lưu Tiểu Niên không lĩnh hội được ám chỉ của Cố tổng, cậu ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu lôi máy tính bảng ra chơi game!

Cố Khải quả thật rất muốn rơi lệ, vì cái quái gì mà em cứ không chịu phối hợp với anh hả! Nhưng lại không thể bắt cậu cởi quần áo được, thành ra Cố tổng chỉ còn nước tức sùi bọt bép nằm lăn giường! Đợi cậu chơi cho đủ rồi gọi sau!

Lưu Tiểu Niên chơi xong Fruit Ninja và Temple Run, thì nhảy Flappy Bird rồi đánh cờ, chơi suốt một giờ vẫn chưa có dấu hiệu đi ngủ! Giường nệm mềm mịn, gối đầu êm ái, hương hoa thơm ngát thoang thoang trong không khí, ở trong hoàn cảnh cực kỳ thích hợp để ngủ, Cố tổng đẹp trai cuối cùng đã đầu hàng, hai mắt nhắm tít lại ngủ mất! Hơn hai giờ sau, khi anh tỉnh dậy, thì thấy ngay Lưu Tiểu Niên đang đưa lưng về phía mình mặc áo thun, VỪA! MỐI! MẶC! XONG! Không thấy được cái khỉ gì hết!

Trong giây phút đó, Cố tổng cáu cực, tức giận nện gối!

Lưu Tiểu Niên bị anh làm cho giật bắn, xoay người lại ngơ ngàng nhìn anh, “Sao vậy?”

“... Mơ thấy ác mộng.” Cố tổng trả lời một cách hần hộc.

Lưu Tiểu Niên nhìn anh với vẻ xoắn xuýt, không phải ác mộng là nên giật mình tỉnh giấc à, sao nhìn anh kiểu gì cũng như bị tức mà tỉnh! Không giống bị ma đuổi, mà ngược lại giống như ăn ma!

“Mấy giờ rồi?” Cố Khải hỏi.

“Gần năm giờ, đi nào, party sắp bắt đầu rồi.” Lưu Tiểu Niên móc quần bơi ra.

Mắt Cố tổng lập tức tỏa sáng, đúng rồi! Buổi tối có party hồ bơi! PARTY! HỒ! BOI! Đến lúc đó thì có thể thấy tuốt tuồn tuột rồi! Vì vậy chút tức cón con lập tức tan biến, sung sướng lôi quần bơi cặp ở trong balo của mình ra!

“Ý?” Lưu Tiểu Niên bật kêu lên, “Quần bơi của chúng ta y chang nhau kìa!”

Cố Khải ngẫm đắc ý, mọe nó đương nhiên là phải y chang rồi, vì anh đây cố ý đi theo em để mua mà!

9. Thích Thể Hiện

Bầu không khí bên hồ bơi rất rộn ràng nhộn nhịp, đã có không ít người đến tụ tập, cạnh hồ bơi đã bày đầy thức ăn cùng bar rượu đỏ, trong hồ sóng nước dập dờn, đám con gái dốc sức khoe dáng, đám con trai thì cố sức nghĩa dáng, mọi người đều chơi đến high!

Lưu Tiểu Niên chẳng thêm để ý, vừa đến party là đâm đầu lại bàn đồ ăn, cầm đĩa xoài lên ăn!

Cố tổng đứng đằng sau chỉ biết phát phơ theo gió, em có thể khá hơn thế không hả! Xoài ăn ngon đến vậy à!

“Đi thay quần bơi.” Cố Khải vỗ vai cậu.

“Ừm, không đi đâu.” Lưu Tiểu Niên nhét xoài đầy miệng rồi nhồm nhoàm nói, “Tôi không biết bơi.”

“Em không được viện cớ! Không biết bơi vậy em mua quần bơi mới làm gì!” Cố Khải nhanh nhạy vạy lại.

“Sao anh biết quần bơi của tôi là mới mua?” Lưu Tiểu Niên sừng sốt.

“... Vì của anh cũng là mới mua.” may mà Cố tổng biết xoay chuyển nhanh.

“Đúng hen.” Lưu Tiểu Niên như bưng tỉnh.

Cái kiểu mọe mọe thế này đúng là đáng yêu đến không còn gì để nói, Cố Khải cảm giác máu huyết sôi trào, hận sao không thể lập tức đẩy ngã người ra!

“Nhưng tôi không biết bơi thật mà, mua quần bơi chỉ để phòng hờ thôi.” Lưu Tiểu Niên giải thích, “Tôi xuống nước là chìm.”

“Mua cũng mua rồi, chí ít nên mặc thử chứ.” Cố Khải đẩy cậu đi về phía phòng thay đồ, “Xem coi xuống nước có bị rút không, có gì còn đi tìm gian thương đòi lại tiền!” ông méo quan tâm mi có biết bơi không! Thứ ông quan tâm là cơ thể mi lúc mặc quần bơi kìa!

“...” Lưu Tiểu Niên chân tay tổng teo, chỉ đành để cho Cố tổng đẩy vào phòng thay đồ.

Bên trong có nhóm ba nhóm năm nhân viên nam của công ty, mọi người nhìn thấy tổng giám đốc và Lưu Tiểu Niên đẩy đẩy kéo kéo nhau vào, tức khắc trao đổi ánh mắt hiểu mà không nói, lẹ lẹ thu dọn chuẩn ra cửa, còn tiện tay đóng cửa lại, nhường lại không gian riêng tư cho hai người, để nhờ đầu tổng giám đốc lên hứng, còn có thể phát huy theo ý mình!

Lưu Tiểu Niên thuận tay cởi áo thun ra, để lộ nửa người trên trắng trẻo mảnh dẻ.

Mắt Cố tổng hóa con mọe nó xanh ngay tức khắc!

Lưu Tiểu Niên không chú ý đến ánh mắt của anh, cầm quần bơi đi vào phòng con.

Cố Khải đứng ngoài cửa mà bức bối, vô số lần ảo tưởng phá cửa xông vào, đáng tiếc anh chỉ dám nghĩ chứ không có gan làm, đành bấm bụng đứng ở ngoài, nhìn chòng chọc nửa căng chân lộ ra bên dưới ván cửa để mà YY!

Quần dài màu hạt dẻ được cởi trước tiên, căng chân trắng bóc lộ ra ngoài, Cố Khải cảm giác có một dòng máu chảy ngược lên não.

Lưu Tiểu Niên lục lọi balo, lôi ra cái quần bơi và quần nhỏ mặc kèm của nó, kể đó khom người cởi sạch trơn!

Nhìn quần nhỏ màu da trời đáng yêu của cậu tuột khỏi chân, trong đầu Cố Khải tức khắc hiện lên hình ảnh 3D lập thể sinh động! Mông nhỏ trắng bóc gì gì đấy không nên cụ thể thể chứ, vì vậy dòng máu nóng vừa chảy ngược lên não lại chạy tuột xuống người dưới!

Phắc quả thật là muốn tẩu hỏa nhập ma mà!

Lúc Lưu Tiểu Niên mặc xong quần bơi đi ra, trùng hợp thấy Cố Khải dùng tốc độ tương đương tên lửa vọt vào WC.

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên giật bắn, ở ngoài cửa thử hỏi, “Anh sao vậy?”

“Tiêu chảy.” Cố Khải bị dục hỏa đốt đến độ khản giọng.

Lưu Tiểu Niên nghe vậy càng lo, sao giọng nghe yếu dữ!

“Em đi ra ngoài trước đi.” hiếm hoi một lần Cố Khải yêu cầu Lưu Tiểu Niên rời đi.

“Ồ, vậy tôi ra ngoài cửa chờ anh.” Lưu Tiểu Niên nghe loáng thoáng, vì đang bận hồi tưởng xem hồi trưa Cố Khải đã ăn trúng thứ gì.

Cố Khải ở trong WC bị dục hỏa đốt người, nhắm mắt một mặt khắc họa lại hình ảnh hương diễm ban nãy, một mặt cày cuốc giải quyết vấn đề, thuận tiện tưởng tượng ra cảnh Lưu Tiểu Niên đang quỳ gối dưới người mình, ngây thơ mở to đôi mắt đáng yêu sáng rực như ánh trăng, nói rằng, Cố tổng em đói quá, em muốn ăn phía dưới của anh . . .

Vì vậy, Cố Khải lại HIGH ngay trong giây tiếp theo!

Má ơi sao lại nhanh dữ vậy! Cố Khải mang theo bất mãn âm ỉ! Sao có thể mới nghĩ thôi đã không được rồi, lỡ như sau này làm thiệt, chẳng phải sẽ kết thúc chỉ trong vòng 3 phút! Phắc, nếu như thật sự xảy ra chuyện đó, còn không bằng tự cung đi luyện Quý Hoa Bảo Điển cho rồi!

“Cố tổng, anh không sao chứ?” Lưu Tiểu Niên vẫn rất dối ngoan ngoan mà đứng đợi ngoài cửa.

“Không sao.” Cố Khải xoa đầu cậu, “Đi, đi bơi nào.”

Lưu Tiểu Niên không cách nào hiểu được tại sao Cố Khải bị tiêu chảy đến nỗi rút gan rút ruột, lại vẫn đòi đi tham dự party! Cuối cùng chỉ đành quy kết rằng có lẽ anh rất thích bơi, thích đến độ dù có yếu hơn cũng phải đi!

Vào lúc Cố Khải và Lưu Tiểu Niên mặc quần bơi đôi xuất hiện ở hồ bơi, mọi người bàng hoàng! Nhưng sự bàng hoàng này không phải xuất phát từ việc họ mặc đồ đôi, dù sao thì trước đó Cố tổng đã ngang nhiên tình tứ bắn tim hồng đến lóa mắt, mọi người thấy riết mà lớn. Mọi người bàng hoàng là bởi vì, tại hiện trường, có rất nhiều nam giới mặc quần bơi giống y chang họ!

Đúng là đậu xanh rau má mà! Công ty phần mềm đương nhiên có rất nhiều lập trình viên làm việc, mà phân đông trong số đó đều là trạch nam 100%! Trên cơ bản, họ thường không vận động! Nên khi nghe nói công ty tổ chức party hồ bơi, đành phải nước tới chân thì nhảy, đi mua cái quần bơi mới! Để cho tiện đa số mọi người đều loại bỏ phương án dạo khu thương mại, chọn cửa hàng ở đối diện công ty, mà thật chất nguyên nhân chọn cửa hàng đó chỉ đơn giản vì chiết con mẹ nó khấu 5%! Cho nên tại buổi party hôm nay, ít nhất cũng có mười cái quần bơi nền da trời hoa văn dâu tây y khuôn nhau!

Mọi người lập tức khóc ròng, nhao nhao giống như vừa làm xong chuyện bất chính quần khăn tắm chạy trốn khắp mọi nơi, rất sợ bị Cố Khải nhìn thấy! Đụng hàng quần bơi đôi của Cố tổng, không phải muốn chết quá khó coi chứ!

Cố Khải cũng không ý thức được vì sự hiện diện của anh, mà hiện trường xảy ra một trận rối loạn nhỏ, vì anh đã dồn toàn bộ sức chú ý vào Lưu Tiểu Niên! Xương quai xanh và bờ vai tinh tế, còn có điểm đỏ yêu yêu trước ngực, tròn trĩnh! Mông trông rất vênh nha, giống như cái bánh bao căng tròn, phắc, muốn cắn một phát quá đi!

Lưu Tiểu Niên quần khăn tắm, cơ bản không hề có ý định xuống nước, má nó lại đi ăn xoài. Có điều lần này Cố Khải không bất mãn như lần trước, dù sao muốn nhìn đều đã nhìn được, nên anh rất sung sướng nằm dài ra ghế, cùng cậu ăn xoài!

“Bao tử của anh còn chưa khỏe, không thể ăn đồ sống đồ lạnh.” Lưu Tiểu Niên gọi waiter kêu một tách trà nóng cho anh, “Uống cái này đi.”

Đồng nghiệp ở xung quanh đồng lòng búi người, đúng là vợ hiền!

“Thật ra tôi rất muốn học bơi, nhưng học mãi chẳng được.” nhìn mọi người đùa nghịch trong hồ, Lưu Tiểu Niên thoáng chút tiếc nuối.

“Anh dạy cho em.” mắt Cố Khải tỏa sáng ngay tức khắc, trên đời này có chuyện gì có thể quang minh chính đại ăn đậu hủ bằng chuyện dạy bơi chứ?! Đương nhiên là không có rồi!

“Tôi xuống nước là chìm à.” Lưu Tiểu Niên rất đổi mắc cỡ, “Thôi bỏ đi, ở đây có rất nhiều đồng nghiệp.”

“Vây cuối tuần anh dẫn em đến hồ bơi riêng.” Cố Khải cũng tự thấy dưới ánh mắt soi mói của nhiều người, bản thân rất khó mà sờ cái mông tròn trịa của cậu cho đã!

Không sai, chính là sờ cho đã!

“Không cần không cần, anh bận rộn như vậy, nếu dạy tôi sẽ rất lãng phí thời gian.” Lưu Tiểu Niên không cần nghĩ đã lập tức lắc đầu từ chối.

Cố tổng thấy nóng ruột, ai nói với mi ông bận, ông không bận tí nào cả! Dạy mi sao có thể là việc phí phạm thời gian, dạy mi chính là thú vui lớn nhất đời ‘râm’ của ông! Vì vậy anh lập tức bắn đến ánh mắt đầy tha thiết, “Thật ra anh rất rất thích dạy người khác bơi.”

Câu nói này đã đạt đến một trình độ vô sỉ mới, nhớ năm nào đến cả Cố Hi mà anh còn lười dạy, đập thẳng xuống hồ cho nó tự quơ quào đập nước, sắp chết chìm thì vớt lên, còn rít gào chỉ trích thẳng em mình ngu! Nhưng Lưu Tiểu Niên lại tin như thật!

“Vây được rồi.” trạch nam làm ỏ ở nhà lâu ngày, thật chất rất mong đợi tiếp xúc với người bên ngoài, nên cậu rất sung sướng mà nhận lời.

Suy nghĩ của Cố Khải thoát cái bay toán loạn pháp phối tim hồng, tốt nhất là thời điểm ở hồ bơi, quần bơi có thể đột ngột rách toát. . . .

“Cố tổng!” Lưu Tiểu Niên hét hồn, “Anh bị chảy máu mũi!”

Cố Khải đưa tay sờ, phắc, đúng thiệt! Lưu Tiểu Niên vội vã dùng khăn giấy bưng mũi cho anh, mọi người xung quanh thấy thế đều ‘hoa dung thất sắc’ vây lại, giống như không phải thấy Cố tổng đang xìt máu mũi, mà là thấy ‘bà dì’ của anh!

“Không sao không sao cả.” Cố Khải xua tay, “Mọi người đi chơi đi, tôi đi lấy nước rửa sạch.”

“Tôi đi với anh.” Lưu Tiểu Niên xung phong lãnh việc, thực tế nếu cậu không tự nhận, con mẹ nó nhất định cũng là cậu!

Nhìn bóng lưng dần dần khuất dạng của hai người, bên hồ bơi lần nữa biến về biển rộng! Ở đây đám con gái am hiểu nhất là viết kịch bản theo lối tư duy cảm tính, đám con trai sở trường nhất là viết phần mềm theo lối tư duy lý tính, thành ra mọi người chụm đầu vào một chỗ để suy một ra ba, bỏ não mỗi liên kết logic giữa một loạt sự kiện diễn ra hôm nay!

Nhất định là tối qua Lưu Tiểu Niên lại giữ giọng câu kính, không cho phép Cố tổng lên giường, dẫn đến Cố tổng không được thỏa mãn! Đoán chừng sáng sớm sau khi xuống giường, Lưu Tiểu Niên đang ở trong bếp nấu bữa sáng thì bị Cố tổng ôm chầm từ phía sau, nuôi ý định làm chuyện cảm thú, nhưng lại bị cự tuyệt lần nữa! Cứ thế dùng dằng hết bạn này đến bạn khác, nên hai người đều tới muộn, ánh mắt u ám như thể muốn giết người của Cố tổng lúc đó, cũng đủ chứng minh cho luận điểm trên! Kể đến hai người ở trong xe dùng kẹo để hòa giải mâu thuẫn, tiếp tục ngọt ngào. Xế chiều ở trong phòng riêng, nhất định Cố tổng đã được đền bù, làm những chuyện đầu đầu đó đó, nhưng lại không thể làm đến tận hứng, thành ra mới phun máu mũi như suối!

Chưa kể! Ban nãy nhìn thấy dấu bầm xanh đen trên đầu gối của Lưu Tiểu Niên, má nó đến tư thế đều tưởng tượng ra rồi! Thực tế là do không ai biết, buổi chiều khi đạp xe đạp bị ngã thôi! Thế là mọi người đều có cảm giác bản thân như bị chân tướng bắt trúng, sự thật đúng là đau mắt quá mà!

“Hắc xì!” Lưu Tiểu Niên bị hắc xì.

“Lạnh à?” Cố Khải khoác khăn tắm lên người cậu.

“Tôi không sao, mũi anh thế nào rồi?” Lưu Tiểu Niên hỏi ngược lại.

“Chắc là do nóng trong người.” Cố Khải rửa mặt, “Gần đây thời tiết khá là hanh.”

Đang mùa mưa dầm rả rích, mà dám nói thời tiết hanh! Có điều Lưu Tiểu Niên cũng không để ý điểm đó, cậu ngưỡng cổ, dùng khăn lau sạch dấu máu còn sót lại trên mũi Cố Khải.

Tại khoảnh khắc đó, Cố Khải thật sự rất muốn ôm vùi cậu vào lòng anh.

“Ổn rồi đó, chúng ta về phòng thôi.” Lưu Tiểu Niên quăng khăn vào sọt rác, “Anh hôm nay hết tiêu chảy lại bị nóng trong người, phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Em cũng về?” Cố Khải hỏi.

“Phải.” Lưu Tiểu Niên gật đầu, bình thường Cố tổng đối xử với cậu rất tốt, cậu chăm sóc lại cho anh là chuyện đương nhiên.

Khóe miệng Cố Khải thoáng nhướn cao, nựng má cậu.

Ánh đèn trong phòng rất ấm áp, Cố Khải nằm trên giường, nhận lấy nước và thuốc từ tay Lưu Tiểu Niên

“Lần trước ở quán bar, tôi đã nói anh phải thanh nhiệt mà.” Lưu Tiểu Niên ngồi xuống mép giường, “Anh xem, chảy máu mũi luôn rồi!”

Ông phun máu là do bị mi dùng sắc quyến rũ! Cố Khải bắt đầu bước đi trên con đường tình yêu đầy chông gai, “Đạo gần đây trang web mới vừa được open beta, đôi khi bạn quá quên ăn thôi.”

“Để tôi hầm canh cho anh uống.” Lưu Tiểu Niên đặt ly nước xuống tủ đầu giường, “Cứ ăn ngoài riết cũng không tốt.”

Cố Khải gật đầu, vành mắt cay cay.

“Sao vậy?” Lưu Tiểu Niên thoáng chút ngạc nhiên.

“Không có gì.” Cố Khải nhìn cậu, “Có người quan tâm tới mình thật tuyệt.”

Ánh đèn mờ ảo lại thêm biểu hiện dịu dàng, và cả câu nói như thoáng bù ngùi, Lưu Tiểu Niên cảm giác trái tim như tan chảy.

Trước khi vào công ty, mỗi lần nhìn thấy Cố Khải đều là trên TV tạp chí, đang từ tốn đàm thoại bằng thứ ngôn ngữ chuyên ngành mà cơ bản là cậu nghe không hiểu, ăn bận đồ vest đắt đỏ, trên mặt không thể hiện nhiều cảm xúc, lãnh đạm lại xa cách. Nên giờ khi anh mặc đồ ngủ tựa vào đầu giường, dùng ánh mắt tha thiết nhìn cậu, tự dưng cậu thoáng bồn chồn.

“Cảm ơn em.” Cố Khải gập ngón trỏ, lướt nhẹ qua mũi cậu.

“Không cần khách sáo.” lỗ tai Lưu Tiểu Niên như nóng lên.

Trời bắt đầu đổ mưa, người tham gia party hồ bơi hào hứng đến độ hò hét, Lưu Tiểu Niên đóng cửa sổ lại, ngăn cách tất cả tiếng ồn lại bên ngoài.

“Cậu chịu dạy tôi chơi trò chơi không?” Cố Khải hỏi.

“Đương nhiên.” Lưu Tiểu Niên lôi cái máy tính bảng ra khỏi balo.

Cố Khải hơi nghiêng người nhích qua một bên, để trống ra một chỗ cho cậu.

Lưu Tiểu Niên ngoan ngoãn ngồi xuống sát bên anh, “Chơi supercow?”

“Được.” Cố Khải nhích qua ngồi sát rạt cậu.

Lưu Tiểu Niên mở trò chơi, cho bò sữa dừng cảm ra trận!

“Đó, phải tránh bom, còn phải cứu đồng đội.” Lưu Tiểu Niên hướng dẫn anh chơi.

Cố Khải gác cảm lên vai cậu, vòng tay ôm trọn cậu vào lòng, nhìn như thể rất chăm chú.

Lưu Tiểu Niên chỉ lo tập trung điều khiển bò sữa nhảy lên nhảy xuống, hoàn toàn không cảm thấy tư thế hiện tại của hai người hơi bị mờ ám.

Ôm cơ thể mảnh mai đáng yêu của cậu, tay Cố Khải khó lòng giữ cho ngoan, khe khẽ vuốt nhẹ qua eo của cậu.

“Á!” Lưu Tiểu Niên sợ nhột thoáng rụt người, bò sữa sau một tiếng bịch thì rút tồm xuống nước.

“Đến lượt anh?” Cố Khải hỏi.

Lưu Tiểu Niên đưa máy tính bảng cho anh, Cố Khải không thả cậu ra, trái lại còn đổi tư thế để cậu dựa hẳn vào người anh, bắt đầu điều khiển bò sữa thẳng tiến.

“Bên trái bên trái!” Lưu Tiểu Niên nhìn mà hồi hộp theo.

Cố Khải nhượng môi, siết chặt cánh tay hơn.

Vào ngày mưa dầm rả rích, thật sự rất hợp để ôm người mình thích, cùng nằm ườn trên giường chơi trò chơi.
...

10. Mi Mới Là Tên Dệt Bông!

Nhờ chuyến party hồ bơi, khoảng cách giữa Cố Khải và Lưu Tiểu Niên được rút ngắn đáng kể, các đồng nghiệp cũng chắc chắn hơn về mối quan hệ giữa hai người!

Vì vậy trong group QQ nơi hội tụ các phòng ban nhiều chuyện, khi nhắc đến Lưu Tiểu Niên thường có quen dùng đại từ Hoàng hậu nương nương để thay thế, tuy danh từ này nghe rất tục, nhưng cái gì cũng có lý của nó, vì trước giờ Cố Khải chính là Hoàng thượng!

Cứ gọi tới gọi lui gọi riết thành quen, vào một ngày đẹp trời Lâm Bình Bình đang thống kê danh sách đặt mua thức ăn cho mọi người, thẳng thắn hỏi Lưu Tiểu Niên, “Nương nương, người thì sao?”

Lưu Tiểu Niên vẫn chăm chú gõ lạch cạch, hoàn toàn không hay biết cậu ta đang gọi mình!

Có điều dính chính, ngoài não tàn ra có ai lại tự động dính cái danh hiệu “nương nương” cho mình!

“Nương nương?” Lâm Bình Bình lại gọi thêm tiếng nữa.

Lưu Tiểu Niên vẫn không có phản ứng như trước, thần kỳ hơn cả là những người còn lại trong phòng cũng không có phản con mẹ nó ứng! Vì mọi người đã gọi quen miệng trên diễn đàn từ đời thuở nào rồi!

Lâm Bình Bình hết cách, đành phải đi lại kêu cậu.

“Hà?” Lưu Tiểu Niên ngơ ngác nhìn cậu ta.

“Buổi trưa muốn gọi món gì?” Lâm Bình Bình chuẩn bị ghi lại vào giấy.

“Cơm thịt kho với nước ngọt, cảm ơn.” Lưu Tiểu Niên tiếp tục gõ chữ, sau năm giây lại ngẩng phắt đầu dậy, nhìn cậu ta như thể rất ngỡ ngàng, “Cậu mới gọi tôi là gì?”

Lâm Bình Bình thoáng sững sốt, rồi chợt oanh ùng bùng tỉnh! Những người còn lại trong phòng làm việc cũng chợt oanh ùng bùng tỉnh!

Phắc cái sấm giữa trời, Khương Đại Vệ đứng dậy cướp lời, “Thằng đó gọi cậu Niên Niên!”

“Đúng đúng, tôi gọi cậu là. . . Niên Niên.” Lâm Bình Bình gật đầu như già tởm, “Tôi cảm thấy gọi điệp thể khá thân thiện!”

“Thật à?” Lưu Tiểu Niên nhăn mày, “Sao tôi nghe không giống.”

“Giống!” Lâm Bình Bình như để chứng minh lời nói của mình, quay đầu bắn cho Khương Đại Vệ cái nhìn đầy tơ tình, “Vệ Vệ!”

“Nhã Nhã.” Lâm Bình Bình tiếp tục tư thái quỵến rũ.

Cô nàng Lạc Vi Nhã đứng đầu nhóm tạo hình then thùng cúi đầu.

“. . .” Lâm Bình Bình nhìn qua Tiểu Mã, biểu hiện trên mặt cực xoắn xuýt. Thằng nhóc này tên Mã Bát Mã, cái tên nghe lập dị như thể ba mẹ nó không phải ba mẹ ruột vậy, ngược lại giống như em của Tổng thống Obama, gọi điệp, bất kể là Mã Mã hay Bát Bát đều rất đau mẽ!

“Tôi ra ngoài rót ly cà phê.” Tiểu Mã rất thức thời mà chuồn ra khỏi phòng làm việc.

“Đó, cậu xem, Niên Niên!” Lâm Bình Bình nhìn Lưu Tiểu Niên đầy thành khẩn, “Có phải rất thân thiện không?”

“. . . Hình như vậy.” Lưu Tiểu Niên hoàn toàn dần người rồi, chỉ biết trả lại một câu xuôi theo.

Cảnh báo được giải trừ, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Má nó làm việc chung phòng với người yêu bí mật của tổng giám đốc, thật đúng là đáng sợ mà!

Mấy phút sau, trợ lý của giám đốc đứng ở cửa, “Có người tặng cho Cố tổng ít đặc sản, Cố tổng bảo tôi đưa tới cho mọi người, mọi người gần đây làm việc vất vả.”

Các đồng chí trong tổ trò chơi đồng loạt dựng ngón giữa phiên bản chibi, lúc trước thức đêm tăng ca có cái quái quà cáp gì đâu, rõ ràng là cho nường nường!

Nói là đặc sản địa phương, thật chất chỉ là một ít đồ ăn vặt, đại loại như khô thịt heo khoai lang sấy, có điều được đóng gói khá đẹp mắt. Lưu Tiểu Niên ôm một hộp khoai lang tím sấy khô mà gặm, cảm giác ăn ngon thiệt.

Cái nắm nhỏ dưới góc màn hình kêu títt títt, Lưu Tiểu Niên nhấp vào, thì thấy cửa sổ của Cố Khải bật lên: Trưa đi ăn chung không?

Lưu Tiểu Niên cảm thấy rất khó xử: Nhưng tôi lỡ đặt cơm rồi.

Cố Khải: Đi ra ngoài ăn với anh, tiện thể buổi chiều đi họp luôn.

Lưu Tiểu Niên giật mình: Họp gì cơ?

Dù có họp, thì cũng nên là tổ trưởng Khương Đại Vệ đi chứ!

Cố Khải: Cứ quyết định thể đi, 12 giờ gặp ở cửa số 3.

Nói xong, Cố Khải out ngay. Lưu Tiểu Niên chợt chợt cái biểu tượng đã xám ngắt, nào có người độc tài thể chứ!

Sau giờ tan ca buổi trưa, quả nhiên Cố Khải đang đứng ở cửa chờ cậu.

“Phải đi họp gì vậy?” Lưu Tiểu Niên tỏ ra hơi bực bội, “Tôi cũng không có đồ để thay.” quần jeans áo thun, dù là hội nghị kiểu gì thì trông cũng rất quái.

“Sự giao thoa giữa truyền thông kiểu mới và truyền thông kiểu cũ, mở một buổi hội đàm thôi.” Cố Khải mở cửa xe cho cậu, “Hoạt động do chính phủ tổ chức, có mặt là được rồi, không cần chú trọng quá.”

“Nhưng sao lại là tôi đi?” Lưu Tiểu Niên thấy khó hiểu, cứ xem như là đi theo anh hợp, cũng nên là thư ký hoặc trợ lý chứ!

“ . . . ” Cố Khải bị câu hỏi này làm cứng họng, tuy anh rất muốn nói trắng ra là do ông yêu mi! Nhưng cuối cùng vẫn không nói ra! đành phải kiếm chuyện đánh trống lảng, “Có thích mấy món ăn vặt ban này không?”

“Có, khoai lang tím sấy khô ăn ngon lắm.” Lưu Tiểu Niên thành công bị chuyển giao sự chú ý, “Đẻo dẻo ngọt ngọt.”

Có thể do đang hồi tưởng lại hương vị của món ngon, nên khi nói những câu này từ biểu hiện đến giọng điệu của cậu đều cực moe, vì vậy tính sỏi trong Cố tổng thật sự không áp chế được nữa, vươn ngón tay chọc mạnh một bên má của cậu!

“Sao vậy?” Lưu Tiểu Niên bị anh làm giật mình.

“ . . . Mặt của em, hình như hai bên không đều lắm.” mặt Cố Khải trông rất nghiêm túc.

“Hả?” Lưu Tiểu Niên xoắn xuýt, lấy tay nhào nặn mặt mình, “Tôi thấy đâu có đâu.”

Lại còn ở đây cố moe! Cố Khải thật hận không thể ở trong xe đẩy ngã cậu! Mọi nó nếu cứ tiếp tục nhin như vậy, anh nhất định sẽ trở thành người tâm thần!

“Trưa nay ăn gì vậy?” Lưu Tiểu Niên hỏi một cách hoàn toàn trong sáng.

Nhân viên lễ lượt đi ra từ cửa, đều như cố ý lại như vô tình nhìn về phía này. Cố tổng buộc phải hần hộc thắt dây an toàn cho cậu, ánh mắt chứa đầy sức mạnh nhìn thẳng phía trước, trông như thể muốn ăn tươi nuốt sống cái kính chắn gió! Lưu Tiểu Niên khẽ rụt cổ, thành thật ngậm miệng.

Vì phải kịp buổi họp, nên hai người quyết định ăn ngay tại nhà hàng gần hội trường, sủi cảo tôm bắt mắt và cháo, Lưu Tiểu Niên ăn đến thỏa mãn.

“Uống miếng canh.” Cố Khải đưa chén nhỏ cho cậu.

“Ừm.” Lưu Tiểu Niên ngoan ngoãn uống hết.

“Ăn một cái chiên đi.” Cố Khải đưa đĩa đến bên miệng cậu.

Lưu Tiểu Niên ê a một ngụm lúm hết.

“Coi chừng nóng.” một muống cháo gạo nếp.

Lưu Tiểu Niên phồng má thổi nguội, sau đó cẩn thận nuốt xuống.

Phối hợp thật đáng yêu! Cố Khải quả thật là vui vẻ thoải mái!

“Ăn ngon.” Lưu Tiểu Niên rất thỏa mãn.

Cố Khải đưa tay xoa bụng cậu, cách một lớp quần áo mà tưởng tượng xúc cảm mịn màng nó mang đến! Đúng là một tên lưu manh! Chẳng sót lại tí phong thái tổng giám đốc nào!

Đoán chừng do vừa ăn xong nên khá đơ, Lưu Tiểu Niên chỉ thoáng cười ngu, cũng không mấy kháng cự.

Buổi hội đàm chính phủ lần này tẻ nhạt như trong dự liệu, sau bài diễn thuyết khai mạc thường lệ thì tới đại biểu các mảng truyền thông lên bục phát biểu, mảng internet, mảng TV, mảng radio và mảng báo giấy, ai này đều thể hiện tư thái đầu đàn, trên mặt thì gắn mác “Thế giới này không có ông là không thể vận động”!

“Mọi người đều biết ở tỉnh ta, gần như mỗi một người dân đều xem báo đô thị AA của chúng tôi!” tổng biên tập của tờ báo A nào đó hãnh diện đắc chí, ở trên bục nhìn về viễn cảnh tương lai tốt đẹp.

“Tào lao, tôi không có xem.” Lưu Tiểu Niên nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cố Khải khẽ nhếch mép.

“Mọi người đều biết, hiện tại mua sắm trên TV rất có triển vọng!” sau tòa soạn, tới phiên một trưởng đài truyền hình nào đó lên bục, “Nên chúng tôi quyết định nội trong năm nay, tranh thủ liên kết với nhiều nhãn hàng hơn, thúc đẩy tiêu thụ trên đài chúng tôi!”

“Có người tin vụ mua sắm trên TV thiệt à?” Lưu Tiểu Niên rất dỗi bứt rứt, “Nhìn là biết xạo sự!”

Cố Khải thì vui rồi, “Ví dụ?”

“Trị tận gốc bệnh tiểu đường, điện thoại di động xịn, kim cương 998 Nam Phi, còn cái gì mà gỏi đầu hồng ngoại điều khiển từ xa nữa chứ.” lúc nói đến cả bản thân Lưu Tiểu Niên còn tức cười, “Đứa ngu cũng biết là giả.”

“Luôn có người sẵn lòng tin, nếu không ổng cũng không đứng ở đây.” Cố Khải nói, “Hơn nữa ổng cũng đâu nói dối, chẳng qua là sút bóng sát biên pháp luật, khuếch đại hiệu quả mà thôi.”

Lưu Tiểu Niên không hiểu lắm.

“Truyền thông là một hồ nước sâu, nếu em muốn học, anh có thể dạy em bất cứ lúc nào.” Cố Khải mỉm cười, “Miễn phí.”

“Tôi chả cần.” Lưu Tiểu Niên lắc đầu nguầy nguậy.

Cố Khải nghĩ trong một giây, “Ừ, không học cũng tốt.” cứ tiếp tục trong sáng như thế, lối hành văn đáng yêu cùng tình tiết giản đơn, mới là kiểu mẫu nên có nhất của cậu.

Hội đàm diễn ra được một nửa, Cố Khải đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Cố tổng, ban này hàng xóm của Tiểu Niên gọi điện đến, hình như ống nước nhà cậu ấy bị bể rồi.” Khương Đại Vệ báo cáo đúng sự thật.

“Bể ống nước?” Cố Khải bị giật mình.

“Hàng xóm của cậu ấy có chìa khóa dự phòng, đã tìm người đến sửa rồi. Anh ta nói vì không gọi được cho Tiểu Niên nên đành phải gọi tới công ty, hy vọng Tiểu Niên có thể về sớm.”

Cố Khải cúp điện thoại quay lại chỗ ngồi, rất thiếu đạo đức mà thoáng chút. . . vui sướng! Nếu có thể tràn nước ngập nghiêm trọng, rồi không thể ở, thì không gì tốt bằng!

Hội đàm chính phủ thuận lẽ bị quãng qua một bên, Cố Khải đích thân lái xe chở Lưu Tiểu Niên về nhà.

“Thật ra để tôi tự đón xe là được rồi.” tuy rằng rất sốt ruột, nhưng Lưu Tiểu Niên vẫn thấy rất áy náy.

“Dù sao hội đàm cũng rất chán, hơn nữa khu mới quy hoạch rất khó đón xe.” Cố Khải an ủi cậu, “Cậu đừng nóng ruột, hiện giờ không kẹt xe, chúng ta có thể tới ngay mà.”

“Ừm, mong là không sao cả.” Lưu Tiểu Niên hơi ủ rũ, sao mình lại xui xẻo thế chứ!

Sau khi về nhà đẩy cửa ra, Lưu Tiểu Niên cảm giác bản thân như hóa thành Sparta. Khắp cả phòng toàn là nước, thậm chí bị thấm ướt mem đang được vớt ở góc tường, giường trắng sạch sẽ trong phòng ngủ cũng trở nên thâm thẫm, trên cơ bản có thể dùng từ bữa bãi để hình dung.

Cố tổng mở con mẹ nó cờ trong bụng! Anh vừa lấy giọng nhưng chưa kịp nói gì, một người đàn ông đồ con đã xông vào, “Sao mày không nhận điện thoại?!”

“Điện thoại của tao hết pin.” Lưu Tiểu Niên khóc không ra nước mắt, “Sao giờ?”

“Còn có thể làm sao nữa, cần vớt thì vớt, cần mua thì mua, đêm nay mày qua phòng tao ở đỡ trước đi!” Lý Hùng Mạnh rất hào phóng.

Ở nhà anh? Cố Khải như thể bị bùng cháy mà nhìn hằm hằm gã, “Anh là ai?!”

“Anh. . . Á, tôi nhận ra anh!” Lý Hùng Mạnh vỗ đầu, “Là ai nhỉ, nhìn quen quá!”

Cố tổng nhìn anh ta, trong vẻ quý phái lại mang theo rét lạnh, “Thế à?”

“Đúng đúng, tôi thấy anh trên tạp chí.” Lý Hùng Mạnh khỏ não cau mày, lại không cách nào nhớ ra.

“Anh cũng xem tạp chí tài chính kinh tế?” Cố tổng dùng giọng điệu ngạo nghễ dân đen để nói với anh ta.

“Anh chính là tên dệt bông!” Lý Hùng Mạnh vỗ đùi cái bép, “Cuối cùng cũng nghĩ ra!”

Cố Khải sắc máu, ở trong lòng rít gào má nó mi mới là tên dệt bông! Mi mới là tên dệt bông! Mi mới là tên dệt bông! Mi mới là tên dệt bông! Mi mới là tên dệt bông! Cả nhà mi toàn dệt bông!

“Dệt bông?” Lưu Tiểu Niên cũng ngỡ ngàng.

“Đó là em trai tôi, còn nữa, nó không phải dệt bông, mà là sáng tác bông!” Cố Khải nghiêng từng chữ một ra khỏi kẽ răng.

Phắc đúng là tiện quá thể đáng mà!

11. Cá Viên Chiên Khiêu Gợi

Lưu Tiểu Niên không rảnh quan tâm đến Cố Hi dệt bông, điều cậu quan tâm nhất bây giờ là cậu phải đi đâu ở trong mấy ngày sắp tới.

“Tối nhà anh đi.” nói chuyện như thường, má nó thật chất trong lòng đã kích động đến độ muốn chạy lông không luôn rồi!

“Tôi nghĩ không cần đâu.” Lưu Tiểu Niên xua tay liên hồi, “Tôi ở nhà Hùng Mạnh là được rồi.”

Được cái mọe mi! Cố Khải hưng hăng quắc mắt nhìn Lý Hùng Mạnh, “Nhà anh có mấy cái giường?”

“Một cái.” Lý Hùng Mạnh rất vô tội vì khi không lại bị dính đạn.

Một cái rồi sao mà ngủ! Cố Khải xù lông ngay! Anh dùng ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn thẳng vào Lý Hùng Mạnh, “Anh có bạn gái không?”

“Có.” Lý Hùng Mạnh gật đầu.

“Ở đâu?” Cố Khải tra hỏi hộ khẩu.

“Mỹ.” Lý Hùng Mạnh hoàn toàn không biết tại sao người đàn ông đẳng cấp mặc complet giấy da này lại cảm thấy hứng thú với đời sống riêng của mình, đành phải đổ lỗi là do sở thích ác ôn của kẻ lẩm tiển.

Mỹ! Nên hẳn là một thằng đàn ông đang trong tình trạng thiếu thốn trường kỳ! Trống ngực của Cố tổng giống lên hồi chuông cảnh báo, anh nhìn Lưu Tiểu Niên, càng nhìn càng thấy vợ mình như hoa như ngọc, thơm ngát còn hơn mấy cô gái trẻ! Nếu lỡ đang đêm đang hôm mà gã đồ con này nổi lên thú tính dấy bản thì sao giờ!

“Anh sao vậy?” Lưu Tiểu Niên bị anh nhìn đến thót tim.

“Ở nhà của tôi.” Cố Khải ra vẻ dễ dàng cậu, “Anh sẽ cho em thấy cuộc sống của một tổng giám đốc thật sự là thế nào, có thể dùng để áp dụng vào tiểu thuyết.”

“Cái đó, tôi tự tưởng tượng ra là được rồi.” Lưu Tiểu Niên không muốn ở chung với Cố Khải tí nào, chắc chắn là rất gò bó!

“Được cái con. . . . Được.” Cố Khải nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của bản thân, đem từ ‘khí’ mang tính chất bạo lực khúc cuối nuốt ngược xuống, má nó sao có thể bạo lực vậy được chứ, đối diện là vợ ngơ đáng yêu của mình, chứ không phải thằng em mặt dày! Hừ chạy mất dép thì sao!

Vì vậy Cố tổng đổi qua nhìn cậu bằng vẻ rất nghiêm túc, “Có một số thứ không thể chỉ tưởng tượng, phải tự thể nghiệm thực tiễn mới được.”

“Ví dụ?” Lưu Tiểu Niên hỏi ngược lại.

Ví dụ như cảm giác nắm tay tổng giám đốc! Cảm giác hôn tổng giám đốc! Cảm giác lăn giường với tổng giám đốc! Suy nghĩ đen tối không ngừng sôi trào dưới đáy lòng của Cố Khải, kẻ đó anh tiếp tục nghiêm

mặt, “Ví dụ như bữa sáng của tổng giám đốc, không phải mỗi ngày đều dùng huyết yến tơ vàng cao cấp của Thái Lan để súc miệng, mấy thứ đó anh đều chưa từng gặp.”

“... Cái tên đó vốn là bịa mà.” Lưu Tiểu Niên lẩm bẩm.

“Còn em trai của tổng giám đốc nữa, không phải ai cũng hai mặt rồi lại âm hiểm quỷ quyệt, có thể có kiểu mẫu khác.” điển hình như tiện nhân ở nhà anh, má nó ngoại trừ nghệ thuật chả biết cái gì hết! Chẳng có miếng tự trọng nào, chỉ biết giả mọt ép mình đầu tư cho phòng trưng bày của nó! Bắt nó đi giành tài sản còn không bằng bắt cắt ‘trái dưa tí hơn’ của nó!

“Là biên tập bắt tôi viết vậy mà.” Lưu Tiểu Niên thanh minh.

“Nên để viết được một bộ truyện tổng giám đốc khác biệt, em nhất định phải tới nhà anh ở.” Cố Khải rất nghiêm túc, “Đây là lệnh! Cũng là suy nghĩ cho ích lợi tương lai của trang web!”

Vì sống với cái trọng trách bị quy chụp này, Lưu Tiểu Niên đành phải rầu rĩ đi thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ.

“Anh là lãnh đạo của Tiểu Niên?” Lý Hùng Mạnh cuối cùng cũng nhận ra.

Cố Khải có cảm giác bài xích với từ này theo bản năng! Nói ra là liên con mẹ nó tưởng ngay đến các nhà cách mạng thế hệ trước, mặc đồ Tôn Trung Sơn màu lam, cầm ca sứ, lên núi xuống làng hòa mình trò chuyện cùng quần chúng nhân dân! Không có miếng fashion nào hết!

Thế nên anh dùng thái độ rất dỗi lạnh lòng khịt mũi phát ra một tiếng “Ừ”.

“Thường ngày Tiểu Niên rất hay nhắc đến anh.” Lý Hùng Mạnh lần đầu tiên nhìn thấy người thật trên tạp chí, hiển nhiên rất ao ước bắt chuyện với anh.

“Thật chứ?” Cố Khải hơi hơi thích, “Em ấy nói vì về tôi?”

“Cậu ấy nói anh rất hiền từ.” Lý Hùng Mạnh nói ra một cậu khiếp người.

Cố Khải có cảm giác mình đã học máu rồi, má nó kiểu hình dung cứ như thần!

“Cảm ơn anh đã quan tâm Tiểu Niên.” Lý Hùng Mạnh rất chất phác nói câu cảm tạ.

Cố Khải siêu khó chịu, tôi quan tâm vợ tôi, ông cảm tạ làm quái gì, méo liên quan đến ông!

“Tôi thu dọn xong rồi.” Lưu Tiểu Niên vác theo một cái vali nhỏ ra khỏi phòng ngủ.

“Đi thôi.” Cố Khải đón cái vali từ trong tay cậu.

“Vậy tao đi trước, mai về rồi liên hệ với bên sửa chữa lắp đặt thiết bị.” Lưu Tiểu Niên nhìn Lý Hùng Mạnh, “Hôm nay cảm ơn mày nha.”

“Còn bày đặt màu mè với tao, được rồi!” Lý Hùng Mạnh bưng một hộp thịt viên chiên lớn từ trong nhà đi ra, “Làm thêm một phần cho mày nè.”

“Wow, cảm ơn.” tâm trạng ủ rũ của Lưu Tiểu Niên cuối cùng cũng bay biến.

“Đi đi, dọc đường nhớ cẩn thận.” Lý Hùng Mạnh đứng ở cửa, đeo tạp dề, gương mặt hiền hòa, nhìn theo Lưu Tiểu Niên và Cố Khải đi xa, giống như một người mẹ hiền, vào buổi tối cuối tuần tiễn hai vợ chồng con gái con rể về nhà!

Ngồi trên xe, Lưu Tiểu Niên đã đói bụng đến độ kêu ục ục, vì vậy cậu mở hộp đồ ăn ra, hỏi Cố Khải ăn không.

“Không ăn!” Cố tổng còn đang hậm hực vì cái từ ‘hiền từ’ kia! Trên thế giới này có biết bao từ thể hiện sự đẹp, cao lớn đẹp trai oai phong khí phách ngọc thụ lâm phong tài mạo song toàn cường tráng oai hùng túc trí đa mưu phong lưu phóng khoáng, sao em ấy lại khăng khăng chọn từ hiền từ! Đó không phải là từ chuyên dùng cho mấy bà sao!

Đương nhiên Lưu Tiểu Niên không biết lúc này Cố tổng đang vô cùng xoắn xuýt trong lòng, thấy anh nói không ăn, thế là cúi đầu tự mình ăn.

Thịt viên tròn vo được chiên đến vàng óng, tỏa ra mùi hương say đắm lòng người, đi theo cảm giác chẹp chẹp, Lưu Tiểu Niên ăn đến độ không ngừng lại được!

Cổ tổng lặng lẽ nuốt nước miếng, phác hình như rất thơm đó!

“Thịt heo viên?” tổng giám đốc vừa lái xe, vừa ‘lơ đễnh’ hỏi.

“Thịt cá.” Lưu Tiểu Niên ăn đến miệng dính đầy dầu.

“Có nhân không?” Cổ Khải tiếp tục hỏi.

“Có nhân đậu hũ.” Lưu Tiểu Niên tiếp tục trả lời.

“Cỡ nào?” Cổ Khải sốt ruột, má nó sao còn không cho ông ăn một viên.

“Không lớn lắm.” Lưu Tiểu Niên lắc lắc hộp, “Lớn hơn trứng cút một tí.”

“Vậy à!” Cổ Khải dùng ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm hộp đồ ăn.

Lưu Tiểu Niên bị ánh mắt của anh làm cho sợ, tưởng rằng anh không thích mình ăn uống trong xe của anh, vì vậy hấp tấp đẩy nắp hộp lại, cất vào trong giỏ!

Đậu xanh rau má! Cổ tổng nhỏ lệ sâu trong lòng, đành phải tán loạn theo gió mà lái xe tiếp.

Xe chạy vào khu biệt thự, Lưu Tiểu Niên có chút hiếu kỳ ngó quanh quất.

“Xuống xe trước, anh đi đỗ xe.” Cổ Khải mở cửa xe cho cậu.

Lưu Tiểu Niên ngoan ngoãn ôm balo đứng chờ ở cửa, nền cỏ dưới chân rất mát mà, không nhịn được nhảy nháy hai ba cái.

Một bóng trắng bay ra khỏi lùm cây, giọng điệu u ám hỏi, “Cậu là ai?”

“A!!!!” Lưu Tiểu Niên hét chói tai.

“A!!!!” bóng trắng hét còn lớn hơn cả cậu!

“Cố Hi!” Cổ Khải tức giận xông đến, “Mày đang làm gì đấy!”

“Em chưa làm gì cả!” đệ đệ gỡ mặt nạ dưỡng da xuống, nhìn anh trai yêu dấu của mình bằng ánh mắt oan uổng, “Em đang nghĩ cách hái hoa cúc.”

“Anh mày còn chưa chết! Đêm hôm mày mặt áo tang đi hái hoa cúc làm gì!” Cổ Khải rít lên.

“Đây là đồ ngủ em mới mua mà!” Cố Hi càn oan uổng hơn.

“Đi thay ngay cho tao!” Cổ Khải kéo Lưu Tiểu Niên đi vào trong.

“... Khách của anh?” Cố Hi cảm thấy rất hiếu kỳ nên lập tức bám theo.

“À ừm, xin chào.” Lưu Tiểu Niên áy náy cười với cậu, “Mới nãy thật xin lỗi nha.”

“Không sao không sao.” Cố Hi hỏi, “Cậu tên gì?”

“Lưu Tiểu Niên.”

“Á!!!!” em trai lại lớn giọng hét lên.

Lưu Tiểu Niên sợ đến độ run run.

Cổ Khải tàn bạo lườm thẳng em nhà mình, tiện nhân mày dám nói dám nói mày nhất định phải chết nhất định phải chết!

“Tui cảm thấy tên của cậu siêu êm tai.” Cố Hi nói bằng thái độ rất thành khẩn.

“... Cảm ơn.” đầu Lưu Tiểu Niên đầy hắc tuyến, sao cứ có cảm giác loại đối thoại này quái đản thế nào ấy.

“Đủ rồi đủ rồi, em mau về phòng ngủ đi.” Cổ Khải không nhịn được nữa phủ tay.

Cố Hi vô cùng quyền luyến không nỡ trăm xa ngàn cách ngoảnh đầu nhìn lại, bị ông anh yêu dấu của cậu đuổi về phòng ngủ!

Tuy Cố tổng rất muốn để cho Lưu Tiểu Niên ngủ trên giường mình, nhưng đến cuối cùng lý trí thắng thú tính, sắp xếp cậu ở căn phòng ngay kế bên phòng anh.

“Ồ tạm đây nhé.” Cố Khải thay cậu mở đèn, “Ngày mai anh sẽ tìm người thu dọn cho em.”

“Không cần đâu, vậy đã được lắm rồi.” Lưu Tiểu Niên nhìn căn phòng to đùng sang trọng, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

“Rửa mặt trước đi, anh dẫn em đi ăn khuya.” Cố Khải nói.

“Không cần phiền phức vậy đâu, tôi vừa ăn cá viên, không đói.” Lưu Tiểu Niên thấy rất ngại nếu cứ tiếp tục làm phiền anh.

Nhưng ông rất đói đấy được không!!!! Cố Khải rít gào trong lòng, nhưng rồi lại nhìn cậu bằng ánh mắt ôn hòa, “Cứ xem như đi với anh đi.”

Lưu Tiểu Niên giờ mới chợt nhớ ra Cố Khải vẫn luôn đi theo mình, còn chưa ăn gì hết, vì vậy cậu lập tức thấy áy náy!

“Đi ăn cháo đi.” Cố Khải đề nghị.

“Không thì tôi nấu mì cho anh ăn nha?” Lưu Tiểu Niên hỏi nhá, “Tôi nấu mì ăn hơi được đó.”

Phắc! Du! Cố tổng cảm giác toàn thân sôi trào, cái quái gì là ‘phía dưới’ ăn hơi được đó, biểu đạt như thế thật sự không có hàm ý khác chứ?!

[hạ diện: nấu mì/phía dưới]

“Được không?” Lưu Tiểu Niên hỏi lại.

“Được!!!!” Cố tổng đang YY đến độ không cách nào khắc chế!

Lưu Tiểu Niên không tài nào hiểu được sao Cố Khải lại vì một tô mì mà vui vẻ đến thế, cuối cùng chỉ có thể tự kết luận là do đã lâu rồi anh không được ăn cơm nhà. Nghĩ đến đây lại thấy chút xót xa, nên càng cố gắng để nấu ra một tô mì ngon hơn.

“Mì thịt bò nấm kim châm nha?” Lưu Tiểu Niên lôi từ trong tủ lạnh ra một hộp thịt bò.

“Ừm.” Cố Khải xắn tay áo, “Có cần giúp không?”

“Không cần, đơn giản lắm.” Lưu Tiểu Niên ngoảnh đầu cười với anh, “Mình tôi làm được rồi.”

Cố Khải lấy cái tạp dề nhỏ treo một bên qua, giúp cậu đeo vào.

Nước canh trong nồi sôi sùng sục bốc lên bọt khí, cảm giác mùi vị nấu ra thật ấm nóng, Lưu Tiểu Niên cầm giá canh khuấy đáy nồi, sau đó bỏ hành băm vào, chăm chú cứ như đang làm thí nghiệm.

Cố Khải dựa vào cửa phòng bếp, nhìn cậu không chớp mắt.

“Xong rồi!” Lưu Tiểu Niên đổ mì ra tô, đặt lên bàn phòng ăn.

“Em không ăn?” Cố Khải hỏi.

“Tôi không đói, uống miếng nước canh là được rồi.” Lưu Tiểu Niên đem cái nồi bỏ vào bồn nước, “Anh cũng đừng nên ăn nhiều quá nha, không tốt cho bao tử đâu.”

Khóe miệng Cố Khải khẽ cong lên, “Ừ.”

Sợi mì nóng hổi, là mùi vị ngon nhất trên đời này.

12. Muốn Ngủ Chung Với Anh Hai À

Sau khi ăn mì xong, Lưu Tiểu Niên định rửa chén, lại bị Cố Khải ngăn cản, “Ngày mai sẽ có dì tới dọn dẹp.”

Sao có thể để vợ mình làm mấy công việc tay chân này!

“Không sao đâu mà.” Lưu Tiểu Niên xắn tay áo lên, “Tôi làm tí là xong ngay.”

“Em đừng rửa.” Cố tổng hướng về phía lầu trên mà hét, “Cố Hi!”

Em trai mặc áo ngủ rộng thùng thình tung bay phất phới, như tiên nữ thanh thoát lao băng băng xuống, “Sao ạ?”

“Rửa chén.” Cố tổng rất khí phách mà ra lệnh.

Đôi mắt nhỏ của em trai tức khắc ánh lên nét ảm ức không gì sánh bằng, sao lúc ăn không thấy đả động gì tới người ta, rửa chén thì nhớ tới ngay!

“Để tôi rửa cho.” Lưu Tiểu Niên thấy rất xấu hổ.

“Không có gì đâu.” Cố Khải ôm vai em trai, “Từ nhỏ Tiểu Hi đã rất thích làm việc nhà, không cho nó rửa nó lại dỗi đấy.”

Trong lòng Cố Hi chực trào giọt nước mắt chảy ra từ tim, đau đau ghét chết đi được, ai lại có thể loại sở thích biến thái đó!

“Mau rửa đi, lần này không ai giành với em.” Cố Khải dùng ánh mắt ‘hiền từ’ nhìn em trai mau lẹ đi rửa chén cho anh mày!

Vì vậy Cố Hi buộc phải bặm bụng cười như nở hoa nhìn Lưu Tiểu Niên, “Tôi thật sự rất thích rửa chén, một ngày mà không được rửa chén là có cảm giác như sống không bằng chết.”

...

Lưu Tiểu Niên âm thầm đưa ra kết luận đây là ham mê lập dị của các nhà nghệ thuật.

“Chúng ta đi ngủ.” Cố Khải kéo Lưu Tiểu Niên đi lên lầu.

Cố Hi vừa rửa chén vừa rửa xả! Ngủ cái mợ anh! Ngủ cái mợ anh! Ngủ cái mợ anh! Ngủ cái mợ anh!

“Nghe nói tối nay sẽ có mưa to.” Cố Khải đứng ngoài cửa phòng, giọng nói rất dỗi dưng.

“Ồ.” Lưu Tiểu Niên vẫn như trước mà phụ sự mong đợi của mọi người, không thấu hiểu thâm ý ẩn sau những lời này!

Cố tổng tiếp tục nói xa nói gần, “Sẽ có sấm sét!”

“Tôi sẽ nhớ đóng cửa sổ.” Lưu Tiểu Niên tiếp tục bài ngơ.

Cố tổng nuốt máu trong im lặng, em đóng cửa sổ làm chi, liên quan cái qué gì đến cửa sổ, bên cạnh có người không phải có cảm giác an toàn hơn sao?

“Ngủ ngon.” Lưu Tiểu Niên quơ quơ tay với anh.

Cố tổng giống như tượng người suy tư đứng chình ịch ở cửa không chịu nhúc nhích, đầu óc đang quay vòng vòng để tìm nhanh một lý do.

“Còn có chuyện gì à?” Lưu Tiểu Niên thăm dò.

“Em không sợ sấm sét?” trong mắt Cố Khải giăng đầy sự tha thiết mong chờ.

“Không sợ.” Lưu Tiểu Niên trả lời.

Phắc sao lại có thể không sợ chứ! Không khoa học! Cố tổng sốt ruột rồi.

“Anh... sợ sấm sét?” Lưu Tiểu Niên đưa ra suy đoán dựa vào biểu hiện của anh.

Má nó ông mà sợ sấm sét?! Tổng giám đốc Cố rít lên trong lòng! Tiếp đó bày ra nét mặt e ấp như cô vợ nhỏ, “Ừ, anh sợ.”

Để có thể leo lên giường vợ! Mắt mặt tí cũng không thành vấn đề! Đại trượng phu phải không câu nệ tiểu tiết!

“Anh đợi chút!” Lưu Tiểu Niên chạy vào trong phòng, ngồi xổm xuống đất lục lọi vali của cậu, để lộ một phần eo trơn trơn trắng trắng, dẫn đến Cố tổng điên cuồng nuốt nước miếng.

“Cho anh cái này nè.” Lưu Tiểu Niên lôi ra một cái túi gút mini, quay lại nhét vào tay Cố Khải.

“Cái gì đây?” Cố Khải chẳng hiểu gì hết.

“Chuyên dụng của lực quân Mỹ, nút tai chống tạp âm 3M!” Lưu Tiểu Niên rất chân thành tiếp tục, “Lúc nhét vào tai thì dù âm thanh có lớn cỡ nào, anh cũng không nghe thấy!”

Cố Khải bay phất phơ theo gió nhìn nút tai, vì sao câu chuyện luôn tiến triển khác với dự đoán của mình?

“Ngủ ngon nha.” Lưu Tiểu Niên gấp dài, cho rơi Cố tổng đẹp trai lail lải ngoài cửa!

“Há há!” Cố Hi đứng ở cầu thang với vẻ hả hê lắm.

Cố Khải không nói hai lời, xông lại hành hung thẳng em nhà mình một trận.

...

Cố Hi khóc cãi lại, “Em chưa nói gì hết mà.”

“Đánh cái tội mày không nói gì hết!” Cố Khải rất khí phách đứng lên khỏi người thẳng em, cảm giác tâm trạng thư thái hơn hẳn.

Không sai, em trai chính là hữu dụng thế đấy!

Thế là Cố tổng thỏa mãn đi ngủ!

Quả nhiên nửa đêm trời mưa to, sấm sét ầm ầm tiếng trước nổi tiếng sau. Cố Khải nằm trên giường trần trọc dục hỏa đốt người, chờ đợi Lưu Tiểu Niên sẽ bị tiếng sấm đánh thức vào giây kế tiếp, sau đó mặc áo ngủ con thỏ đáng yêu, lộ ra vùng cổ cùng xương quai xanh, đứng ở cửa dùng bộ dáng tội nghiệp nói, Cố tổng, em sợ, anh ôm em ngủ có được không?

Phắc cái giả thiết này thiệt tuyệt làm sao! Cố Khải hưng phấn ôm gối, lăn một vòng trên giường!! Rồi lại tiếp tục ảo tưởng sau khi lên giường, vợ chủ động cởi nút áo, thủ thủ, tổng giám đốc Cố à, em không thể cởi đồ được, vì trên quần nhỏ của người ta có cái đuôi nhỏ đáng yêu nha!

Vậy nhất định lợi hại lắm đây! Cố Khải kích động đến độ mắt hiện lên ánh xanh! Ra sức cào cào gối đầu!

Sau đó cửa phòng ngủ thật sự bị đẩy ra!

Cố Khải từ trên giường bật dậy chỉ trong một giây!

Em trai yêu dấu xuất hiện ngay tại cửa!

“Khỉ, sao lại là mày!” Cố Khải giận.

Cố Hi rất âm ỉ, “Em sợ.”

“Mày sợ cái rắm!” Cố Khải ném gối đầu qua.

“Em sợ sấm sét thiệt mà.” Cố Hi ôm gối đầu, dùng ánh mắt chất chứa vô hạn quăn quại nhìn anh trai yêu dấu.

Vì vậy Cố Khải rút hai tờ khăn giấy, vò lại thành hai cục lớn như trứng cút, “Bịt cái lỗ tai lại là hết sợ!”

Cố Khải cực xoắn xuýt, “Anh muốn nhét lỗ tai lừa à?”

“Sao có thể nói vậy được nè.” Cố Khải rất nghiêm túc, “Đây là tình yêu của người làm anh dành cho em trai!”

“...” Cố Hi đứng hình, em cảm ơn cả nhà anh.

Lại một tiếng sấm nữa đánh xuống, Cố Hi sợ tới run run, vì vậy cậu chấp tất, đi chân trần bay lên giường anh trai!

“Phắc!” Cố Khải tức lên, “Sao mày có thể tùy tiện trèo lên giường người khác thế hả! Không có miếng quan niệm trinh tiết nào! Mau cút xuống cho anh mày!”

“Không!” Cố Hi tỏ ra kiên quyết, “Đây là nhà của em!”

“Vườn hoa dưới nhà cũng là nhà mày!” Cố Khải uy hiếp thẳng em, “Có cần tao quăng mày ra ngoài không?”

“A!!!!” Cố Hi đột ngột hét to đến độ long trời lở đất!

Cố Khải bị làm cho điếng người, cấp tốc dùng gối bịt đầu thẳng em lại! Vãi cả linh hồn, trong nhà có một đứa tâm thần, nổi đau này liệu có ai thấu hiểu!

“Anh muốn ngạt chết em à!” Cố Hi bắt mẫn đẩy anh ra.

“Nửa đêm nửa hôm, mày la cái rầm!” Cố Khải còn chưa định thần lại, “Đánh thức em ấy thì sao giờ!”

“Hôm bữa em vừa xem một bộ phim kinh dị, nữ diễn viên bị người nhện biến thái chôn trong vườn hoa đó!” Cố Hi cảm thấy mình bị oan ghê lắm, “Ai biểu anh làm em sợ.”

“Đủ rồi đủ rồi, ngủ đi, tám giờ sáng mai biến về ngay cho tao.” xét thấy da mặt thẳng em dày trên mức tiêu chuẩn, ông anh chỉ đành phải chia cho nó một nửa giường.

Cố Hi hồ hởi, vừa duỗi dài tay định tắt đèn, đột nhiên có người gõ con mẹ nó cửa!

Cố Khải phản ứng thần tốc, đã bịt miệng Cố Hi trước khi cậu kịp lớn giọng hét lên lần nữa, dùng ánh mắt cảnh cáo cậu, tiểu tiện nhân mày im lặng cho tao!

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên ở ngoài cửa dè dặt gọi.

Cố Khải cố giả bình tĩnh, “Có chuyện gì à?” thực tế thì tim anh sắp nhảy ra ngoài luôn rồi!

“Anh không sao chứ?” trong giọng nói của Lưu Tiểu Niên toát lên lo lắng, “Hình như tôi vừa nghe anh hét lên, đi ra thì phát hiện bên này còn mở đèn, nên mới lại hỏi thăm.”

Cố Khải dùng ánh mắt hung ác độc địa nhìn chằm chằm thẳng em!

Cố Hi rưng rưng nước mắt nhìn lại anh, đâu phải em cố ý đâu.

“Có cần tôi giúp gì không?” thấy bên trong không có động tĩnh gì, Lưu Tiểu Niên lại hỏi thêm lần nữa.

Cố Hi liều mạng ngoe nguẩy đầu.

Sau đó cậu lại thấy anh trai yêu dấu đỏ mặt, kích động nhảy xuống giường, “Chờ chút!”

Anh muốn làm gì? Cố Hi bế tắc, dùng khẩu hình miệng hỏi anh.

Cố Khải mang thẳng em trai ném vào toilet, “Không được phép đi ra!”

Phắc! Cố Hi giận tím mặt, vừa định chuẩn bị kháng nghị, thì thấy Cố Khải ra dấu hiệu một con số, “Góp đầu tư cho buổi triển lãm tiếp theo của em.”

Cố Hi coi rẻ, “Nghệ thuật gia không bao giờ bị mua chuộc bởi tiền tài!”

“Thêm 20%.” Cố Khải khoanh tay nhìn.

“Anh yên tâm, em đảm bảo sẽ không đi ra!” Cố Hi nghiêm trang giơ tay thề thốt.

Cố Khải đứng trước gương gấp gấp vuốt lại tóc, sau đó tháo hai nút áo trên, nới rộng áo ngủ, để lộ vùng cơ ngực rắn rỏi!

Cố Hi ngấm ngấm dưng thẳng ngón tay, má nó có cần đói khát hơn nữa không!

Cố tổng đi ra đến cửa phòng ngủ thì hít sâu một hơi, sau khi bày ra một tư thế đứng hết sức bảnh bao, mới mở cửa!

Nhìn mặt Lưu Tiểu Niên có vẻ rất lo lắng, “Mới nãy xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh gặp ác mộng.” Cố Khải nghiêng người nhường đường, “Vào đi, bên ngoài có gió.”

Lưu Tiểu Niên không cảm nhận được ý đồ của Cố tổng, ngoan ngoãn vào phòng ngủ. Bày trí trong phòng khác xa về xa hoa của phòng dành cho khách, phong cách ở đây thiên theo hướng đơn giản.

“Đang nhìn gì vậy?” Cố Khải hỏi.

“Bày trí ở đây rất có phong cách.” Lưu Tiểu Niên chỉ vào đèn bàn, “Cái này đẹp.”

Cố Hi ngồi trên bồn cầu rất lấy làm tự hào, đương nhiên có phong cách rồi! Đích thân tôi thiết kế mà!

“Có muốn uống... nước?” Cố Khải nuốt ngược từ ‘Rượu’ xuống, ba cái dị ứng còn đúng là cản trở!

“Không cần, tôi về phòng lại đây.” Lưu Tiểu Niên có chút , hơn nửa đêm chạy qua phòng người ta uống nước, nghe sao giống tâm thần quá!

“Không thì ngủ chung?” lời nói ra giống như một tia sét lóe lên giữa trời quang, đến bản thân Cố Khải cũng chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra, lại có thể vượt miệng nói ra lời trong lòng!

Cố Hi hóa đá trong toilet, khỉ gió, bày tỏ thô tục thế, phong thái là cái quái gì!

Lưu Tiểu Niên điếng người, “Gì cơ?”

“Anh nói, dù sao cũng tỉnh cả rồi, không bằng chơi chung đi.” Cố Khải mở ngăn tủ đầu giường để lấy đồ.

Cố Hi trườn người trên sàn toilet, từ khe cửa nhìn ra ngoài, trong lòng thì khiếp đảm, má nó không phải gel bôi trơn chứ! Má nó không phải gel bôi trơn chứ! Má nó không phải gel bôi trơn chứ! Truyền hình trực tiếp cái quái gì chứ, người ta không mong tí nào nha! Phắc sao chậm chạp quá vậy!

Sau đó lại thấy anh cậu từ trong ngăn tủ lấy ra IPAD!

Khỉ! Thằng em có cảm giác bản thân bị lừa.

“Giờ này chơi trò chơi?” Lưu Tiểu Niên rất lấy làm ngạc nhiên.

“Công ty vừa mở rộng mảng APP, bản thử nghiệm.” Cố Khải ngồi lên giường, “Lại chơi chung đi.”

Lưu Tiểu Niên ngoan ngoãn bò lên giường.

Có cần đáng yêu quá mức quy định thế không! Trong lòng Cố Khải như có trăm vuốt cùng quặp, thật hận không thể dùng tốc độ ánh sáng vô đến, kiểm tra một lượt tình trạng dậy thì của cậu!

“Chơi trò gì?” cơn hoảng qua đi, cơn ngủ của Lưu Tiểu Niên cũng bay theo.

Trò có thể chơi nhiều lắm nha! Cố tổng sờ cảm một cách đáng sỉ, mấy trò như kiểu bác sĩ, bản thân không hóng tí nào nha!

“Ý, anh cũng có tải Temple Run.” Lưu Tiểu Niên thò đầu qua, tóc rối bù, như một con thú nhỏ đáng yêu.

Cố Khải cong môi, vừa chuẩn bị nói một hai câu hường phần, cửa toilet lại mở con mẹ nó ra!

Ngay giây sau, thằng em ré lên lao như tên bắn ra ngoài!

13. Trai Cơ Bắp Cuồn Cuộn Rất Cô Đơn

Toàn bộ can đảm của Lưu Tiểu Niên đều rụng rời theo tiếng thét đó, sắc mặt trắng bệch thiếu điều ngất luôn!

Dựa theo trình tự trong tiểu thuyết ngôn tình, lúc này Cố tổng nên trở hết bản lĩnh, oai phong lẫm liệt ôm vợ vào lòng! Nhưng hiện thực lại lậu thế đấy! Vì cái quái gì tổng giám đốc không làm thế! Vì chính tổng giám đốc cũng bị hù đến chết khiếp! Một giây sau, thằng em anh dùng tốc độ như bay lùi thẳng lên giường!

“Á!” Lưu Tiểu Niên không thấy rõ người lao đến là ai, vì vậy theo phản xạ quơ lấy cuốn sách đầu giường mà phang lia lịa vào cậu.

“Là tui là tui.” thằng em oan uống ôm đầu.

... Lưu Tiểu Niên chưa kịp định thần đầu óc rối tung, mù mờ cùng Cố Hi bốn mắt nhìn nhau.

Cố Khải là người phản ứng lại đầu tiên, anh lớn giọng hỏi thằng em, “Xảy ra chuyện gì?”

Thằng em hoảng hồn báo cáo lại với ông anh, “Trong toilet có đậu hà lan!”

Lưu Tiểu Niên rất xoắn xuýt mà nghĩ, đậu hà lan mà cậu ta nói có phải đậu hà lan mà cậu biết không?

“Đậu hà lan?” hiển nhiên Cố Khải cũng không nắm chắc.

“Chính là đậu hà lan, pea! Xanh xanh, tròn tròn.” thằng em ra sức khoa tay múa chân.

“Anh mà biết đậu hà lan thế nào!” Cố Khải hết nhịn nổi mà rít lên cắt ngang cậu.

“Đáng sợ quá.” Cố Hi vỗ ngực.

Lưu Tiểu Niên: ...

“Đậu hà lan thì có gì mà đáng sợ!” Cố Khải nghiêng răng nghiêng lợi, giờ phút này anh chỉ muốn tống thằng em mình xuống bồn cầu rồi xả nước cho trôi đi luôn, nhưng xét thấy vợ còn đang ở đây, anh phải buộc lòng ép mặt mình trông ôn hòa hết sức có thể.

“Lẽ nào hai người chưa từng xem Kẽ biến thái xéo đậu hà lan à?” Cố Hi ngồi xen giữa anh mình và chị dâu, cảm giác đặc biệt an toàn.

Lưu Tiểu Niên: ...

Trên đầu Cố Khải đã giật giật gân xanh.

“Hay lắm hả?” Lưu Tiểu Niên đột nhiên hỏi.

“Hay, rất hay.” Cố Hi gật đầu như già tởm, “Cậu muốn xem không?”

“Không muốn!” ông anh rít lên.

“Em có hỏi anh đâu.” thằng em tấm tức, dùng ánh mắt lấp lánh như sao trời nhìn chị dâu cậu.

“Muốn nha.” Lưu Tiểu Niên vui vẻ hòa theo.

“Muốn cái.. cái gì mà muốn.” Cố tổng dần xuống tiếng rít trong lòng, cười hiền hòa như sói bà ngoại, “Hơn nửa đêm rồi, ngoan ngoan ngủ.”

“Anh mệt?” Lưu Tiểu Niên hỏi anh.

Cố tổng gật đầu ngay tắp lự, “Ừ, buồn ngủ!”

“Vậy anh nghỉ ngơi đi.” Lưu Tiểu Niên xuống giường, nhìn thằng em nói, “Chúng ta đi phòng khác coi.”

... Mẹ kiếp! Hương phát triển kiểu gì thế! Ông anh hóa đá trong một giây! Anh mở mắt trần trối nhìn thằng em mình và vợ một trước một sau, mặc áo ngủ, sung sướng đi ra khỏi phòng ngủ!

Rõ ràng lỗi nội dung! Cố Khải tức sùi bọt mép, ở trong lòng đem thằng em ra chà thành bã!

Buổi tối hôm đấy ông anh không đuổi theo, vì sao, vì ông anh kênh mà!

Anh tình nguyện giường đơn gối chiếc trần trọc khó ngủ, cũng không chịu đi qua phòng kế bên tìm vợ! Mọi nó sao có thể nói đi là đi! Mọi nó em ấy không biết phụ xướng phụ tùy à! Lại có thể phạm lỗi cơ bản thế! Phải xác lập lại quyền lực người chồng! Phải lấy gia pháp ra hầu hạ! Thành ra Cố tổng vừa ảo tưởng bản thân đang nghiêm hình ‘dạy dỗ’ vợ, vừa lăn ra ngủ bất tỉnh nhân sự!

Sáng hôm sau, Cố Khải bị ánh dương quang ấm áp dưng dậy, ngồi trên giường vươn vai.

Sau đó anh đột nhiên biến sắc! Đưa tay vào trong chăn sờ sờ!

Phắc! Du! Ướt ướt lạnh lạnh dính dính! Cảm giác trở về thuở mười tám!

“Anh!” thằng em xuất hiện ở cửa với gương mặt phấn khích, “Mau xuống ăn sáng, tụi em làm bánh chuối đó!”

“Bánh cái mọe mày!” tâm trạng Cố Khải cực xấu!

“Đi mà!” Cố Hi không chú ý đến thái độ tệ lậu của ông anh yêu dấu, vui sướng nhảy lên giường anh cậu!

“Phắc! Phấn xuống ngay cho tao!” ông anh hết sức hoảng dãn chân lại, đuổi thằng em xuống!

“Tiểu Niên đặc biệt làm riêng súp kem nắm cho anh đó.” Cố Hi ra sức lay anh, “Có phải kích thích lắm hơn?”

Cố Khải khóc không ra nước mắt, mọe nó thằng em chẳng khác nào phăng!

“A!!!” thằng em đột nhiên ré lên, vì tay cậu do không cẩn thận đã luồn vào chân ông anh!

Ông anh lập tức hồi hộp nhìn cậu.

“A a a a!” thằng em khóc chạy đi rửa tay!

... Ông anh hóa Sparta ngay giây sau! Mày hét cái rầm! Chẳng qua là trong mộng anh mày hơi HIGH tí thôi! Má mày không phải đàn ông à! Không phải không biết! Hét như thế bị hấp làm cái qué gì!

Sau khi điên cuồng chà tay hơn nửa ngày, thằng em cuối cùng cũng bình tĩnh lại! Đồng thời tự cảm giác bản thân ban nãy hơi bị quá đáng! Ông anh yêu dấu đã khát tình đến thế! Sao mình lại có thể kích thích đến ảnh nữa chứ! Là một đứa em bé bỏng tri kỷ! Vào thời điểm này phải hết sức cổ vũ anh trai! An ủi anh trai! Vì vậy thằng em mang theo ngập lòng áy náy đi ra toilet, một lần nữa ngồi xuống bên giường anh mình.

Cố Khải đang thay quần áo.

“Anh ơi, dáng người của anh chuẩn ghê.” thằng em ca ngợi ông anh.

Cố Khải lạnh lẽo hừ một tiếng, “Phấn!”

Thằng em tủi khỉ nói, “Nãy đâu phải em cố ý đâu.”

“Không được nhắc lại chuyện ban nãy!” ông anh cố kiềm chế âm lượng.

“Vậy chúng ta đi ăn bánh chuối nào!” thằng em lập tức cười tươi như hoa, lôi kéo ông anh đi xuống lầu.

Trong phòng ăn dưới lầu, Lưu Tiểu Niên đang đeo tạp dề dọn bữa sáng lên bàn, bao trùm trong ánh mặt trời ấm áp.

Cố Khải đứng trên cầu thang, khi thấy khung cảnh ấm áp này, trái tim đập nhộn nhạo, ngừng bước, nghiêm túc nhìn thằng em mình.

“Sao thế?” Cố Hi hỏi.

“Em đi ra ngoài tự mua bánh bao mà ăn.” Cố Khải tàn nhẫn ra lệnh cho cậu.

Thủy tinh tâm của thằng em vỡ vụn trong khoảnh khắc, “Tại sao?”

“Vì anh hai quan tâm em thôi.” Cố Khải từ trong túi móc ra năm tờ tiền, hiền lành đặt vào tay thằng em, “Ăn ngon tí, ăn nhân thịt ấy, đi đi.”

“Em có thể từ chối không anh?” thằng em biểu tình một cách yếu ớt.

Ông anh tàn bạo rít qua kẽ răng, “Không thể!”

Vì vậy thằng em đành phải tuân lệ mà chạy về phòng ngủ.

“Chào buổi sáng.” Cố Khải mỉm cười đi xuống cầu thang, cùng tên cầm thú vừa uy hiếp thằng em, cứ như hai người khác nhau, phải tôn thành phái thực lực!

“Chào.” Lưu Tiểu Niên cởi tạp dề, nhìn ra đằng sau anh, “Tiểu Hi đâu?”

“Nó có hẹn đột xuất, đi trước rồi.” Cố Khải nói mà mặt không đổi sắc.

“À.” Lưu Tiểu Niên hoàn toàn tin anh, “Vậy anh ngồi xuống trước đi, tôi đi bưng bánh mì nướng lên.”

Cố Khải ngồi trên ghế, nhìn vợ yêu của mình loay hoay chạy ra chạy vào, trong tim bỗng dưng sinh ra cảm giác hạnh phúc của người đàn ông có gia đình!

“Nhìn sắc mặt anh không ổn lắm, có phải tối qua ngủ không đủ?” Lưu Tiểu Niên thuận miệng hỏi.

Mọi nó đâu phải chỉ ngủ không đủ! Mộng xuân cả đêm! Có thể ngủ ngon mới là lạ! Cố Khải khổ não day day huyết thái dương, “Công ty dạo này nhiều việc, có hơi mệt.”

“Nếu không hôm nay nghỉ một bữa đi.” Lưu Tiểu Niên đưa đĩa cho anh, “Nghỉ ngơi một ngày, tối tôi hầm canh cho anh.”

Cố Khải cảm động đến độ muốn rơi nước mắt, không so không biết, vợ tốt hơn em trai nhiều lắm nha!

“Vậy còn em?” Cố Khải hỏi.

“Buổi sáng tôi đến công ty, buổi chiều xin về sớm.” Lưu Tiểu Niên cắn bánh chuối.

“Em có thể nghỉ nguyên ngày.” Cố tổng không muốn cho cậu đến công ty tí nào! Ở nhà bầu bạn tán tỉnh nhau đại loại thế! Ồi~!

“Không được, sáng nay tôi phải bàn giao một bản dự thảo.” Lưu Tiểu Niên húp ngụm canh, nóng đến độ cái mỏ nhỏ đỏ bừng.

“Ăn chậm một chút.” Cố Khải buồn cười nhìn cậu.

“Bị muộn rồi, tôi không quen đường ở đây, muốn đi sớm tí.” Lưu Tiểu Niên giải thích.

“Đi chung đi, tôi cũng phải đến công ty.” Cố Khải lấy lại hình mẫu người đàn ông tinh anh, “Sáng nay còn cuộc họp.”

Lưu Tiểu Niên chợt nhớ đến một chuyện, “Sao tối qua Tiểu Hi lại ở trong toilet của anh?”

“Vì bồn cầu bên nó bị hỏng.” Cố tổng trả lời cho có lệ.

“À.” trên bàn ăn mà đề cập đến mấy đề tài như bồn cầu có cảm giác thiệt , vậy nên Lưu Tiểu Niên không có theo đến cùng.

Cửa công ty, mọi người đang топ năm топ ba đi vào, chợt thấy xe của tổng giám đốc hiện ngang lối vào!

Kế đó, Lưu Tiểu Niên ôm balo xuống xe, ngoan ngoãn đứng bên đường chờ anh dỡ xe!

Mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt, sống chung thiệt nha...

Cùng lúc đó, tại tổ trò chơi Phần hồng manh manh thủy tinh tâm, Lâm Bình Bình đang điên cuồng dậm phần trang điểm, vì hôm nay cậu phải đi kéo quảng cáo!

“Cố lên!” Lạc Vi Nhã giúp cậu dậm phần.

“Yên tâm!” Lâm Bình Bình nắm chặt nắm tay, “Tôi nhất định sẽ đánh bại trò ‘Sự muội đừng đi’, kéo tài trợ về!”

“Có muốn xịt nước hoa không?” Khương Đại Vệ hỏi, “Tôi đến phòng Cố tổng trộm cho cậu!”

“Không cần.” sau quá trình trang điểm chải chuốt, Lâm Bình Bình rất hài lòng với tạo hình hôm nay của bản thân.

Má ơi thiệt là như hoa như ngọc!

Nơi Lâm Bình Bình đến được mệnh danh là trung tâm tài phú, là nơi giải trí tổng hợp lớn nhất thành phố, khắp chốn đều ngộp trong hơi thở vàng son lộng lẫy! Tổng giám đốc kinh doanh tên là Hồ Vân Phi, âm hiểm vô sỉ có tiếng! Để chuẩn bị cho buổi gặp mặt đàm phán ngày hôm nay, Lâm Bình Bình đã tất bật suốt ba ngày! Vốn tưởng đã chắc ăn 100%, nhưng cậu đã đánh giá quá cao năng lực nhớ đường của bản thân, thành công lạc đường tại building!

Trong phòng an ninh, Hồ Văn Phi đang đi kiểm tra định kỳ theo lệ, bắt được một cảnh từ trên màn hình giám sát, trước cửa nhà kho, có một người đang lăm lét nhìn quanh quất.

“Trộm?” đội trưởng an ninh thấy căng rồi, đậu sao cứ me ngay giờ kiểm tra của lãnh đạo mà xuất hiện! Thế nên ông rất quả đoán dẫn theo một đám người, hùng hổ xông đến.

Đại yêu nam Lâm Bình Bình còn chưa nghiên cứu ra cách đi ra ngoài, đã bị một đám cơ bắp chạy ầm ầm đến chế ngự!

“Cứu mạng!” Lâm Bình Bình hét đình tai.

“Câm miệng!” đội trưởng an ninh uy hiếp cậu bằng giọng tàn bạo, “Nói, tới đây muốn trộm gì?”

Tôi trộm mẹ già ông! Lâm Bình Bình cố thanh minh, “Tôi có hẹn trước với Hồ tổng giám, đến để bàn việc hợp tác!”

“Bàn việc hợp tác thì sao phải chạy đến kho hàng?” đội trưởng an ninh lôi cổ cậu từ mặt đất lên, “Khai thật đi!”

“Vì tôi bị mù đường!” Lâm Bình Bình tuôn lệ, “Tôi có danh thiếp, và cả tài liệu nữa, ở trong túi hồ sơ hết đó!”

...

Hai mươi phút sau, cuối cùng Lâm Bình Bình cũng ngồi trong văn phòng của Hồ Văn Phi theo như mong muốn của cậu, quần áo toàn là bụi, tóc tai thì như ổ gà, má nó đúng là tâm như tro tàn.

“Giới thiệu sơ lược về trò chơi của các người trước đi.” Hồ Văn Phi cố nhịn cười.

“Vâng.” Lâm Bình Bình kết nối mạng cho laptop của cậu, chuẩn bị vực dậy tinh thần giống lại hồi chiến!

Nhưng thôi rồi! Cậu quên một việc!

QQ và chương trình download Tấn Vũ của cậu, luôn luôn tự đăng nhập!

“Ngài hãy xem sơ lược nội dung trò chơi của chúng tôi.” Lâm Bình Bình mở PPT.

Góc phải bên dưới kê tích tích bật lên cửa sổ nhắc nhở ‘Kinh thế bất luân luyến – huynh đệ – nhân thú – dã ngoại. RMVB’ đã tự động download xong, kiểm tra an toàn, có mở không?

Đậu đậu đậu! Lâm Bình Bình hấp tấp tắt cửa sổ nhắc nhở, chà tay với cái vế giấu đầu hở đuôi rồi cười gượng, “Ha ha ha ha sao lại thế chứ, nhất định là bị nhiễm mã độc rồi, Hồ tổng giám, ngài đừng để bụng, ngàn vạn lần đừng để bụng nha.”

“Tiếp tục.” Hồ Văn Phi thản nhiên nói, dường như không mấy để ý.

Lâm Bình Bình thở phào nhẹ nhõm, tắt trình download Tấn Vũ rồi tiếp tục chiếu PPT, “Đây là tạo mẫu nhân vật tổng thể, theo hướng chibi tròn trịa dễ thương, người chơi có tổng cộng mười hai nhân vật để lựa chọn.”

Còn chưa nói hết, má nó cửa sổ chat QQ lại run bật lên!

Cơ bắp cuộn cuộn tám múi: tiểu tao hóa đạo này hoa cúc có ngứa ngứa không? Mau khai tần suất ra anh trai cho xem trộm to!

14. Tiểu Bạch Liên Phất Phơ Theo Gió

Lâm Bình Bình hóa đá ngay tại chỗ! Trong khi đó phía bên tên cơ bắp vẫn đang gởi hình JJ hàng loạt như bị cuồng! Không ngừng nâng cao tầm liên sỉ!

Thế nên trong giây phút hoảng loạn xấu hổ! Lâm Bình Bình đã làm ra một hành động siêu ngu!

Cậu đập mạnh màn hình laptop, sau đó ôm laptop chạy con mẹ nó luôn! Để lại một mình Hồ tổng giám lượn lờ theo gió!

Phắc! Tuy rằng về sau mỗi lần nhớ đến cảnh đó, Lâm Bình Bình đều cảm thấy khi ấy mình nhất định là úng não, lại làm ra một chuyện vĩnh viễn không thể thay đổi! Buổi chiều đó khi cậu ôm theo laptop chạy xộc ra ngoài, thành công bị đội trưởng an ninh làm thành trộm, một cước đá bay!

“Hư cấu, sao lại là mày nữa?” sau khi thấy rõ mặt, đội trưởng an ninh rất bức bối.

Lâm Bình Bình nằm ườn bên ven hoa viên, nhìn laptop ngấp trong túi quần, rơi giọt nước mắt oan khuất! Má nó rớt cuộc là tại vì sao! Không chỉ chưa nói đến quảng cáo, mà còn bị hỏng laptop, quả là mất mặt đến trình bà ngoại luôn!

Vậy nên tối cùng ngày, Lâm Bình Bình má nó đến bar đêm ưa thích để uống rượu giải sầu!

Ma Dục là bar đêm nổi tiếng nhất thành phố, không phải chỉ vì nó có đủ tất tần tật các loại rượu ngoại, hoặc vì các cậu phục vụ trai trẻ điển trai, mà do 80% khách ở đây là GAY.

Lâm Bình Bình hiển nhiên là khách quen ở đây, sau khi bắt tiếng với phục vụ quen thân, cậu cầm ly cốc-tai hồng nhạt, ngồi trong góc với muôn vàn suy nghĩ thương cho phận mình, con mẹ nó sao hôm nay lại bị thảm thế chứ, con mẹ nó đúng là hồng nhan bạc mệnh!

“HI!” bất chợt có một người ngồi xuống đối diện.

Lâm Bình Bình ngẩng đầu thoáng nhìn, đứng giật dậy như thể lên cơn nghiện!

“Sao thế?” Hồ Vân Phi buồn cười nhìn cậu.

Đậu sao lại là ông! Lâm Bình Bình lại lần nữa nhớ về khung cảnh tan hoang hồi trưa, bèn rục rịch tìm đường trốn, kết quả bị một câu của Hồ Vân Phi làm cho sợ đến khựng lại.

“Dám đi, tôi sẽ kể lại chuyện hồi trưa cho Cố Khải nghe.”

Phắc! Du!

Lâm Bình Bình phải cắn răng bặm bụng ngồi xuống lại! Trên mặt nào là tủi thân nào là thấp thỏm, nội tâm loạt xoạt bật thăng ngón giữa!

“Uống gì, tôi mời.” Hồ Vân Phi gọi phục vụ.

“Rốt cuộc ông muốn gì?” Lâm Bình Bình bất chấp tất cả hỏi thẳng, đậu! Dù sao đã mất mặt thế còn gì! Cũng chẳng thể mất hơn nữa!

“Tính ra, phải là tôi hỏi cậu mới đúng chứ?” Hồ Vân Phi lật menu rượu, trả lời cậu một cách bình thản, “Đầu tiên là chạy tới văn phòng của tôi, sau đó cho tôi xem một đồng hình quái đản, cuối cùng tự nhiên ôm máy tính rê lên chạy mất tăm, hình như trong lúc đó tôi chưa từng làm gì cả.”

... Đậu! Nghe có vẻ đúng! Lâm Bình Bình chột dạ nhìn trời.

“Không sao, đúng lúc thấy cậu nên lại bắt chuyện thôi.” Hồ Vân Phi chọn Liqueur, “Cậu mới này là đùa thôi, tôi sẽ xem chuyện hồi trưa như chưa từng xảy ra.”

“Cảm ơn.” Lâm Bình Bình thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại một mình uống rượu?” Hồ Vân Phi hỏi.

Lâm Bình Bình gằm gừ trong lòng, ông đây mượn rượu giải sầu!

“Nếu có hứng thú, mai lại đến văn phòng của tôi.” Hồ Vân Phi ngồi dựa ra sofa, “Về mặt quảng cáo, tôi có thể suy nghĩ.”

“Thiệt?” Lâm Bình Bình sợ ngây người, phắc có làm không, xúi quẩy vậy mà cũng có thể đánh bại tổ trò chơi ‘Sư muội đừng đi’, mình đúng là vừa uy quyền vừa xinh đẹp!

“Tuy tôi không hiểu về game của cậu lắm, có điều tôi tin Cố Khải.” Hồ Vân Phi đưa cho cậu một ly rượu, “Nếu cậu chịu trình bày kỹ càng một lần nữa nội dung game, tôi cảm thấy không phải vấn đề gì to tát.”

Lâm Bình Bình nhìn anh bằng ánh mắt kích động pha lẫn xuất hổ, “Ngày mai e rằng không được, máy tính của tôi mới bị rớt xuống nước, có thể để tới hôm kia không?” giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng gần như tiếng muỗi! Phắc! Đừng cứ ép ông nhớ lại chuyện ngày hôm nay quài chứ!

Nhớ đến cái máy tình trắng ngần tắm mình trong suối phun, Hồ Vân Phi nhướn môi, “Ok, hôm kia, cụng ly trước nào!”

Lâm Bình Bình cảm động đến cạn sạch một hơi, rốt cuộc là ai nói Hồ tổng giám âm hiểm giả dối, rõ ràng là rất lương thiện, quả là lương thiện hơn cả thần bút Mã Lương mà!

Hồ Vân Phi cười rất có thâm ý, tiếp tục rót thêm cho cậu một ly, quyết định phải chuốc say cậu, phắc chứ thịt béo đã đưa đến tận mồm, không ăn thiệt có lỗi với chính mình!

Thời điểm chai rượu thấy đáy, Lâm Bình Bình cũng ngất hẳn! Cậu nằm ườn trên bàn xoay qua vặn lại lằm bằm rất quyến rũ, gọi cho dục hỏa của Hồ tổng sôi sùng sục, thế nên anh rất quả quyết đưa người sang đối diện!

“Nóng!” Lâm Bình Bình bị rượu hưng đến mặt đỏ bừng, nằm trên giường giằng xéo nút áo theo ý thích.

Vì vậy Hồ Vân Phi càng chắc chắn cậu đang rù quyến anh, bắt tay lột cậu sạch sẽ.

Tình một đêm xưa giờ không cần quá nhiều lời tình tứ hay dạo đầu, nhất là với hạng lõi phong nguyệt như Hồ Vân Phi. Anh đè lên người đang mang biểu cảm mù mờ, cắn nhẹ lên xương quai xanh đáng yêu.

“Nhột.” Lâm Bình Bình nhăn mày đẩy anh ra.

“Ngoan, thích tư thế nào?” Hồ Vân Phi bên khuếch trương cho cậu, bên thì thủ thủ bên tai.

Cảm giác dị vật gây khó chịu từ đằng sau truyền đến, Lâm Bình Bình vặn vẹo thất lưng muốn bỏ trốn, nhưng lại đối lấy kích thích kịch liệt hơn.

“Đau.” Lâm Bình Bình tủi thân đến độ vành mắt đỏ ầu, sao người này lại không cho cậu ngủ chứ?

Nhìn cái biểu cảm khiếm ngược của cậu, bụng dưới của Hồ Vân Phi thiếu điều muốn bùng nổ, tiểu yêu tinh ghẹo trai đến độ không muốn sống, thế thì đừng trách sao anh không biết dịu dàng.

“Nghe lời, thả lỏng nào.” Hồ Vân Phi rút ngón tay ra, đổi thành hàng thật thẳng tiến cơ thể cậu.

“Oa oa oa...” Lâm Bình Bình khóc đến gần như tắt thở.

“Trời, bảo bối cưng cừ thật.” Hồ Vân Phi thở hổn hển một cách thỏa mãn, không ngừng hôn lên hai mắt rưng rưng của cậu, “Thật thoải mái.”

“Đau!” Lâm Bình Bình vẫn đang giãy dụa.

Cuối cùng Hồ Vân Phi cũng không cố hơn được, người bên dưới da thịt trắng trẻo đáng người lại mảnh mai, ngũ quan trời sinh đã toát lên vẻ quyến rũ, chưa kể biểu cảm đắm đuối đáng yêu lúc này đây, thật rất đúng khẩu vị của anh!

“Tôi muốn ngủ.” Lâm Bình Bình mơ mơ màng màng mà kháng nghị, bửu môi trong vừa khô lại vừa đáng yêu.

“Làm xong ngủ tiếp.” Hồ Vân Phi cố định cái eo thon của cậu, từng chút từng chút một chiếm hữu nơi mềm mại kia, mỗi một tế bào trên cơ thể đều như thỏa mãn thở ra. Số người anh từng thủ không phải là ít, nhưng người hoàn mỹ như cậu lại không nhiều, trong khoảnh khắc tình dục lên đỉnh, Hồ Vân Phi chợt có cái suy nghĩ hiếm gặp được người hợp vị thế này, không bằng phát triển thành bạn giường cố định?

Buổi tối đó, Lâm Bình Bình bị Hồ tổng bùng phát thú tính lật tới lật lui, ăn sạch sẽ từ ngoài vào trong từ trong ra ngoài, mãi đến hừng đông mới được tha. Say rượu cộng thêm làm lụng quá độ, giấc ngủ của cậu rất say rất say, mở mắt đã là hai giờ chiều hôm sau.

Mờ mịt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, hình như không phải nhà mình, lại dáo dác nhìn xung quanh, càng thêm chắc chắn má nó đây không phải nhà mình!

Nhích người định ngồi dậy, nửa người dưới lại như bị xe cán qua, đau nhức đến suýt ngạt thở. Vậy nên sắc mặt Lâm Bình Bình lập tức trở nên tái mét, cậu nhớ đến một tin tức mình từng xem!

Chàng trai xinh đẹp như hoa bị chuốc thuốc tại bar, sau khi tỉnh lại mất thận!

“A!!!!” Lâm Bình Bình hét âm lên! Đau đau! Đau đến thế này rồi! Nhất định không còn thận!

“Dậy rồi?” Hồ Vân Phi nghe được tiếng động, vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Đậu! Xanh! Rau! Má! Tại sao ổng lại trần nửa người trên xuất hiện ở đây? Lâm Bình Bình đứng hình, phảng phất như thấy được Avatar!

“Muốn ăn gì nào?” Hồ Vân Phi ngồi bên giường, khom lưng hôn phớt qua môi cậu.

Não Lâm Bình Bình hoàn toàn đình công, má nó đây là ảo giác! Người đâu cứu mạng! Đậu! Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra!

“Cứng.” Hồ Vân Phi rót cho cậu ly nước, “Tối qua biểu hiện rất được.”

“Tối... qua?” Lâm Bình Bình run giọng hỏi lại.

“Anh có hỏi phục vụ, nghe họ nói yêu cầu của cứng rất cao, thường thì không tự tiện theo ai.” Hồ Vân Phi bẹo gương mặt mềm mại, “Sao, anh được chứ?”

... Vành mắt Lâm Bình Bình đỏ ầu trong một giây! Má nó đây không phải sự thật mà! Má nó đây không phải sự thật mà! Má nó đây không phải sự thật mà! Má nó đây không phải sự thật mà!

“Anh đi gọi mấy món cho cứng ăn.” Hồ Vân Phi tưởng rằng cậu còn chưa kịp ổn định cảm xúc, vậy nên không để ý.

Lâm Bình Bình ngu người nhìn anh đi ra cửa, đầu óc trống rỗng nhưng trong nội tâm lại kêu gào thảm thiết, tối qua tối qua tối qua! Dấu hôn trên người cùng cơn đau đẳng sau, không thứ nào không nhắc nhở bản thân, hiện thực không thể trốn tránh, chuyện gì đã xảy ra tối qua!

Lần đầu tiên mà bản thân trước giờ luôn mong ngóng, lại xảy đến trong tình huống say bất tỉnh nhân sự, bị một người đàn ông chỉ quen chưa đến một ngày khiêng lên giường? Đáng lẽ hơn chính là, người đàn ông đó tin chắc cậu là một kẻ lười đời quen chơi tình, má cơ bản sẽ không biết đây chính là lần đầu tiên của cậu!!!!

Trong Ma Dục đều là danh nhân trong giới, ai cũng có một quá khứ hoặc gây cản hoặc đau thương, trai tơ như Lâm Bình Bình cơ bản không có chỗ đứng, xui rủi còn có thể bị tập thể khinh bỉ! Nên để hòa nhập tập thể, cũng như thỏa mãn lòng hư vinh đáng thương, chính Lâm Bình Bình đã soạn ra một đồng tình sử có lẽ có, nguy trạng bản thân thành một chàng GAY cực phẩm chịu đủ mọi tổn thương do gu tệ lậu! Dựa vào ngoại hình xinh đẹp cùng diễn xuất cao siêu, cộng thêm một đồng kinh nghiệm trên Baidu, đến nay vẫn không một ai nhìn thấu, má nó đương nhiên Hồ Vân Phi cũng sẽ không nhìn thấu!

Giờ phải làm sao đây? Lâm Bình Bình quả thật khóc không ra nước mắt, rõ ràng là vác đá đập chân. Nói thẳng đây là lần đầu tiên của mình? Đậu vậy thì sao chứ, chuyện đã xảy ra cũng không thể đảo ngược thời gian! Vỡ như đã quen quá rồi, biểu hiện bản thân méo quan tâm tối qua? Phắc! Nhưng về mặt tâm lý sẽ rất ảm ức nha! Bản thân rõ ràng là tiểu bạch liên trong trắng thuần khiết, đối phương lại định ninh cậu là kim trần cúc dong đưa theo gió!

Lâm Bình Bình nằm trong chăn, tử thân siết chặt chăn, cuối cùng quyết định là do bản thân tự làm tự chịu, cứ coi như bị chó cắn đi...

15. Địa Điểm Thích Hợp Để Bồi Dưỡng Không Khí

Lúc Hồ Vân Phi từ dưới lầu quay lên lại, Lâm Bình Bình vẫn còn chui trong chăn chưa rời giường.

“Sắp đến giờ cơm chiều luôn rồi này.” Hồ Vân Phi ngồi bên giường, mỉm cười nhéo mũi cậu, tự cho là hành động này rất đổi thân mật!

Lâm Bình Bình không nói gì, cậu uể oải thăm đặng thẳng ngón giữa trong đầu, má ông đây đầu óc choáng váng, cười dâm dăng làm cái méo gì!

“Sốt rồi?” Hồ Văn Phi nhú mày, thò tay đo nhiệt độ trên trán cậu.

Nóng kinh.

Lâm Bình Bình rất yếu điệu mà lắm bả.

Thành ra vào buổi chiều hôm ấy, lúc Cố Khải đang bù đầu bù cổ trong văn phòng, bất chợt nhận được một cuộc điện thoại!

“Xin nghỉ dùm tôi.” Hồ Văn Phi dùng cái giọng rất khí phách.

Cố Khải mù mờ nhìn hiển thị cuộc gọi trên điện thoại, xem xong lại càng mù mờ hơn, “Uống lộn thuốc hả, gọi cho tôi xin nghỉ?”

“Cái cậu... Vương Bình Bình? Là nhân viên của cậu?” giờ Hồ Văn Phi mới chợt phát hiện ra, má ơi bản thân mình không nhớ rõ yêu tinh kia tên gì.

“Ai cơ?” Cố Khải nghe không rõ.

“Lý Bình Bình? Trương Bình Bình?” Lưu Bình Bình?” Hồ Văn Phi thấy phiền bèn rút lại, “Nói chung xin nghỉ giùm cậu ta!”

“Ê –” Cố Khải còn chưa nói xong, đầu bên kia đã cúp máy!

Phắc! Cố tổng bất mãn cùng cực, nhưng sau đó vẫn gọi cho bộ phận nhân sự, “Xin nghỉ cho Bình Bình.”

“Cố tổng, Bình Bình nào?” nhân sự hỏi, “Công ty có Trịnh Bình Bình, Kim Bình Bình, Liễu Bình Bình, còn Đặng Bình Bình và Lâm Bình Bình nữa!”

Cố Khải nghe mà thấy đầu cũng lùm bùm theo.

“Vớ lại, xin nghỉ mấy ngày ạ?” nhân sự hỏi tiếp.

Cố Khải cực chẳng đã phải cúp máy, gọi lại cho Hồ Văn Phi.

“Không rảnh!” Hồ Văn Phi đang hưởng thụ lạc thú dứt Lâm Bình Bình ăn, nên anh bực mình gắt một câu vào phone.

“Không rảnh mọe mày!” Cố Khải rít lên, “Rốt cuộc mày muốn xin nghỉ cho ai, lý do, nghỉ mấy ngày!”

“Này, cương tên gì?” Hồ Văn Phi hỏi Lâm Bình Bình.

Má, Lâm Bình Bình tuân lệ ngay tức khắc, cậu trưng ra gương mặt đau khổ mà ngậm miệng, toát lên cảm xúc bị ai của con gái nhà lành bị cấm thú ‘ăn tươi nuốt sống’ một cách tự nhiên sinh động!

Má tên tiện nhân này đến cả tên của mình cũng méo biết hự hự hự!

“Đừng khóc đừng khóc, ngoan, cương tên Bình Bình gì?” Hồ tổng không biết gì là xấu hổ mà cứ thế hỏi tiếp.

“Lâm.” Lâm Bình Bình ử rử trả lời.

“Lâm Bình Bình, xin nghỉ một tuần.” Hồ Văn Phi tiếp tục nói vào phone.

“Anh gọi điện cho ai đấy?” Lâm Bình Bình lập tức có một loại dự cảm chuyện lớn không xong rồi!

Hồ Văn Phi xua tay, ý bảo cậu im lặng.

“Nghỉ một tuần?” Cố Khải nhú mày, “Lý do?”

“Êm bị tôi làm đến sốt rồi, không rời giường được.” Hồ Văn Phi thể hiện độ vô sỉ trước sau như một.

“Câm miệng!!!!!!” Lâm Bình Bình hét toáng lên giành lấy điện thoại của anh, run rẩy nhìn hiển thị cuộc gọi – Cố Khải.

Vì vậy cậu lại ngắt con mẹ nó luôn.

Cố Khải cầm điện thoại, thoáng chút phất phơ trong gió.

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên ở ngoài cửa gọi.

Cố Khải lập tức lấy lại dáng vẻ tinh anh ngồi ngồi, “Vào đi.”

“Cái này là sườn câu chuyện đã qua chỉnh sửa.” Lưu Tiểu Niên đưa kẹp hồ sơ cho anh, đồng thời khép nép giải thích, “Trước giờ chưa từng làm qua, nên không có kinh nghiệm gì đáng nói.”

“Viết rất được.” Cố Khải khen ngợi một cách giả dối.

Lưu Tiểu Niên ngây tắc lự, “Nhưng ngài chỉ mới xem đề mục.”

“Đề mục rất rất thu hút.” Cố Khải dùng thái độ nghiêm túc để trả lời.

“Nhưng đề mục là do tổ trưởng Khương đặt.” Lưu Tiểu Niên thấy chột dạ, “Ảnh nói tên tôi đặt không hợp.”

“...” nhìn trệt 100%, Cố Khải ngấm ngấm đem Khương Đại Vệ ra tra tấn 101 kiểu trong đầu, sửa cái mọc mi!

“Thật ra bản dự thảo này là kết quả thảo luận của mọi người, ai cũng góp sức.” Lưu Tiểu Niên tiếp tục giải thích.

“Hình mẫu nhân vật rất khá.” Cố Khải tỉ mỉ xem tiếp.

“Cái đó là ý tưởng của Bình Bình.” Lưu Tiểu Niên trả lời.

... Cố tổng đau mề quá thể, mọc nó sao toàn khen trệt!

“Mạch truyện rất rõ ràng, điểm gút rất bất ngờ.”

“Dạ, là đề nghị của tổ trưởng.”

“Phần thưởng qua cửa khá được, có sáng tạo đấy.”

“Tiểu Mã đã phải nghĩ rất lâu mới ra đó.”

“Phác thảo cảnh cuối” Cố Khải còn chưa nói xong, đã thấy mắt Lưu Tiểu Niên thoáng sáng ngời, bèn ném sạch chuẩn mực mà khen ngút trời, “Đặc biệt tỉ mỉ, chưa kể còn biết cách dung hòa tạo sự thống nhất từ mạch chính đến mạch phụ, đi theo xu hướng của người chơi, quả là hoàn hảo!”

“Bản thân chị Tiểu Nhã cũng thấy rất hài lòng.” Lưu Tiểu Niên cũng gật đầu tán thành.

Đậu! Cố tổng cảm thấy mình bị lừa rồi!

“Bản báo cáo này tốt đến vậy à?” Lưu Tiểu Niên e dè hỏi.

Cố Khải lật tiếp đến một tờ, thoáng nhú mảy, “Sao lại xây dựng cảnh thay trang phục ở ngoài trời?” hơi bị huyền bí rồi, nhân vật chibi của trò chơi dành cho con gái, làm gì có ai lại khát tình đến độ thích thay đồ ngoài trời chứ?

“Đây là do tôi nghĩ ra.” Lưu Tiểu Niên chột dạ trả lời.

...

“Rất độc!” Cố Khải khích lệ một cách chân thành.

“Nhưng biểu hiện mới vừa rồi của ngài đầu phải thế.” Lưu Tiểu Niên cảm giác thất bại nặng nề.

“Thật sự rất độc mà, ít nhất cũng mang đến cảm giác rất kích thích!” Cố Khải gắng tìm ra ưu điểm trong đó.

Lưu Tiểu Niên càng ử rử hơn, thà không giải thích còn hơn, cái kiểu khen rất kích thích, nghe như thể ý nghĩ của một tên biến thái ấy!

“Tôi sẽ sửa lại một lần nữa cho ngài.” Lưu Tiểu Niên cảm giác thật có lỗi với mọi người, hơn hết là có lỗi với Cố Khải, áy náy chồng chất, nên đưa tới cảnh, ngay lúc cậu chuẩn bị đi, còn má nó gặp người 90 độ để chào Cố Khải!

Cố tổng ngồi trên ghế mà vắt vẻo theo gió, mọe nó em gập người làm cái qué gì, anh chẳng phải tượng liệt sĩ!

Đờ sao bản thân xui xẻo thế cơ chứ!

Sau giờ tan sở, Lưu Tiểu Niên nhắn tin cho Cố Khải, nói rằng mình phải tăng ca.

Thành ra cực chẳng đã Cố tổng cũng phải tăng ca theo, ra về bản thân thật sự rất bận rộn, tưởng chừng là thủ tướng Cố luôn ấy chứ!

Đám đồng nghiệp đều ngằm hiểu mà thu dọn đồ về trước, ôi ~ trò chơi văn phòng, tổng giám đốc sói lớn và trợ lý thỏ nhỏ, đừng chơi kích thích thế mờ mờ!

Sắc trời tối dần, trong hành lang chỉ còn tiếng bước chân thỉnh thoảng đi tuần của bảo vệ, sau khi chải chuốt màu mè thỏa thuê trong văn phòng, Cố tổng vờ rất tỉnh đi đến văn phòng của Lưu Tiểu Niên! Đêm khuya vắng người bốn phía lặng ngắt, thật đúng là địa điểm thích hợp để bồi dưỡng gian tình! Cố Khải vừa đi vừa nghĩ xem, chút nữa gặp vợ phải nói gì trước nhỉ, xin chào? Mọe nó ngu vãi! Nói, em đang làm gì đó? Sao nghe như bị đau! Hối, ăn gì chưa? Khỉ, y khuôn thành phần cán bộ thanh niên trí thức những năm hồi đó, vừa gặp mặt là hỏi ngay ăn gì?

Suy trước nghĩ sau cả buổi trời, Cố tổng quyết định im lặng là vàng, mỉm cười là đủ bảnh rồi! Toàn bộ thế giới đều biết rằng, khi mình cười là phong độ đỉnh cao nhất!

Vì vậy Cố tổng mang theo nụ cười mê đảo đặc hữu của người đàn ông tinh anh, ưu nhã đẩy cửa văn phòng.

Lưu Tiểu Niên đang hút mì rột rột!

Cố tổng lần nữa thẩm thía cảm giác hóa Sparta! Khỉ gió! Ông đã đặt bàn bữa tối dưới ánh nến rồi, có hoa hồng có vang đỏ, và cả tay đàn violon tình tứ! Giờ mi ở đây ăn mì gói, sao lần nào cũng không chịu phối hợp thế hả!

“Cố tổng?” Lưu Tiểu Niên có hơi bất ngờ mà đứng bật dậy, “Sao ngài còn chưa về?”

“Thấy ở đây còn sáng đèn, nên tới xem thử.” Cố Khải kéo một cái ghế qua, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Mọi người đều biết rằng mì gói là một món ăn thần thánh, bất luận ăn vào có vị thế nào, khi ngửi tuyệt đối thơm lừng! Từng đợt hương mì bò kho bay tới mũi Cố tổng, dẫn đến bao tử của anh lập tức phản ánh lại mà kêu rột rột!

“Ngài chưa ăn tối?” Lưu Tiểu Niên hỏi.

Cố Khải gật đầu, vừa định nói chúng ta hãy ra ngoài ăn một bữa no nê đi, Lưu Tiểu Niên đã dùng tốc độ ánh sáng để khui một ly mì cho anh!

“Chưa thấy mẫu bao bì này lần nào, chắc là vị mới!” Lưu Tiểu Niên châm nước vào, “Không biết ngài có thích không.”

... Cố tổng đành bấm bụng nuốt lại những lời định nói, mọe nó sao lại thế chứ! Không hiểu ý người khác tí nào cả!

“Tôi đã sửa cảnh nền lại rồi, không phải cảnh ngoài trời nữa.” tranh thủ khoảng thời gian đợi mì nổ, Lưu Tiểu Niên bật PPT lên cho anh xem.

“Thật ra cảnh ngoài trời cũng được lắm.” Cố Khải dùng thái độ nghiêm túc để khen cậu, “Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cảnh ngoài trời rất rất được.”

“Được chỗ nào?” Lưu Tiểu Niên vặn ngược lại.

Sao anh biết nó được chỗ nào! Cố Khải thâm rít gào trong lòng, rõ ràng đó là idea của em mà! Nếu người hỏi câu này là một ai đó khác, chắc chắn 100% sẽ ăn chửi của Cố tổng, nhưng đối phương là vợ! Nên anh đành phải hằm hằm ăn một ngụm mì lớn!

Mùi vị quá đỗi hấp dẫn lấp kín khoang miệng, Cố Khải phun ra một cách không duyên dáng!

“Á!” Lưu Tiểu Niên bị anh làm cho giật bắn, vội vàng đưa khăn giấy cho anh.

“Vị gì thế này?” Cố Khải khui một chai nước súc miệng như điên, mợ nó mùi y chang acid sulfuric!

“Mì Thầy Khang ” Lưu Tiểu Niên nói được một nửa thì khựng lại, sau đó dùng biểu tình như tung bay theo gió nhìn bao bì!

Cố Khải đánh mắt nhìn qua Khải! Mì Cô Khang vị gà hương hành! Cô Khang là cái qué gì!

“Chắc... Chắc là hàng fake.” Lưu Tiểu Niên dùng ánh mắt hồi lỗi nhìn anh, “Xin lỗi, lúc mua không để ý.”

“Không sao.” nếu không tính vụ hấp diêm vị giắc, thực chất Cố Khải rất lấy làm biết ơn ly mì này, anh hơn hở mời vợ: “Đi ăn chung với anh không?”

“Không cần đâu, tôi không đói lắm.” Lưu Tiểu Niên từ chối.

Cố Khải nhìn cậu với cái kiểu bất mãn, không đói thì em ăn mì là cái quái gì!

“Tôi muốn viết xong cái này trước đã.” Lưu Tiểu Niên giải thích, “Ăn miếng bánh quy là được rồi.”

“Không được!” Cố Khải nghiêm túc phản đối cậu.

“Nhưng tôi thật Á!” Lưu Tiểu Niên còn chưa kịp nói hết, cả tòa nhà đột nhiên rơi vào không gian đen kịt, nên cậu hoảng hồn hét lên.

Phắc! Cố tổng quả thực kích động đến độ muốn khóc luôn, ông chú phòng điện, tôi cảm ơn cả nhà chú!

“Tối quá!” mắt Lưu Tiểu Niên vẫn chưa thích ứng được với bóng tối.

Nhưng Cố tổng thì thích ứng rồi, mợ nó đây rõ ràng là sức mạnh của tình yêu mà! Anh ôm chăm lấy bóng người lơ mờ trong bóng tối, đè lên trên bàn!

Cuối cùng cũng ôm được rồi! Muốn khóc quá thể! Mềm quá cứng quá cái eo thon quá!

“Cố tổng!” Lưu Tiểu Niên bị làm cho sợ điếng người.

“Đừng sợ, có anh đây!” Cố Khải kiên định an ủi cậu!

“Tôi không sợ.” Lưu Tiểu Niên giãy giụa khỏi vòng tay của anh, “Anh đè tôi lên cái gạt tàn thuốc.”

“...” đậu! Chuyên gia phá hỏng bầu không khí! Cố Khải nói lỏng tay, có điều vẫn không nỡ thả ra.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.” Lưu Tiểu Niên đề nghị.

“Không!” Cố Khải từ chối ngay tắp lự.

“Tại sao?” Lưu Tiểu Niên không hiểu ý anh.

Cố tổng trả lời một cách đường hoàng, “Vì anh sợ!”

...

Mắt Lưu Tiểu Niên .

“Đợi chừng nào có điện lại rồi đi ra!” Cố Khải đang ngắt ngảy ôm chặt lấy cậu.

“Nhưng ở đây, không phải còn kinh khủng hơn?” Lưu Tiểu Niên không tài nào hiểu nổi.

“Em có xem phim kinh dị Hành lang chưa?” Cố Khải nghiêm túc đặt câu hỏi.

“... Tôi chỉ mới xem phim Lưỡi cưa thôi.” Lưu Tiểu Niên thành thật trả lời.

“Ở cuối hành lang, nói không chừng sẽ có một xác nữ không đầu đang đứng chờ chúng ta!” Cố Khải hù dọa cậu.

Lưu Tiểu Niên sợ run cả người.

“Nên chúng ta đừng đi ra.” Cố Khải kéo sát cậu vào lòng hơn nữa, mợ chứ sáng đến dục tiên dục tử!

“Ừ.” Lưu Tiểu Niên đồng ý, chóp mũi cọ cọ trước ngực anh, mùi nước hoa êm dịu ngát mũi đến bất ngờ.

Bầu không khí xung quanh thật yên tĩnh, tĩnh đến gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người.

Hãy để điện tiếp tục tắt đi.

Cố Khải cầu khẩn trong lòng.

Một giây sau.

Má nó có điện.

(#)

16. Cậu Ngủ Chung Với Anh Tui Đi ~

Trong văn phòng thoáng cái đã sáng như ban ngày, Lưu Tiểu Niên chưa kịp quen với ánh sáng, theo phản xạ có điều kiện nhắm tít hai mắt lại.

Cố tổng cũng theo phản xạ tăng động, phắc đừng nói là đang chờ anh hôn nha! Phắc đừng nói là đang chờ anh hôn nha! Phắc đừng nói là đang chờ anh hôn nha!

“Chối quá.” Lưu Tiểu Niên nhỏ giọng lầm bầm, cố gắng hé mắt ra một đường hẹp.

Vì vậy mọi nó Cố Khải bị giật ngược về!

Không sai, tổng giám đốc đúng là gây mất mặt và đáng xấu hổ thế đấy!

“Giờ đi đâu?” Cố Khải hỏi cậu.

“Về.” Lưu Tiểu Niên cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh, nhìn trông có vẻ khá lộn xộn.

Cố Khải không muốn về, vì trong nhà có thằng tiểu tiện nhân Cố Hi quấy rầy, chả lãng mạn tí nào!

Nên anh tỏ ra rất ngạo mạn nói, “Không!”

“Tại sao?” Lưu Tiểu Niên lấy làm khó hiểu.

“Vì tôi còn chưa ăn tối!” Cố Khải nghiêm túc trả lời cậu.

“Không thì... đi ăn lẩu?” Lưu Tiểu Niên đề nghị.

“Good!” Cố Khải mừng rơn, lẩu siêu được! Không tài nào tưởng tượng ra cảnh cái mỗ nhỏ bị nóng đến sưng đỏ đỏ! Tốt nhất là nên cay đến chịu không nổi, sau đó theo logic nhào vào lòng mình làm nũng, chu cái mỗ nhỏ lên đòi nụ hôn an ủi, sau đó cọ qua cọ lại lắc đến lắc đi cái mông nhỏ nói không được rồi, vẫn còn cay quá, người ta muốn cởi hết quần áo và quần con!

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên nhìn anh với vẻ xoắn xuýt, “Sao anh lại cười kiểu đó?”

Cố Khải thoáng hoàn hồn, “Không có gì, lâu lắm rồi tôi chưa ăn lẩu ấy mà!”

... Lưu Tiểu Niên nửa tin nửa ngờ, sao trên đời lại có người vì ăn cái lẩu mà cười hèn hạ đến vậy chứ!

“Đi thôi.” Cố Khải trấn tĩnh đứng dậy.

“Đợi tôi thu dọn đồ cái đã.” Lưu Tiểu Niên sắp xếp tài liệu bỏ vào balo, nhưng lại bất cẩn làm rơi một cây bút xuống dưới bàn, nên vội quỳ xuống để nhặt lên.

Áo thun hơi cuộn lên, cái eo nhỏ lộ ra như ẩn như hiện, kiểu quần thể thao không có dây lưng, nhìn thoáng qua hơi rộng rãi thụng xuống, trông rất dễ coi...

Phắc! Cố Khải dùng tay trái giữ chặt tay phải, ở trong lòng thầm nghiêm khắc răn đe nó, sao có thể tự tiện đến độ muốn lột quần người ta chứ, mau tỉnh táo lại!

Còn chưa nhặt xong cây bút thì điện thoại đã reo, Lưu Tiểu Niên chui từ dưới bàn ra, nhìn hiển thị cuộc gọi trên màn hình, “Ý, là Cố Hi.”

Cố Khải thoáng cảnh giác mở to hai mắt, mọi nó giờ này tiểu tiện nhân gọi điện làm gì.

“Cậu đang ở cùng anh tui phải không?” Cố Hi vui vẻ hỏi.

“Ừ.” Lưu Tiểu Niên hỏi, “Cậu thì sao?”

“Tui đang ở nhà, vừa mới gọi cái lẩu nè! Có muốn ăn chung hông?”

“Trùng hợp vậy?” Lưu Tiểu Niên lập tức đồng ý, “Tốt quá, tui tôi về ngay.”

“Về?” Cố Khải nghe vậy bèn nổi sùng, “Không phải đã nói là đi ăn lẩu sao!”

“Cậu ấy gọi sẵn lẩu ở nhà chờ chúng ta.” Lưu Tiểu Niên cúp máy, “Đi thôi, về nhà ăn chung nào.”

Đậu! Cố Khải rít gào ở trong lòng, tại sao anh lại có một thằng em đáng ghét đến thế!

Phòng ăn trong nhà bật đèn xán lạn ấm áp, nồi lẩu sôi sùng sục, các đĩa nguyên liệu tươi ngon, còn có thằng em đáng yêu đeo tạp dề.

“Anh, hai người về rồi!” Cố Hi rất đổi ngoan hiền nhận lấy cặp từ tay ông anh, hoàn toàn là kiểu mẫu em trai điển hình!

“Tôi lên lầu cất đồ.” Lưu Tiểu Niên về phòng ngủ của cậu.

“Anh, em có gọi món sò xanh anh thích ăn nhất đó!” thằng em mau mắn giả mồm báo cáo!

“Xanh cái mọe mày chứ xanh!” Cố Khải lộ ra bộ dáng hung hãn.

Thằng em thoáng chút tárm tức, “Lại sao nữa?”

Ông anh không nói gì, song trực tiếp dè thằng em ra sô pha ngược đãi một trận!

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, ông anh cảm thấy rất thỏa mãn!

“Hai người đang làm gì đấy?” Lưu Tiểu Niên đứng ở đầu cầu thang, run rẩy hỏi.

Ông phắc! Cố Khải cấp tốc thả thằng em ra, dùng vẻ mặt hiền từ rầy nó, “Sau này không nên ngồi máy tính lâu quá, không tốt cho xương cổ, cứng cả rồi này.”

Đậu xanh rau má anh mới cứng đó cả nhà anh đều cứng đó! Thằng em chỉ biết điên cuồng phản kích trong tâm tưởng, sau đó ngồi trên sô pha, trong mắt ánh lên, tay ngoan ngoãn đặt lên đầu gối, “Dạ, cảm ơn anh.”

Huynh hữu đệ cung, quả thật dối trá đến không chịu thấu!

Lưu Tiểu Niên rất cảm động, “Tình cảm của hai người tốt ghê.”

“Đúng đó, anh hai thường đấm bóp cho tui lắm!” Cố Hi đứng lên, “Chuẩn bị ăn nào, tui đi pha ít tương mè.”

“Anh biết đấm bóp luôn à?” Lưu Tiểu Niên một bên kéo ghế một bên hỏi Cố Khải.

“Biết!” tổng giám đốc dùng ánh mắt tha thiết chờ mong nhìn cậu, “Em cần?”

“Phụt!” Cố Hi ở bên trong bắn ra một tiếng thật khê, cái mọe gì gọi là em cần, sao tui lại có một ông anh gây mất mặt thế chứ! Nghe cứ như mấy cô bạn vấy da báo củn củn, nửa đêm nửa hôm gõ cửa quán bar ấy!

“Không có, tôi chỉ hỏi vậy thôi.” Lưu Tiểu Niên đưa đồ uống cho anh, “Tôi sợ đấm bóp nhất đó, vừa nhột vừa đau.”

“Không đâu, kỹ thuật của tôi rất giỏi.” Cố tổng tự dè cử bản thân một cách chân thành.

Vì vậy thằng em lại một lần nữa bắn tiếng, kỹ thuật giỏi cái con khỉ, nhất định mang nghĩa khác!

“Tiểu Hi không sao chứ?” Lưu Tiểu Niên lo lắng nhìn về phía bếp, sao cậu ta cứ phát ra tiếng cười kỳ quặc!

“Nghệ thuật gia, em phải thông cảm.” Cố Khải bẻ đề tài câu chuyện từ thằng em về lại, con mẹ nó ai muốn thảo luận về thằng tiểu tiện nhân đó! Đấm bóp mới là đề tài chính, “Em không muốn thử thật hả?”

“Không muốn!” Lưu Tiểu Niên kiên định lắc đầu.

Cố Khải thiệt nuôi tiếc.

“Tôi đi ra được chứ?” thằng em đứng ở cửa bếp lủi thủi hỏi, ghét nhất là vụ tình tứ tỉnh tò chẳng biết điểm dừng, mọe chứ dối!

“Đương nhiên được.” Lưu Tiểu Niên kéo ghế cho cậu.

Thành ra Cố tổng chỉ dành nuốt trọn mấy lời còn lại.

Thằng em ngồi trên ghế, bắt đầu vùi đầu ăn như điên, để phòng ngừa nhỡ đâu đột ngột xảy ra tình huống xấu, bị ông anh đuổi khỏi bàn cơm!

Có một ông anh chẳng khác gì cầm thú, phải sống trong chuỗi ngày phập phồng lo sợ thế đấy!

“Cậu ăn từ từ thôi.” Lưu Tiểu Niên gấp thức ăn cho cậu.

“Khụ.” ông anh ho khan bằng cái điệu tàn ác độc địa, “Ăn no?”

Thằng em gần như bật khóc, mắt rơm rớm nhìn ông anh, em mới ăn có hai phút à!

“Sao anh lại bắt nạt cậu ấy?” Lưu Tiểu Niên cũng nhìn ra manh mối.

“Anh hai chưa bao giờ bắt nạt tui!” thằng em nghiêm túc sửa lời cậu.

Lưu Tiểu Niên: ...

Bữa cơm đã diễn ra trong bầu không khí hài hòa thế đấy, cái dáng ăn của Lưu Tiểu Niên giống như mèo con, im ắng rất đáng yêu, thành ra Cố tổng không thể tự khắc chế mà sa vào ngất ngậy.

Cố Hi lảng lạng nhích ghế ra xa xa một tí, để tránh bị ngộ thương bởi ánh mắt nóng rực của ông anh!

“Cái này ăn ngon lắm.” Lưu Tiểu Niên gấp cho Cố Khải một miếng đậu hũ cá.

Cố tổng thoáng có cảm giác hạnh phúc đến độ thăng thiên!

Cố Hi chạy thực mạng vào bếp nốc nước, em sỉ, ông anh đúng là quăng hết mặt mũi nhà họ Cố mà!

Nồi lẩu đun đến sôi ùng ục, một giọt nước dùng bắn ra, rơi xuống mu bàn tay của Lưu Tiểu Niên.

“Á!” cậu thoáng giật mình mà la khê.

“Sao vậy?” Cố Khải đặt đũa xuống.

“Bị phỏng rồi.” Lưu Tiểu Niên dùng khăn giấy chùi chùi, “Không sao hết.”

Em không thể tỏ ra yếu ớt tí à! Cố tổng thoáng chút oán trách, cứ tiếp tục thế này, chừng nào mình mới bắt tới tay được đấy!

Cố Hi đứng ở cửa bếp, quyết định phải giúp ông anh yêu dấu của mình một phen!

Nên vào buổi tối hôm đó, lúc sắp sửa đi ngủ thì Cố Hi bưng một chén chè nắm tuyết đến tìm Lưu Tiểu Niên, sau đó thuận theo lệ thường ‘không cần thận’ bằng chèo hắt nguyên chén chè lên giường! Chấn tức khắc ướt ướt rít rít, biến thành biển nước đường, đến ra trải giường cũng ướt hơn nửa! Hồng sai, thằng em vì đảm bảo không xảy ra sơ sót, cố ý bưng cái to khổng lồ dùng dọn canh cho cả gia đình, nên hiệu quả tốt trên mức bình thường!

“Xin lỗi.” thằng em dối trá nói câu xin lỗi.

“Không sao đâu.” Lưu Tiểu Niên xua tay, “Tôi đổi bộ ra giường khác là được rồi.”

“Nhưng nhà tui không có chăn dư!” thằng em trông rất nghiêm túc.

“...” Lưu Tiểu Niên chớp chớp mắt.

“Thiệt!” thằng em rất chân thành, “Hôm qua bà dì đem giặt hết rồi!”

“Vậy... Vậy cho tôi tắm thử, tôi ra xô pha ngủ cũng được.” Lưu Tiểu Niên yêu cầu rất thấp.

Thằng em lắc đầu nguầy nguậy, “Không được!”

“Tại sao chứ?” Lưu Tiểu Niên không tài nào hiểu nổi.

“Vì sô pha nhà tui... Quý!” thằng em ngạo mạn ưỡn thẳng bộ ngực lép, “Là do tôi đích thân thiết kế!”

Lưu Tiểu Niên không biết nên tiếp lời thế nào.

“Cậu chỉ còn nước ngủ chung với anh tui.” Cố Hi ‘lấy làm tiếc’ nhìn cậu.

“Hả?” Lưu Tiểu Niên hơi chút lúng túng.

“Tại đâu còn cách nào khác, dù sao cũng có một tối thôi hà.” Cố Hi đẩy chị dâu cậu đi ra ngoài, “Mau mau, không anh tui ngủ mất!”

“Tôi không thể ngủ chung với cậu được hả?” Lưu Tiểu Niên bám lấy khung cửa mà hỏi.

“Không được!” Cố Hi trả lời không chút do dự, “Tướng tui ngủ tệ lắm, sẽ làm phiền cậu!”

Phắc phắc, cậu muốn ngủ chung với tui, ông anh tui nhất định chôn tui trong hoa viên luôn!

Nên vào lúc Cố Khải đang xem hồ sơ trong phòng sách để giết thời gian, bất chợt thấy thằng em đẩy vợ đi đến.

“Có chuyện gì?” Cố Khải có chút mù mờ.

“Tối nay Tiểu Niên ngủ với anh.” thằng em bày ra vẻ mặt hào hứng, “Vì em không cẩn thận làm đổ chè lên chăn của cậu ấy!”

Lưu Tiểu Niên cam nín nhìn cậu ta một cái, sao trong giọng nói chả có miếng hổ thẹn nào, nghe còn như rất tự hào ấy!

Mắt Cố Khải sáng lên thấy rõ.

“Em đi ngủ trước đây, ngủ ngon!” thằng em trước khi đi còn ráng quăng cho ông anh cái nhìn rù quẩn, phắc anh cố lên nhe!

“Có chăn dư không, tôi có thể ra sô pha ngủ.” Lưu Tiểu Niên có chút thấp thỏm.

Cố tổng phủ định ngay trong một giây, “Nhà anh không có chăn dư.”

Hai anh em nhà này ăn ý ghê!

“Đi nào, nên nghỉ ngơi sớm.” Cố Khải quăng hồ sơ lên bàn, tâm viên ý mãn tâm hoa nộ phóng!

Đại loại là do luồng khí bao quanh anh quá mức mãnh liệt, Lưu Tiểu Niên bất giác thoáng chút sợ hãi, thật chất thì chen lẫn nhau ngủ một đêm chẳng phải chuyện lớn gì... Nhưng sao cứ có cảm giác dị dị!

Ánh đèn trong phòng ngủ mập mờ, nên làm cho ánh mắt sáng lóa của Cố tổng có vẻ nổi trội hơn, anh vừa thu dọn phòng tắm vừa điên cuồng mong ngóng, tắm đến phân nửa cúp điện! Tắm đến phân nửa cúp nước! Tắm đến phân nửa té ngã! Con mẹ nó mấy thứ này nhất định phải xảy ra!

Thiệt... kích động quá mê!

17. Em Trai Nảy Mầm Tình Rồi

Tiếng nước rào rạt trong phòng tắm, Cố tổng ở trong phòng ngủ tâm viên ý mãn, ảo tưởng các kiểu xông vào!

Hình ảnh các kiểu về dòng nước nhẹ nhàng uốn lượn theo móng nhỏ... Chỉ cần tưởng tượng thôi đã đủ phụt máu! Đâu nó sao còn chưa cúp điện!

“Anh ơi.” thằng em đột ngột xuất hiện ở cửa phòng ngủ, quần áo chỉnh tề.

“Không cho đi ra ngoài!” Cố Khải từ chối thẳng thừng.

“... Em không đi ra ngoài!” thằng em tỏ ra thần bí thì thầm bên tai ông anh, “Em đi ra ngoài kia, tắt cầu dao điện nhà chúng ta dùm anh!”

Mọi nó quả nhiên vào thời điểm quyết định em trai mình vẫn hữu dụng nhất!

Anh em đồng lòng, hợp lực đồng tâm! Ông anh tặng cho thằng em cái ôm thăm thiết!

Vì vậy thằng em mang theo kỳ vọng và khen ngợi của ông anh, vững tin tiến lên!

Một phút hai phút, năm phút, đèn vẫn sáng trưng, ông anh rất lo lắng nhìn đồng hồ, thời gian thoi đưa, mọe nó có cần lãng phí thời gian vậy không hả, nhây tiếp thì đến quần áo cũng mặc xong luôn rồi!

Giữa lúc ông anh đang xoay vòng vòng trong phòng, di động bắt chợt reng, vừa bắt máy thì nghe được giọng kêu cứu thăm thiết của thằng em, “Anh ơi, cứu em... Em té từ trên tường xuống!”

...

Ông phắc! Cổ tổng cầm theo di động xông ra ngoài.

Cầu dao điện của nhà họ Cổ đặt tại vị trí cao trên tường, do chiều cao của thằng em hơi bị khiêm tốn, nên phải đập lên tảng đá lớn nhường người, kết quả lại ngã mọe nó luôn.

Hiện thời nó đang nằm trong mương, hai mắt ầng ậng nước nhìn anh nó.

“Sao mày ngu dữ thế!” ông anh vớt thằng em lên.

Đùi phải của thằng em bị thương, khóc như đứt từng khúc ruột, mọe em đây còn không phải vì anh à!

“Đừng khóc đừng khóc.” Cổ Khải đặt cậu lên ghế xe, “Chúng ta đến bệnh viện.”

“Anh...” thằng em ôm hộp khăn giấy, ánh mắt bồn thần thê lương nhìn anh mình, hỏi một cách đặt biệt cửa ruột cửa gan, “Nếu như sau này em tàn phế, anh có thể chăm sóc em cả đời hông?”

“Không.” Cổ Khải thắt dây an toàn cho cậu một cách đầy bạo lực.

Ngay giây sau thằng em khóc thảm thiết hơn bao giờ hết.

Cổ Khải vừa khởi động xe, di động lại reng ting ting, bắt máy là Lưu Tiểu Niên, “Anh đi đâu đấy?”

... Cổ Khải thoát cái phản ứng lại, phắc sao lại quên mất tiêu vợ luôn! Tuy rằng anh rất muốn tán tỉnh với cậu, nhưng dù sao về bản chất anh cũng không đến nỗi cảm thú, anh lái xe chạy ra khỏi biệt thự, “Tiểu Hi bị ngã, em nghỉ ngơi trước đi, anh đưa nó tới bệnh viện.”

“Hử?” Lưu Tiểu Niên nghe mà điếng người, “Không sao chứ? Hai người định đến bệnh viện nào?”

“Không sao.” Cổ Khải nhìn sắc mặt trắng bệch của Cổ Hi, mà lòng sốt ruột, mọe thằng em như hoa của mình!

May mà nhà anh cách bệnh viện không xa, Cổ Khải nhanh chóng làm xong thủ tục, dõng mắt theo thằng em bị đẩy vào phòng cấp cứu!

“Cổ tổng.” Lưu Tiểu Niên thở hồng hộc chạy vào, “Tiểu Hi không sao chứ?”

“Sao em lại chạy tới đây.” Cổ Khải hơi chút bất ngờ.

“Tôi lo cho cậu ấy.” tóc Lưu Tiểu Niên ướt sũng, đoán chắc là do chạy một mạch tới đây.

Cổ Khải cởi áo khoác, khoác lên người cậu.

Hơi thở cùng cảm giác ấm áp, mắt Lưu Tiểu Niên thoáng nóng lên.

“Không cần thận ngã từ trên bờ tường xuống, chân bị thương.” Cổ Khải kéo cậu ngồi xuống ghế.

“... Rõ ràng ban nãy cậu ấy bảo đi ngủ, sao tự dưng lại đi trèo tường?” Lưu Tiểu Niên không tài nào hiểu nổi.

Cổ Khải bình tĩnh châm một điếu thuốc, phắc cái thứ chân tướng này hỏi anh sao mà mở miệng cho được! Thằng em vì giúp ông anh có thể nhìn chị dâu tắm, nên té từ trên bờ tường xuống! Nghe cứ như thể loại khoa học viễn tưởng!

“Xin lỗi, chỗ chúng tôi không cho hút thuốc.” cô y tá đỏ hồng hai gò má đi đến ngăn cản.

“Xin lỗi.” Cổ Khải dụi tắt mẩu thuốc, sốt ruột nhìn chằm chằm phòng cấp cứu.

Cô y tá bị biểu hiện hoang dã của ông anh chinh phục, cô then thùng chạy về văn phòng đăng weibo, á á á á ở hành lang bệnh viện tôi có một anh đẹp trai đang hút thuốc, thật đẹp trai lắm luôn!

Bên dưới có một đồng phản hồi chỉ trích xem thường, ngoại hình có đẹp cũng vô dụng, cái thể loại hút thuốc trong bệnh viện, nghe cũng biết không ra gì rồi!

Cố Khải hắt xì một cái!

“Lạnh?” Lưu Tiểu Niên muốn trả lại áo khoác cho anh.

“Không cần.” Cố Khải ngăn cậu lại, “Tôi không lạnh.”

“Anh cũng đừng lo cho Tiểu Hi quá, chắc không sao đâu mà.” Lưu Tiểu Niên an ủi anh.

Cố Khải xoa đầu cậu, không nói gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đèn đỏ của phòng giải phẫu tắt, thằng em được y tá đẩy ra, đùi phải quần đến như xác ướp! Gãy xương mức độ nhẹ, bác sĩ đề nghị nằm viện điều trị.

Vì vậy thằng em được ông anh xách đến phòng bệnh cao cấp, hết sức nguy nga lộng lẫy!

Nhưng thằng em lại không hài lòng, cậu cảm thấy căn phòng này cứ như kiểu nhà giàu mới nổi, không phù hợp với cốt cách thanh thuần của một nhà nghệ thuật như cậu tí nào! Nên cậu liên tục phản ánh với ông anh, cuối cùng ông anh hết nhịn nổi, quăng thằng em lên xe lăn, đẩy đến phòng bệnh chung tham quan một vòng, thế là thằng em vào nếp lại ngay.

“Tôi về hầm canh xương cho cậu hen.” Lưu Tiểu Niên nói, “Rất tốt cho xương cốt.”

Thằng em gật đầu thật mạnh, “Phải bỏ thêm bắp, không hành!”

Ông anh trừng cậu được đằng chân lên đằng đầu, sao yêu cầu lắm thế!

Thằng em ỷ vào bản thân đang bị thương, không hề nhún nhường mà trừng ngược trở lại cậu ấy là chị dâu em! Người một nhà vì cái quái gì phải khách sáo!

“Vậy tôi đi về trước.” Lưu Tiểu Niên nhìn Cố Khải, “Tiện thể đem cơm đến cho anh luôn.”

Cố Khải sung sướng gật đầu, thuộc tính vợ hiền thật là mọt quá thể!

Đợi đến khi chị dâu đi rồi, thằng em mới dùng ánh mắt kỳ thị nhìn anh mình, “Biểu cảm của anh thật hèn mọn!”

Ông anh xoa nắm tay, “Đừng tưởng mày đang bị thương thì anh mày không dám trừng phạt mày.”

Một bóng người thoáng hiện trên hành lang, thằng em giống như bị chấn động cả người, kể đó mau mắn cời ra hai nút áo đầu trên bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình của mình, để lộ bờ ngực trắng trẻo đáng yêu!

Ông anh nhìn nó với vẻ rất bức bối, “Mày làm cái mọt gì đó?”

Thằng em lơ đẹp ông anh, then thùng nhìn ra cửa, “Chào bác sĩ Lục.”

Ông anh thiếu điều sắc nước miếng, mẹ kiếp cái giọng điệu gì thế này!

Bác sĩ mặc áo blouse trắng đeo kiềng đen, thoát trông vừa nhã nhặn lại vừa đẹp trai.

“Ảnh là bác sĩ phẫu thuật cho em, họ Lục.” thằng em rất nhỏ nhẹ giới thiệu, “Bác sĩ Lục, đây là anh trai tôi.”

“Xin chào, tôi là Lục Triển Phong.” bác sĩ Lục mỉm cười, “Trước đây đã từng đọc mấy bài báo về Cố tổng.”

Thằng em bất mãn rồi nha, tui cũng có rất nhiều tin tức lên báo đó!

“Em tôi không sao chứ?” Cố Khải hỏi.

“Không sao, nghỉ ngơi một thời gian sẽ bình thường lại thôi.” Lục Triển Phong nhìn thằng em, “Thấy thế nào?”

Giọng nói êm ái quá đi, thằng em thoát cái đỏ con mẹ nó mặt.

Ông anh ở trong lòng khinh bỉ gờ ngón giữa, chỉ được đến đấy!

“Anh, em khát nước.” thằng em tha thiết muốn đuổi anh mình đi!

Ông anh biết tổng mà cầm ly đi ra ngoài, màu mè đi bộ một vòng quanh mấy nước, xong quyết định ra quán cà phê uống cà phê, để lại không gian riêng tư cho thằng em!

Trong khi đó tại phòng bệnh, tim thằng em đập điên cuồng như nai con chạy loạn! Mẹ nó nhất kiến chung tình chính là thế này đây mà! Từ cái nhìn thoáng qua trên bàn phẫu thuật, đã không thể nào quên được dung nhan của người!

“Còn đau không?” Lục Triển Phong ần ần lên chân cậu.

Thằng em ngờ nghệch lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Lục Triển Phong bị cậu chọc cho cười, “Rốt cuộc có đau không?”

Khi cười thiệt đẹp trai quá à! Khuôn mặt thằng em ửng đỏ đôi mắt mơ màng, “Có hơi đau một chút.”

“Lát nữa y tá sẽ tới chích thuốc cho cậu.” Lục Triển Phong khép bệnh án lại, “Có chuyện gì thì bấm nút khẩn cấp, tôi đi đây.”

Mẹ kiếp sao lại đi! Thằng em quỳnh lên, tỏ ra hết sức nghiêm túc mà nói, “Em cảm thấy hơi sốt.”

“Thật?” Lục Triển Phong ngồi xuống mép giường, đưa tay đo nhiệt độ trên trán cậu, “Đâu có.”

“Có.” cái trán bị lòng bàn tay anh phủ lên, thằng em càng kích động hơn, thiệt phải nói là tâm loạn như ma! Thành ra mặt cậu nóng hầm hập, nhìn sơ qua giống y như đang bị sốt cao!

Bác sĩ Lục lấy từ túi áo blouse ra một cái nhiệt kế.

Thằng em lập tức cởi con mẹ nó hết sạch nút áo!

Lục Triển Phong bật cười, “Không cần cởi hết đâu, lát nữa bị cảm lạnh thì sao.”

Thằng em cù nhây, cố gắng dùng cơ thể mỏng manh của bản thân để rù quên anh!

Lục Triển Phong kẹp nhiệt kế vào dưới nách cậu, sau đó giúp cậu cài nút lại.

Não bộ đáng thất vọng của thằng em trống rỗng, khung cảnh này thật đẹp quá đi thôi!

Nhiệt kế sáng lên hiện thực rằng nhiệt độ cơ thể thằng em rất bình thường, Lục Triển Phong đưa cho cậu coi, “Không sốt này.”

“Vậy em còn cần chích không?” thằng em không có chuyện thì kiếm chuyện để nói.

“Đương nhiên, chích là để giảm viêm, không phải vì hạ sốt.” giọng bác sĩ Lục rất có từ tính, thằng em cảm giác bản thân hết sức hết sức muốn nhào lại luôn ấy!

“Vậy anh có thể chích cho em không?” thằng em được đăng chân lên đăng đầu.

“Tôi?” Lục Triển Phong có hơi bất ngờ, “Chích là công việc của y tá.”

“Không!” thằng em từ chối thẳng thừng!

“Chưa chắc tôi đã rành hơn mấy cổ.” Lục Triển Phong trước giờ rất kiên nhẫn với bệnh nhân.

“Tôi bị ám ảnh bởi y tá!” thằng em bịa chuyện nói xằng, “Khi còn bé mấy cổ làm gãy kim trong người em!”

“...” Lục Triển Phong có chút bất đắc dĩ.

“Xin anh mà.” thằng em ra vẻ tủi thân đáng thương.

“Được rồi.” Lục Triển Phong đồng ý, “Tôi đi lấy thuốc.”

Thằng em kích động gật đầu, biết trước thì đã đi spa toàn thân một chuyến rồi, mong mình có khi nào thiếu mượt mà không phắc phắc!

Mấy phút sau, bác sĩ Lục bưng khay vào, “Chích nào.”

Thằng em then thùng nằm sấp trên giường, kéo quần xuống một tí.
“Ít quá.” Lục Triển Phong một bên đẩy không khí khỏi ống chích, một bên đưa mắt nhìn cậu.
Thế nên thằng em hết sức phấn kích cởi quần tới tận gối, lộ ra nguyên cái mông tròn tròn!
Trong lòng thiết là khoái!
Bác sĩ Lục thoáng bồn thần, ngồi xuống bên giường dùng bông gòn thấm còn chà nhẹ để khử trùng.
Thằng em kích động nắm chặt chân!
“Đừng căng thẳng.” Lục Triển Phong rất dịu dàng an ủi cậu, “Sẽ không đau đâu.”
Thằng em ở trong lòng thầm phản bác, ai căng thẳng ai căng thẳng, mẹ nó em là phản kích!!
“A!” vào khoảnh khắc kim đâm xuống, thằng em gào một tiếng rách cổ họng!
Lục Triển Phong dở khóc dở cười, “Thả lỏng.”
Thằng em kích động nghĩ, câu này có nghĩa khác à nha!
“Thả lỏng, xong nhanh thôi mà.” giọng Lục Triển Phong rất nhẹ, dùng bông gòn thấm còn lạnh lạnh chà liên tục, muốn giúp cậu thoải mái hơn chút.
Mặt thằng em hơi đỏ, cậu vui đầu vào gối!
Ống thuốc 5ml thật sự rất ít, dù thằng em có lưu luyện cỡ nào, quá trình cũng kết thúc rất chóng vánh!
“Không đau chứ?” bác sĩ Lục vút ống tiêm vào khay.
Thằng em nằm ườn trên giường, then thùng ‘Ừm’ một tiếng.
Làm sao giờ, rất muốn hẹn anh đi dự buổi triển lãm của mình quá...

18. Đặc Biệt Đặc Biệt Vô Dụng

Thời gian tốt đẹp luôn ngăn ngủi, tuy Cố Hi ngàn lần không muốn vạ lần không đành, đỡ dần lẫn nhau không nở chia lìa, nhưng cậu lại không tìm được lý do nào khác, chỉ buộc phải để bác sĩ Lục tạm thời chạy con mẹ nó luôn!
“Sao rồi?” ông anh quay lại hỏi tình hình chiến trận.
Thằng em rất lấy làm tự hào nói, “Em cho anh nhìn mông em!”
... Định mệnh có ai lỗi vốn như mây không! Ông anh rất bất mãn.
“Canh của chị dâu đâu, sao còn chưa đến?” thằng em đối bụng rồi.
“Phắc có khi nào ở nhà bị nổ bình gas không?” mặt ông anh thoát cái tái mét.
Thằng em nhìn anh một cách khinh bỉ, “Đã bảo anh bớt đọc tiểu thuyết đi mà!”
“Đó là vợ tao viết!” ông anh rất lấy làm tự hào.
“Anh xem cái chỉ số thông minh của anh đấy!” thằng em hết sức đau xót.
Ông anh mỉa mai ngược lại, “Mới quen chưa đến một ngày đã trưng mông cho người ta nhìn, nghe là biết chỉ số thông minh rất cao rồi hen!”
Đậu! Thằng em bị phản bác đến căm họng, chỉ biết tỏ ra rất căm phẫn nói, “Chân em bị gãy mà anh còn ức hiếp em!”
“Ức hiếp mây đấy!” ông anh xắn tay áo, nhào tới chà đạp thằng em.
Thằng em vừa tức tối lại vừa mắc cười nhưng khổ nỗi đau chân chẳng thể động đậy, đủ thứ cảm xúc giao thoa, cuối cùng dẫn đến thằng em rít lên í ới!

Ông anh bị giật điên người, âm thanh cũng khinh con mẹ nó khủng quá đi!

Thằng em hoàn toàn chìm đắm trong dư vị bị ông anh chọt lét không cách nào khắc chế, cười hớ hớ cứ như đứa ngu, Cố Khải nhìn mà dở khóc dở cười, đưa tay cốc đầu cậu một cái, “Thằng ngốc nhà mày.”

Bầu không khí triệu hồi hình thức ảm áp, thằng em làm nũng ôm lấy ông anh, “Em thích anh bác sĩ đó.”

“Ừ, anh giúp em điều tra anh ta.” Cố Khải xoa đầu cậu.

“Sau này hôn lễ của em và anh nên tổ chức ở đâu nhỉ?” thằng em rất sầu não.

Mọi nó khát tình hơi quá rồi! Ông anh nghiêm túc dạy dỗ thằng em, “Phải rụt rè.”

“Em rất rụt rè mà.” thằng em thẹn thùng.

“Giờ em muốn làm gì nhất?” ông anh hỏi cậu một cách khinh bỉ.

“Nhìn trym của anh!” thằng em trả lời hết sức hưng phấn.

Ông anh thoáng nổi giận đùng đùng, “Mẹ kiếp mày gọi thế là rụt rè?”

Mặt thằng em đỏ bừng.

“Nói chung trước khi anh điều tra rõ về anh ta, em không được làm gì hết, rõ chưa?” ông anh nghiêm túc căn dặn cậu!

Cố Hi rất biết nghe lời mà gật đầu, trong bụng thì nghĩ, mọi nó ngày mai có nên mặc áo ngủ tơ tằm của mình không nhỉ, đồ bệnh viện vừa nhám vừa xấu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc phát huy sắc tướng của bản thân!

“Anh mày vừa nói vì với mày hả!” Cố Khải véo mặt cậu.

“Đau!” thằng em bắt mồm phản kháng.

Ông anh tiếp tục bạo hành.

Thằng em í ới gào đau, kể đó chị dâu cậu đi vào!

“Hai người” Lưu Tiểu Niên thoáng bối rối, không phải bị bệnh thì nên tỉnh dương sao!

“Ôi ~ Thoải mái quá!” thằng em phản ứng thần tốc, dùng ánh mắt ngập tràn cảm kích nhìn anh mình, “Cảm ơn anh xoa bóp cho em!”

“Có gì đâu, đây là việc người làm anh phải làm mà.” Cố Khải đắp chăn lại đằng hoàng cho cậu, hết sức hết sức hiền từ.

Lưu Tiểu Niên thở phào, lấy đồ ăn trong hộp giữ nhiệt ra.

“Cảm ơn cậu.” thằng em rất đổi ngoan hiền.

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Lưu Tiểu Niên đưa cái muỗng cho cậu, “Ăn từ từ nghen.”

“Còn anh ăn gì?” ông anh quýnh quáng, giống như bị bỏ đói mấy trăm năm.

“Chúng ta lại bàn trà ăn.” Lưu Tiểu Niên cầm lên một hộp cơm, “Thời gian có hạn nên làm đại, anh đừng để bụng nha.”

Cố tổng nghiêm túc lắc đầu, sao lại để bụng chứ, thích còn không kịp!

Trên bàn Cố Hi là canh xương nấu bắp và măng tây thanh đạm, với cơm tẻ rắc mè đen, trên bàn trà nhỏ là đậu hũ xào cà trứng thịt chua, cộng thêm canh xương có nêm hành lá.

Định mệnh có căn hiền thực thế không! Cố Khải cảm giác như lồng ngực bị hạnh phúc nhồi đầy, đến độ sắp tràn con mẹ nó luôn!

Người một nhà ăn uống hòa thuận, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn tiếng ăn canh mỹ mãn, Cố Khải múc miếng sườn ngon nhất cho Lưu Tiểu Niên, “Ăn nhiều chút.”

“Cảm ơn Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên nhận chén canh, cười cảm kích.

Thằng em ngồi trên giường thở dài thườn thượt, mọe ơi sao vẫn còn gọi Cố tổng, tiến độ như thế bị nguyên rửa ấy!

Thế nên thằng em quyết định phải giúp ông anh thêm lần nữa!

Sau khi ăn xong, thằng em tìm cớ nhờ ông anh đi mua nước cho mình, còn mình thì tỏ vẻ huyền bí bảo chị dâu lại ngồi cạnh giường.

“Sao vậy?” Lưu Tiểu Niên hỏi cậu.

“Cậu có biết lý do tui ngã từ trên bờ tường xuống hông?” Cố Hi hạ giọng hỏi.

Lưu Tiểu Niên cũng bị cậu làm cho hồi hộp lấy, “Sao sao?”

“Vì gần đây tui đang chiêm tinh.” Cố Hi nói ra lời khiếp người.

... Lưu Tiểu Niên bối rối gật đầu.

“Vậy cậu có biết lúc đó tui nhìn thấy gì không?” Cố Hi tiếp tục vờ thần bí.

Lưu Tiểu Niên bị dọa đến sững người, “Cậu đã thấy gì vậy?”

“Tui thấy chuyện kiếp trước của cậu và anh tui!” Cố Hi tỏ ra hết sức trầm trọng nhìn cậu!

Lưu Tiểu Niên không biết bản thân phải trưng ra mặt gì cho hợp.

“Thực chất cậu là một cữu vĩ hồ!” thằng em nghiêm túc vỗ bàn!

“Tôi?” Lưu Tiểu Niên dở khóc dở cười.

“Còn anh tôi, là một pháp sư chuyên gia bắt yêu!” mặt thằng em trông rất nghiêm trọng.

Lưu Tiểu Niên , pháp sư... Kiểu như Harry Potter ấy à? Linh cảm rất kỳ quặc!

“Ấn theo luật trời, anh tui phải giam cậu dưới Ngũ Chỉ Sơn, tiếc thay ảnh lại yêu cậu.” thằng em dùng cách miêu tả rất tình, “Sau khi Ngọc Đế biết đã nổi giận, bèn hạ lệnh đầy anh tui vào vòng luân hồi, mỗi một kiếp đều phải chịu đủ mọi tra tấn, vạn tiền xuyên tâm trải qua nguy nan vượt mọi chông gai đau đớn thấu tim.”

“... À.” Lưu Tiểu Niên nhìn cậu với vẻ rất lo lắng.

“Còn cậu!” Cố Hi tức giận chĩa vào cậu, “Sau khi luân hồi lại quên mất anh tui!”

Thằng em nghĩ rằng người bình thường sau khi nghe xong câu chuyện này, nhất định sẽ hết sức hết sức áy náy!

Nhưng Lưu Tiểu Niên lại chuồn lẹ, “Tôi đi rót nước.”

Cố Hi ghen hòng trợn trối ngồi trên giường, quái sao lại không đi theo tình tiết câu chuyện! Má nó sao chưa gì đã đi mất rồi! Má nó còn chưa kể đến cao trào mà!

Cố Khải xách theo một bịch nước đi lên lầu, lại thấy vợ mình mặt mũi tái mét chạy băng băng, vì vậy bị giật mình, “Có chuyện gì?”

“Anh, anh chắc cậu ấy chỉ bị gãy chân chứ?” Lưu Tiểu Niên rất lo lắng mà nhìn Cố Khải, “Tôi cảm thấy hình như đầu cậu ấy cũng bị ngã hỏng rồi.”

Cố Khải nghiêng răng nghiêng lợi, “Nó lại nói nhảm nhí gì với em nữa hả?”

“Cậu ấy nói tôi là hồ ly tinh, còn anh là pháp sư.” Lưu Tiểu Niên lảng tảng trong gió.

...

Định mệnh đồ tiểu tiện nhân! Cố Khải dùng thái độ ôn hòa để an ủi Lưu Tiểu Niên, “Không sao đâu, em anh từ nhỏ đã có sức tưởng tượng rất phong phú.”

“Anh chắc chứ?” Lưu Tiểu Niên vẫn thấy lo lo, “Hay là cho cậu ấy chụp CT não bộ đi!”

“Anh sẽ sắp xếp.” Cố Khải nói cho có lệ, “Được rồi, em về nghỉ ngơi trước đi, rồi chút đến công ty, dạo gần đây bên tổ trò chơi đang rất bận rộn.”

“Vậy còn anh?” Lưu Tiểu Niên hỏi.

“Chút chiều anh tìm người chăm sóc cho nó, rồi mai mới đi làm.” Cố Khải xoa đầu cậu, “Về đi, đừng lo lắng quá.”

“Ừ, vậy anh chăm sóc cậu ấy cẩn thận nhé, cần gì cứ gọi cho tôi.” Lưu Tiểu Niên dặn dò.

Cố Khải gật đầu, dịu dàng dõi mắt nhìn theo tới tận lúc cậu rời khỏi bệnh viện.

Kế đó thoát chốc biến mọe nó thành hung thần ác sát xông vào phòng bệnh!

Thằng em dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn anh mình!

“Mẹ kiếp cái mặt mày là sao!” ông anh thành công bị tởm lợm.

“Chân em bị gãy, đáng thương lắm ấy.” thằng em cố mạng khơi gợi sự đồng cảm nơi anh mình, “Rốt cuộc là vì sao mà gãy ấy nhỉ?”

“Sao tao biết.” ông anh vô cùng vong ân phụ nghĩa.

“Rõ ràng là vì anh!” thằng em rất tủi thân.

“Vừa nãy mày nói gì?” ông anh hung hăng ngồi xuống cạnh giường, “Không sót một chữ!”

Nên thằng em đành phải kể lại câu chuyện tình yêu đẹp để đau thương một lần nữa.

Cố Khải nghe đến độ muốn khóc luôn, mọe mày cho toàn bộ thế giới đều đồng IQ với mày hả!

“Có phải rất cảm động hông?” thằng em nhìn biểu hiện xoắn xuýt của ông anh, bèn rất tha thiết mong đợi mà hỏi một câu.

“Cảm động cái mọe mày ấy!” Cố Khải đề cậu xuống giường, “Sau này mày ngậm bót miệng lại cho anh mày nhờ biết không hả?”

Thằng em bị ông anh câu đến khóc âm trời, cảm giác như sống không bằng chết! Một giây sau, ông anh đang đề cậu bị ai đẩy kéo giật ra.

“Cố tổng.” Lục Triển Phong nhú mày nhìn Cố Khải, “Chân của em anh đang bị thương, sao anh có thể đề lên người cậu ấy chứ?”

Thằng em thoáng cái vui như bắn pháo, phắc kị sĩ bác sĩ anh dũng chiến thắng ông anh tổng giám đốc gian ác, từ đó về sau cùng thằng em nghệ thuật gia thanh thuần chung hưởng cuộc sống hoàng tử hoàng tử hạnh phúc! Tình tiết đẹp để biết bao!

Ông anh cảm tức nhìn thằng em.

Thằng em đỏ mặt nhìn chằm chằm bác sĩ Lục, nhỏ nhẹ thanh minh thay cho anh mình, “Thật ra ảnh chỉ đang giỡn với em thôi.”

“Dù là giỡn cũng không được, giờ chân của cậu, không thể đụng vào.” Lục Triển Phong cố định lại chân cho cậu, nghiêm túc uốn nắn ông anh, “Sau này đừng làm vậy nữa.”

“Cảm ơn bác sĩ.” thằng em then thùng nói lời cảm ơn.

Cố Khải nhìn thằng em khinh bỉ, mẹ kiếp lại bị làm cho giật bắn, tiểu tiện nhân này cởi nút áo từ hồi nào vậy trời!

“Anh, em khát!” thằng em chơi lại chiêu cũ với ông anh, chẳng có ý tưởng mới mẻ nào.

“Uống đi.” lần này ông anh không phối hợp, anh lấy sẵn một chai nước trong bịch mới mua về.

Ánh mắt thằng em thoáng ánh lên vẻ hờn tủi.

“Tình trạng hiện tại của cậu ấy, tốt hơn hết nên uống nước ấm.” Lục Triển Phong đặt chai nước xuống lại bàn.

Trong mắt thằng em lóe lên vô số ánh sao sáng!

Nhìn cái mặt ngu của mày kia! Ông anh thâm khinh bỉ thằng em một chặp, cầm bình thủy đi ra ngoài.

“Có cần phải làm kiểm tra lại không?” thằng em xấu hổ hỏi bác sĩ.

“Không cần, ban này đi ngang qua cửa, nghe được hai người lớn tiếng, nên vào xem thử thôi.” Lục Triển Phong chỉnh lại gối dựa giùm cậu, “Về sau phải cố đừng tùy tiện cử động.”

Thằng em ngoan ngoãn gật đầu.

“Còn nữa, phải chú ý đề phòng cảm mạo.” Lục Triển Phong cài nút áo lại cho cậu, “Không là phải chích nữa đây.”

Má nó em mới không sợ chích ấy! Thằng em ngạo mạn nghĩ, mặt càng đỏ hơn.

“Ngoan ngoãn nghỉ ngơi, tôi đi đây.” Lục Triển Phong đứng lên.

“Bác sĩ Lục!” má nó thằng em không muốn thả cho ảnh đi tí nào hết! Sao cứ đòi đi quai vậy! Ngồi chơi lâu với em một chút không được à!

“Sao vậy?” Lục Triển Phong ngừng bước.

“Tôi cảm thấy tên anh nghe rất êm tai!” thằng em kiêu chuyện để nói.

Lục Triển Phong bật cười, “Cảm ơn.”

“Em là Cố Hi.”

“Tôi biết.” Lưu Tiểu Niên nhướn mày, “Cậu Cố của phòng trưng bày L., rất có tiếng.”

“Anh đừng gọi cậu Cố.” thằng em rất bất mãn, nghe chả thân thiết gì sắc, hết sức quê!

“Vậy tôi phải gọi cậu là gì?” ngữ điệu của Lục Triển Phong rất nhẹ nhàng, nét cười của anh ở trong mắt thằng em quả thật chính là quốc sắc thiên hương!

Vì vậy má nó não bộ của thằng em lại bị chập mạch! Năng lực tư duy không biết đã xuyên tới thứ nguyên nào rồi!

Cậu đặc biệt nghiêm trang nói với bác sĩ Lục.

“Gọi mẫu hậu!”

19. Gian Thương Vô Lương Tâm Bán Thuốc Giả

Vừa vượt ra khỏi miệng, thằng em tức khắc cảm giác chuyện lớn không ổn rồi! Phắc sao mình có thể ngu đến thế chứ!

Lục Triển Phong cười lắc đầu, “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.”

Thằng em khóc không ra nước mắt, tha thiết nhìn theo bóng dáng người trong lòng đi ra cửa!

Má nó chắc chắn ảnh cho rằng mình là đứa điên mà!

Thành ra vào lúc ông anh xách bình thủy quay lại, thì thấy thằng em đang rối rắm ngồi trên giường.

“Bác sĩ Lục đi rồi?” Cố Khải hỏi.

“Anh!” thằng em gọi một tiếng đầy thảm thiết.

Cố Khải bị giật con mẹ nó mình, “Sao vậy hả?”

“Chắc em thất tình mất rồi.” thằng em suy nghĩ tiêu cực.

“Em yêu đương hồi nào?” ông anh khinh bỉ cậu.

Thằng em rơm rớm nước mắt hằm hằm nhìn anh mình!

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.” Cố Khải ngồi xuống bên giường, “Nói cho anh nghe, sao lại thất tình?”

Thằng em thút thít nói, “Vì em bảo anh gọi em là mẫu hậu.”

Ông anh tức khắc cười văng nước miếng.

“Anh còn cười!” thằng em đau lòng gần chết.

“Không sao đâu, nói không chừng anh ta sẽ cảm thấy em rất đáng yêu.” ông anh an ủi thằng em.

“Thật chứ?” thằng em rất đau khổ.

“Đương nhiên là thật rồi.” ông anh rất nghiêm túc, “Anh gạt em bao giờ chưa?”

Thằng em nhìn anh với vẻ kỳ thị, “Anh gạt em quài.”

Đâu! Ông anh dựng thẳng ngón giữa!

“Anh lấy giùm em cái áo ngủ dính cườm đến đây đi!” thằng em quyết tâm cựa cả chì lẫn chài... Sai, là liều một ván...

“Mẹ kiếp áo ngủ cái móc, rõ ràng là váy, còn bị rách lỗ chỗ.” ông anh nghiêm khắc gạt phăng nó, “Không được mặc!”

“Anh là đồ đàn ông mọi rợ không có tế bào nghệ thuật!” thằng em tằm tức lên án.

Ông anh rất thẳng thừng bay qua bạo râm thằng em.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, ông anh rất lấy làm tự hào, đừng tưởng rằng kiếm một thằng bác sĩ tới thì anh mày không dám dạy dỗ mày!

Cùng lúc đó tại công ty, đồng sự tổ trò chơi đang trợn tròn mắt, nhìn nhân viên chuyển phát cầm bó bó hồng khổng lồ thay phiên ra vào văn phòng! Chưa đến mười phút, văn phòng đã biến thành biển hoa, hết sức rực rỡ! Định mệnh y chang ngày quốc khánh!

Mọi người đều đình ninh hoa này là Cố tổng tặng cho nương nương, nên mọi người đều dùng ánh mắt ‘biết hết rồi nha’ nhìn nhau một cách mờ ám, mày biết mà, ghét nhất là tình tứ thế á!

Lưu Tiểu Niên không biết, còn đang ngơ ngơ đứng một bên hóng hớt.

Cuối cùng lúc hộp chocolate hoa hồng được đưa vào, nhân viên chuyển phát lấy giấy ký nhận ra, hỏi một câu hết sức rung động, “Xin hỏi vị nào là Lâm Bình Bình?”

Toàn bộ văn phòng thoáng cái ồ lên, phắc không phải cho nương nương! Dám khoe khoang hạnh phúc trước mặt nương nương, thiệt chán sống rồi, tha ra ngoài xử bắn năm phút!

Lâm Bình Bình trắng mặt, “Cho tôi?”

“Phiên anh ký vào đây.” nhân viên chuyển phát đưa giấy ký nhận, chỗ người nhận viết rõ ràng rành – Lâm Bình Bình!

“Tôi không nhận! Không phải của tôi!” Lâm Bình Bình lắc đầu nguây nguẩy, con mẹ nó cái kiêu tưng hoa tởm lợm lại chơi nổi này, không cần nghĩ cũng biết ngay là ai, sáng sớm khó khăn lắm mới chuẩn được khỏi khách sạn, không muốn dính dáng gì với tên bại hoại kia lần nữa đâu, cứu mạng! Mông đau lắm!

Nhân viên chuyển phát nhìn cậu với vẻ khó xử, “Xin hỏi có ai có thể ký thay không?”

“Không cho phép mấy người ký!” Lâm Bình Bình tức điên mà cảnh cáo, “Tôi từ chối nhận!”

Kết quả trong vòng một giây, tất cả mọi người cùng xông lên, chen lấn nhau giành ký nhận, tranh thủ hưởng ké chút hơi hạnh phúc có người theo đuổi!

Lâm Bình Bình khóc không ra nước mắt, định mệnh mình có cần suy nghĩ tới chuyện từ chức không đây...

Di động kêu ting ting, mở ra là tin nhắn mới Bé cưng, có đồng ý xuống dưới lầu không?

Mặt Lâm Bình Bình trắng bệch, trong vòng tám bước chạy đến cửa sổ nhìn xuống, một chiếc xe Jeep đen đang đứng trước cửa công ty, dưới ánh mặt trời rực rỡ, vừa khí phách lại vừa trơ tráo y chang chủ nó!

Lâm Bình Bình nổi điên gọi tin nhắn lại Anh để tôi yên!

Hồ Vân Phi nhanh chóng trả lời Lẽ nào đêm đó anh hầu hạ cưng không đã?

Mặt Lâm Bình Bình đỏ đến độ sắp bùng lửa Không được phép nhắc lại chuyện đó, tôi uống say, không biết gì sắc!

Hồ Vân Phi bình tĩnh Hóa ra em không sướng, vậy tối nay tại mình tiếp tục.

Lâm Bình Bình hoàn toàn sụp đổ lao ra khỏi phòng văn phòng, mọi nhìn nhìn nhau, xảy ra chuyện gì thế?

“Anh đừng tới tìm tôi nữa!” Lâm Bình Bình chạy xuống lầu, tức giận rửa Hồ Vân Phi!

Hồ tổng giám kéo cậu vào xe, đóng cửa lại lập tức nhào đến hôn.

“Tên biến thái nhà anh!” Lâm Bình Bình sợ quá, dùng sức giãy dụa tìm cách chạy.

“Ngoan, cưng à anh sai rồi, anh sai rồi được chưa?” Hồ Vân Phi đè chắc cậu dưới người, “Sáng sớm tỉnh dậy không thấy cưng, thật lòng anh rất lo.”

“Lo cái mọe anh!” Lâm Bình Bình còn đang đá đấm loạn xà ngầu.

“Đừng nhúc nhích!” giữa trán Hồ Vân Phi đã thấp thoáng ý giận.

Lâm Bình Bình thành công bị sợ rụt con mọe nó về, vẻ mặt khiếp đảm nhìn anh.

Mẹ kiếp dữ quá!

“Chỗ đó của em bị thương còn chưa khỏi, đừng giãy dụa nữa, sẽ đau đấy.” Hồ Vân Phi thả nhẹ giọng nói, “Nghe lời.”

“Câm miệng!” Lâm Bình Bình chẳng có miếng khí thế nào trừng ngược lại anh.

“Còn khó chịu không?” Hồ Vân Phi ghé bên tai cậu thủ thủ.

Nhớ tới buổi tối chẳng đâu vào đâu kia, vành mắt Lâm Bình Bình lại đỏ mọe nó lên.

Hồ Vân Phi không nói nữa, chỉ ôm chặt cậu.

Sau giờ tan sở, Lâm Bình Bình không tiếp tục cự tuyệt, để Hồ Vân Phi chở mình về nhà.

Căn hộ độc thân cao cấp, trang trí rất kawaii (đáng yêu), trên tường còn dán hình trái dâu tròn tròn mập mập.

Hồ Vân Phi bật cười.

Cười cái mọe anh đó! Lâm Bình Bình tức tối mở tủ lạnh, cầm một chai nước đưa cho anh.

“Cưng dễ thương ghê.” Hồ Vân Phi kéo cậu vào lòng, hôn cái chốc lên đôi môi mềm mại, “Anh dọn tới sống với cưng hen?”

“Anh dám!” Lâm Bình Bình hằm hằm nhìn anh, “Tôi sẽ thất cổ ngay!”

... Hồ Vân Phi cau mày, “Tại sao?”

Cái tên bại hoại nhà anh còn có mặt mũi hỏi tại sao! Lâm Bình Bình chột dạ quay đầu đi, “Vì nhà rất nhỏ.”

“Vậy thôi.” Hồ Vân Phi không phải người thích tranh luận, đặt chai nước xuống rồi ôm ngang lấy cậu.

Lâm Bình Bình thoát cái bị hoảng hồn đến độ hét thất thanh, “Cứu mạng!”

Hồ Vân Phi đỡ khóc đỡ cười, “Cứu mạng?”

“Thả tôi xuống!” Lâm Bình Bình liều mạng giãy dụa, sắc mặt trắng bệch.

Hồ Vân Phi thở dài, “Sợ anh đến thế à?”

Lâm Bình Bình cứ tiếp tục hét thất thanh không dừng!

Hồ Vân Phi rơi hắc tuyến đầy đầu, thả cậu xuống dưới đất.

“Anh đi ra ngoài!” Lâm Bình Bình vèo một cái lủi vào góc tường, cảnh giác 100% nhìn chằm chằm anh.

“Anh muốn xem thử vết thương của em thôi mà.” Hồ Vân Phi giải thích.

Đậu! Xem vết thương cái mốc, còn không phải muốn lột quần tôi! Lâm Bình Bình cảm thấy mình đã nhìn thấu quỷ kế của anh, vì vậy ra sức xua tay, “Không cần! Anh mà dám đến gần là tôi nhảy lầu đó!”

Hồ Vân Phi không biết làm sao, “Được rồi, anh đi, có điều em phải bôi thuốc đây, biết chưa?”

“Biết rồi biết rồi.” Lâm Bình Bình thuận miệng trả lời cho có, đuổi anh đi.

Định mệnh tên này thật đáng sợ! Lâm Bình Bình dựa vào tường tự trách ghê gớm, đầu bị vào nước à, sao có thể cho phép anh ta đến nhà mình! Đậu! Không biết có phải vừa nảy cử động mạnh quá, móng đau thế!

Lâm Bình Bình lò mò lếch lại sô pha nằm ườn ra, cảm giác vẫn khó chịu, bèn đi mở ngăn kéo kiếm thuốc.

Nhưng thân làm một bé thụ trong sạch, trước đây cơ bản không có bất cứ kinh nghiệm thực tiễn gì, đương nhiên trong nhà cũng không có chuẩn bị sẵn thuốc, thuốc cảm thì lại có một đồng! Thành ra Lâm Bình Bình đành phải mặc áo khoác, tính đi đến hiệu thuốc dưới lầu mua.

Lần đầu tiên trong đời đi mua loại thuốc này, Lâm Bình Bình có cảm giác chột dạ không tài nào nói nên lời, cậu rón ra rón rén, định lên vào trong hiệu thuốc, ai biết cửa có bộ phận cảm ứng tự con mẹ nó động, chân vừa bước vào đã bắt đầu vang ‘Hoan nghênh quý khách’ không ngừng!

Phắc, Lâm Bình Bình bị dọa nhảy dựng.

“Xin hỏi quý khách cần gì?” một cô gái từ trong quầy hàng đứng lên, bề ngoài nhìn ước chừng hai mươi.

“...” Lâm Bình Bình rít gào trong lòng, mọ nó không phải mọi khi là một bà bác à, vì cái qué gì tới lúc mình có nỗi niềm khó nói, thì đổi con mẹ nó thành một cô bé dễ thương!

Ở trước mặt cổ, sao mình có thể nói ra câu trơ tráo như ‘Rạn hậu môn’ chứ!

“Quý khách không sao chứ?” đối mặt với người đàn ông đẹp trai thế, em gái cảm giác tim đập loạn nhịp.

Lâm Bình Bình xoắn xuýt cực, quanh đây chỉ có mỗi hiệu thuốc này, móng vẫn đang đau rát, mẹ kiếp rớt cuộc có nên mở miệng không đây! Mẹ kiếp cứ tiếp tục kéo dài có khi nào bị rò hậu môn không!

“Nhóc con, muốn mua thuốc gì?” đoán chừng bà bác vừa ăn cơm xong, vừa xỉa răng vừa đi vào.

Cô bé liền ngoan ngoãn ngồi trở lại quầy thu ngân, đoán chừng do sợ bị bà bác tìm có trừ tiền lương!

Lâm Bình Bình cố lấy hết can đảm, hạ thấp giọng nói như thể đang chấp nói với đảng ngầm, “Tôi bị rạn hậu môn.”

Phắc muốn khóc quá thế.

“À, nứt hậu môn chứ gì.” bà bác không hề ngạc nhiên, âm lượng quả thật như đọng thẳng vào màng nhĩ.

Cô bé thu ngân dùng ánh mắt ngỡ ngàng bắn thẳng vào cậu!

Lâm Bình Bình đỏ mặt tía tai, nhưng dù sao cũng đã lỡ mất mặt rồi, nên cậu dứt khoát giấy rách xé lè luôn, “Phải.”

“Mới bị hay lâu rồi?” bà bác tiếp tục nói với âm lượng như chuông đồng.

Định mệnh rạn hậu môn cũng có mới hay cũ nữa? Lâm Bình Bình phát phơ theo gió, đương nhiên là mới rồi, mọ nó mới hôm trước thôi chứ đâu, quả thật là mới đến không thể mới hơn!

“Cầm về ngâm chậu, một lần một nắp nửa chậu nước.” bà bác quăng cho một cái chai.

Đại loại là do cô bé thu ngân không thể khắc chế được mà bỏ não khung cảnh và tư thế ‘ngâm chậu’ của cậu, mặt mũi đỏ bừng!

Lâm Bình Bình vội vàng trả tiền, cầm thuốc bỏ chạy như thể đang chạy lấy mạng.

Bà bác ở sau lưng gào với theo, “Quay lại! Còn chưa thối tiền nè!”

Lâm Bình Bình cầm theo chai thuốc chạy như bay về nhà, trong lòng chực trào cảm xúc uất ức.

Các bé 0 khác sau khi xong chuyện thì đều được chăm sóc ân cần, vì sao mình lại xui xẻo thế chứ! Không chỉ không ai chăm sóc, đến thuốc cũng phải tự mua!

Ngồi chồm hồm trong toilet tát nước, Lâm Bình Bình cảm thấy bản thân đúng là số khổ mà, lại đứt ruột đứt gan.

Sáng hôm sau, Hồ Vân Phi đứng giờ gõ cửa.

“Ai vậy?” Lâm Bình Bình mệt mỏi bò dậy ra mở cửa.

“Sao vậy?” Hồ Vân Phi nhíu mày, “Sao trông sắc mặt khó coi vậy?”

Sau khi thấy rõ người trước mặt, Lâm Bình Bình hoàn toàn sụp đổ mà bật khóc.

“Mọi nó tối qua tôi mua phải thuốc giả!”

20. Thiệt Muốn Hôn Lưỡi Với Ảnh

“Thuốc giả?” Hồ Vân Phi giật bắn, ôm cậu vào lòng để an ủi, “Đừng khóc đừng khóc, nói cho anh biết chuyện là sao?”

Lâm Bình Bình rầu rĩ, mọi nó thiệt đau lòng gần chết mà, “Đau chết mất!”

Hồ Vân Phi hoàn toàn không rõ tình trạng hiện tại, đành phải ôm cậu vào sô pha ngồi trước, vừa dỗ vừa dụ cả buổi, cuối cùng mới từ trong lời tự thuật ngắt quãng của cậu hiểu được đại khái.

Nói tóm lại, tối hôm qua sau khi Lâm Bình Bình vật vã khắc phục chứng ngại tâm lý, dùng tư thế dung tục ngồi vào trong chậu, nơi nào đó thoát chốc đau tột bậc, sau đó mọi nó ngắt ngưỡng đến độ sao kim bay quanh đầu.

Nhìn mặt cậu khóc đến độ biến hình bánh bao, Hồ Vân Phi ráng cầu lòng bàn tay để không cười thành tiếng, mẹ kiếp sao lại ngốc thế chứ! Cái cảnh này, chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đủ làm anh cười suốt năm phút!

“Anh còn dám cười!” Lâm Bình Bình then quá hóa giận dồn sức đá anh ta, “Đều do đồ khốn nạn nhà anh làm hại!”

“Ngoan, anh sai, anh sai, là do anh sai đã được chưa?” Hồ Vân Phi vỗ vỗ lưng cậu, “Anh dẫn em đi bệnh viện.”

“Xì!” Lâm Bình Bình nhìn anh hằm hằm bằng cái vẻ khinh khỉnh.

Hồ Vân Phi đứng dậy, đi vào toilet bừa bộn cầm bình thuốc kia lên, trong bình thủy tinh trong suốt còn lại một nửa thuốc.

“Trước đây dùng không bị sao hết?” Hồ Vân Phi vừa đọc hướng dẫn sử dụng vừa hỏi cậu.

Mẹ kiếp làm gì có trước đây! Lần đầu tiên của ông đây đã cho tên cầm thú nhà anh đó! Lâm Bình Bình ôm một bụng ủy khuất, “Trước đây chưa từng dùng.”

“Chưa từng dùng?” Hồ Vân Phi cau mày, “Vậy sao chỉ còn nửa bình?”

“Vì tối qua tôi dùng hết nửa bình chứ sao!” Lâm Bình Bình bị anh hỏi mà trở nên mù mờ.

...

Hồ Vân Phi thở dài, chỉ số thông minh sao mà siêu thực thế.

“Sao vậy?” Lâm Bình Bình khó hiểu.

“Trên hướng dẫn sử dụng có ghi, một lần một nắp.” Hồ Văn Phi khoác thêm áo cho cậu, “Đổ vào tận nửa bình, không đâu mới lạ.”

Lâm Bình Bình bình tĩnh trong uất ức, mới chợt nhớ đến tối qua lúc mình chạy ra khỏi tiệm, hình như nghe man máng bà bác gọi với theo cái gì nắp nắp ấy.

Đậu! Sao mình có thể bất hạnh thế chứ, con mẹ nó đời đúng là bể khổ!

“Chắc không đến nỗi to tát lắm đâu.” Hồ Văn Phi đỡ cậu đứng dậy, “Chúng ta đi bệnh viện, đừng lo lắng.”

“Tôi còn phải đi làm.” Lâm Bình Bình nhìn đồng hồ.

“Không cần.” Hồ Văn Phi rất thẳng thắn, “Tôi xin nghỉ dùm cậu.”

“Vậy còn anh, anh không cần đi làm à?” Lâm Bình Bình hỏi.

“Cưng đã thành thế này, anh còn tâm trạng đâu mà đến công ty.” Hồ Văn Phi khóa cửa dùm cậu, “Đi thôi.”

Trong lúc đợi thang máy, Hồ Văn Phi đưa tay qua, cầm tay phải của cậu một cách rất tự nhiên.

Lâm Bình Bình hơi chần chừ, cuối cùng vẫn giật tay ra.

Không phải người đồng hành, thì không cần thiết có thêm nhiều vướng mắc. Sự thật rõ ràng, anh ta chỉ muốn tìm người làm bạn trên giường, còn mình lại muốn tìm một đối tượng có thể bầu bạn cả đời, hai người như vậy ở bên nhau, người động lòng trước nhất định sẽ là mình, người bị tổn thương nhiều nhất rồi cũng sẽ là mình.

Nếu có thể đoán trước được kết quả, thì chẳng còn lý do gì để mê mẩn sự dịu dàng giả dối này.

Nhìn vẻ mặt đề phòng của Lâm Bình Bình, khóe miệng Hồ Văn Phi nhếch lên tự đắc, không tiếp tục miễn cưỡng cậu.

Mà lúc này, trong biệt thự nhà họ Cố, Cố tổng đang ở trong phòng tắm chỉnh áo ngủ, bảo đảm cổ áo mở rộng để cơ ngực của mình có thể thoáng trong tầm mắt, rồi lại không quá mức dâm dật!

Giờ vợ nhất định là đang ở trong bếp tận tụy đảm đang, cảm giác có ‘nhà’ thật là trên cả tuyệt vời! Sau khi chải chuốt sửa soạn đã đời, Cố tổng bảnh bao vượt cửa đi xuống lầu. Mọi giờ mà có phóng viên của CCAV đến phỏng vấn, anh nhất định sẽ dùng thái độ siêu ngạo để nói cho mà biết, ông đang rất hạnh phúc!

Trong bếp im ắng, không có tiếng xoong nồi quen thuộc như thường lệ, Cố Khải hơi hơi bức bối, lẽ nào hôm nay em ấy còn chưa dậy à?

Phắc! Cố tổng thoát cái trở nên kích động, cơ hội để quang minh chính đại dòm trộm vợ ngủ thật sự là hiếm có nhá! Biết đâu chừng còn có thể nhìn thấy cái bụng nhỏ đáng eo của em, cái miệng be bé vênh vênh, cả cái mông tròn mẩy! Con mẹ nó có khi nào ngủ khỏa thân không! Hoặc biết đâu chừng lần này cơ bản là em muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ mình, nên cố ý không rời giường, hiện giờ đang đeo lỗ tai thỏ quỳ trên giường, mở to đôi mắt lóng lánh nước nói, chủ nhân, cái đuôi nhỏ của người ta đau quá à!

Mẹ kiếp có cần mỹ mãn thế không!

Cố Khải tự mình YY đến sôi máu, bèn lao như điên lên lầu chỉ bằng con mẹ nó hai ba bước, đứng trước cửa phòng Lưu Tiểu Niên vuốt lại đầu tóc, rồi mới nhẹ nhàng cong ngón trở gõ cửa, tiếng nhỏ đến độ không thể nghe thấy.

Con mẹ nó ngàn vạn lần không thể gõ quá lớn tiếng, nhờ đâu đánh thức em ấy thiệt thì sao!

Kết quả trong phòng đến nửa cái bóng cũng không có, chặn được xếp gọn gàng hoàng, Cố Khải thoáng bay theo gió, sao lại cứ phát triển độc lập với nội dung kịch bản thế!

“Tiểu Niên.” Cố Khải tìm cậu khắp nơi.

Trên bàn ăn có bày bữa sáng cùng một tờ giấy.

Mẹ kiếp cảnh y chang phim! Lẽ nào bỏ nhà đi? Cố tổng như bị sét đánh! Trong đầu thoáng hiện lên cảnh mình vật vờ tìm vợ ở sân bay mãi mà không thấy, cuối cùng đau đến thắt lòng quỳ rạp xuống đất! Anh đưa tay run rẩy cầm tờ giấy lên!

— Tôi đến bệnh viện đưa bữa sáng, rồi đến thẳng công ty luôn, trong lò viba có trứng chiên, quay lại nửa phút rồi hãy ăn nha!

Cố tổng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nhìn cái mặt cười ở chỗ đề tên mà nhộn nhạo, đậu vờ nhìn cương vãi! Vợ thiệt moe!

Trong bệnh viện, Cố Hi đang sốt ruột nhìn gương để trang điểm!

“Ăn sáng trước đi.” Lưu Tiểu Niên đứng một bên, có hơi .

“Không!” thằng em từ chối thẳng. Theo thường lệ, đúng chín rưỡi mỗi sáng Lục Triển Phong đều sẽ đi ngang qua đây, giờ đã 9 giờ 20 phút con mẹ nó rồi, mình đến cả tóc còn chưa chải xong, tâm trạng đâu mà ăn sáng!

Lưu Tiểu Niên không tài nào hiểu nổi, giờ ngày nào cậu ấy cũng nằm viện không nhúc nhích được, sao còn điên cuồng xịt keo lên đầu làm gì?

Sau khi vuốt tóc xong, Cố Hi vẫn chưa thỏa lòng, từ trong ngăn tủ lôi ra một cái kẹp gài áo sáng loáng cài lên áo ngủ, cố làm cho bản thân có vẻ thư thả cuốn hút!

Lưu Tiểu Niên: ...

Cậu tự trấn an bản thân, có lẽ đa phần các nhà nghệ thuật đều rất để ý mấy chi tiết nhỏ nhất này.

“Bữa sáng có gì vậy?” sau khi tạo hình cho bản thân xong, cuối cùng thằng em cũng cảm thấy con mẹ nó chứ đối!

“Sandwich trứng, sữa tươi và salad.” Lưu Tiểu Niên dọn bàn ăn cho cậu, “Cậu từ từ ăn nha, tôi phải đi làm đây.”

“Ừ, cảm ơn.” thằng em cười đặc biệt tươi tắn, vì cậu thấy Lục Triển Phong đang đi về phía này.

Lưu Tiểu Niên đi lướt qua Lục Triển Phong trên hành lang, bác sĩ Lục ngừng bước xoay người lại nhìn theo cậu, nhíu mày như thể nhớ đến chuyện gì đấy.

Thằng em ngồi dựa trên giường, bày ra tư thế cầm sandwich quý phái, mọe nó chờ tới lộn ruột luôn rồi nè, tay mồi quá!

Sau đó từ ảnh ngược trên cửa sổ, cậu thấy Lục Triển Phong đột nhiên xoay người, giống như rất nóng lòng chạy đi! Đậu! Thằng em ghen hòng nhìn trần trối, khi gió sao bỏ chạy mất rồi, khi gió sao không lại đây chứ!

“Này!” Lục Triển Phong đuổi kịp Lưu Tiểu Niên ở bãi cỏ, thở hổn hển nín cậu lại.

“Có việc gì à?” Lưu Tiểu Niên hơi bất ngờ.

“... Cậu là người nhà của Cố Hi?” Lục Triển Phong hỏi.

“Tôi là bạn của nhà họ.” Lưu Tiểu Niên nhìn anh, “Sao vậy?”

“Có thể mạo muội hỏi một câu không, cậu họ gì?” Lục Triển Phong dò hỏi.

“Tôi tên Lưu Tiểu Niên.” đối với bác sĩ điều trị chính của Cố Hi, Lưu Tiểu Niên không mấy đề phòng.

“Lưu?” dường như Lục Triển Phong rất lấy làm bất ngờ với đáp án này, anh cười vờ có lỗi, “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

“Không sao đâu.” Lưu Tiểu Niên cười cười, “Tôi đi làm đây, tạm biệt.”

Lục Triển Phong gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt cậu.

Thằng em ở trong phòng bệnh ngón sandwich như điên, phắc ngon ghê, đẳng cấp cao hơn bên ngoài bán không biết bao nhiêu cấp, chị dâu đúng là mẫu phụ nữ lao động thông minh khéo tay! Trứng chảy xuống ngón tay, thằng em thè lưỡi liếm chả còn hình tượng gì sất, dù sao bác sĩ Lục cũng không có đây! Nói ra mới nhớ, sao đang êm đẹp ảnh lại bỏ chạy thế nhỉ?

Chẳng lẽ là do cảm nhận được tình yêu nồng cháy của mình, bị hù chạy? Thằng em bên ngồi suy đoán nguyên nhân đáng sợ, bên lại dùng biểu hiện nghiêm trọng ngoạm salad, mặc kệ lá rau quạt trên mặt mình, không ra hình ra dáng gì hết, vô cùng sa đọa.

“Tiểu Hi.” đang lúc thằng em nhai nuốt mạnh bạo, Lục Triển Phong đột nhiên đẩy cửa đi vào!

Ông phắc! Thằng em lập tức khấn trương lên, đực mặt ra mà nhìn bác sĩ Lục, như bị hóa đá! Chưa kể còn đang ngậm một miếng xà lách, con mẹ nó chẳng khác gì sơn dương!

Má nó đây không phải sự thật! Đây nhất định là ảo giác! Thằng em tự an ủi bản thân!

“Đang ăn sáng à?” Lục Triển Phong bật cười, đưa cho cậu tờ khăn giấy, “Trên mặt còn dính sốt kìa.”

Thằng em cảm giác xấu hổ đến độ muốn chết luôn cho rồi, nhận tờ khăn giấy lau như điên.

“Còn đây.” Lục Triển Phong rút thêm một tờ khăn giấy khác, lau sạch mũi cho cậu.

Nhìn gương mặt phóng đại của bác sĩ Lục, thằng em cảm thấy tâm loạn như ma, rất rất muốn hôn lưỡi với ảnh!

“Hôm nay cảm thấy thế nào?” Lục Triển Phong lật bệnh án ra.

Thực tế thì thằng em cảm thấy rất khỏe, nhưng cậu lại tỏ ra nghiêm túc nói, “Bụng hơi đau.”

“Thật?” Lục Triển Phong ngồi xuống mép giường, “Đau chỗ nào?”

Thằng em chủ động cởi nút áo ra, để lộ cái bụng trắng nõn nà rồi nói, “Ở đây.”

“Nằm xuống, tôi kiểm tra cho cậu.” Lục Triển Phong kê gối đầu lại cho cậu.

Thằng em ngoan ngoãn nằm thẳng ra, hai má ửng hồng mặt mày thẹn thùng, trông như thể vừa làm xong việc cầm thú!

“Ở đây hả?” bàn tay của bác sĩ Lục rất ấm áp, ấn lên ấn xuống trên bụng thằng em.

Thằng em vừa kích động lại vừa nhột nhột, thành ra cái bụng run bần bật!

“Sao vậy?” bác sĩ Lục bị phản ứng của cậu làm cho giật bắn.

Thằng em căng mặt lác đầu, “Không có gì hết.”

Lục Triển Phong tiếp tục ấn lên bụng cậu.

Vậy nên cuối cùng thằng em cũng hết chịu nổi, cười khằng khặc như bệnh nhân tâm thần!

Lục Triển Phong hết hồn, “Cậu cười gì vậy?”

Thằng em ca ngợi anh cái kiểu như bị chập mạch, “Ấn thiệt đã, mới đó đã hết đau rồi!”

...

Bác sĩ Lục đỏ khốc đỏ cười, “Lần đầu tiên gặp bệnh nhân như cậu đấy.”

Thằng em bị ánh nhìn chăm chú của anh làm cho loạn nhịp, khi gió sao lại có người đẹp đến thế chứ, thật muốt lột tuốt luột nhào qua quá!

21. Cố Tổng Thoát Cái Đứng Hình

Giờ tan sở hôm nay, Lưu Tiểu Niên tiếp tục đắm đuối về nhà nấu cơm, ông anh thì theo thường lệ tới bệnh viện thăm thằng em.

Thực tế thằng em bị gãy xương không nghiêm trọng lắm, hoàn toàn có thể về nhà tịnh dưỡng, nhưng khổ nỗi ở đây có một bác sĩ Lục hiền hòa lại rạng ngời như ánh mặt trời, nên cậu cương quyết từ chối xuất viện! Lúc thì bảo đau chân khi thì hô đau đầu, chốt lại là khó ỡ.

Lúc ông anh đi vào phòng bệnh, thằng em đang xem một quyển sách bìa đỏ dày cộm, tên sách ánh vàng lóng lánh Thủ thuật chỉnh hình và giải phẫu học!

“Em muốn làm gì đây?” ông anh hoảng hồn.

“Em nhất định phải tìm được tiếng nói chung với anh!” thằng em ngậm kẹo bạc hà siêu đậm A++++, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo! Mẹ kiếp đây là sức mạnh của tình yêu!

“Sao không phải là anh ta cùng em trò chuyện về nghệ thuật?” ông anh bắt măn rồi, thằng em mình sao có thể chịu ầm ức thế chứ!

Trong mắt thằng em thoáng hiện lên nét sầu khổ, cậu nói chuyện một cách siêu tình, “Vì trong tình yêu, thường thì người yêu trước là người chịu thiệt nhất.”

Ông anh thành công bị làm cho buồn nôn, da gà da vịt nổi đầy người, ngồi một bên lên mạng.

Thằng em tiếp tục xem sách y khoa của mình, càng xem càng ngất ngây, bác sĩ Lục thiệt uyên con mẹ nó bác, thứ sách trời này mà cũng có thể xem hiểu!

“Anh ơi.” lát sau, thằng em bất chợt trở nên thẹn thùng nhìn anh mình.

Ông anh vờ như không nghe thấy, mỗi lần tiểu tiện nhân dùng giọng điệu này, thì con mẹ nó 100% không có chuyện gì tốt lành!

Đậu! Thằng em lụm quả táo đỏ chót chọi qua!

Ông anh thành công bị chọi trúng, đành phải bấm bụng quay đầu lại, “Chuyện gì?”

“Chốc nữa bác sĩ Lục sẽ đến kiểm tra theo lệ, ở trước mặt anh, anh nhất định phải khen em thật dữ dội vào nhé!” thằng em nghiêm túc căn dặn.

“Mày có ưu điểm gì đáng để khen.” ông anh khinh bỉ.

Thằng em dỗi, “Từ trên xuống dưới của em đều là ưu điểm hết!”

“Ví dụ?” ông anh khinh bỉ lần hai.

“Cái này sao mà tự mình nói ra được, mắc cỡ chết đi được.” thằng em đỏ mặt, sau đó bắt đầu đếm con mẹ nó ngón tay, “Ví dụ như xinh đẹp đáng yêu, tươi tắn rạng rỡ, kính già yêu trẻ, tri thư đạt lý, cần kiệm giỏi giang, hiểu ý người, tình chắc hơn vàng, hoa nhường nguyệt thẹn này nọ lọ chai!”

Ông anh cảm thấy thằng em cũng hơi bị vô sỉ rồi!

“Em xin anh mà.” thằng em đỏ hồng hai gò má, dùng ánh mắt siêu moe siêu ngóng nhìn anh mình.

Ông anh cương quyết từ chối.

Thằng em lập tức nổi giận đùng đùng, “Khỉ gió em vì anh đến cả chân cũng gãy đây nè!”

“Nếu không vào bệnh viện, cũng không có cơ hội cho mày mơ mộng!” ông anh lạnh lùng bắn trả.

Thằng em tỏ ra rất dỗi tủi khi mà cúi đầu, nức nở nói, “Tim em đau quá, trống rỗng...”

“Bớt vờ vịt!” ông anh không nể mặt vạch trần cậu.

“Đậu! Giúp em có tí chuyện bộ chết hả!” thằng em ngẩng phắt đầu dậy.

“Phải!” ông anh thích làm nhất, chính là ức hiếp thằng em.

Thằng em bế tắc, đành phải rầu rĩ đọc sách y khoa tiếp, sẵn tiện ở trong lòng ngấm ngấm ngược đãi ông anh mình, thiệt đáng ghét mà, mình nhất định phải nhanh chóng gả đi thôi!

“Tiểu Hi.” Lục Triển Phong đẩy cửa vào, tiện đà chào hỏi, “Cố tổng.”

Cố Khải gật đầu với anh.

“Bác sĩ Lục.” thằng em giấu sạch vào trong chăn, lại quay về con đường moe tươi tắn ngoan hiền.

Ông anh thăm dưng ngón giữa, mày có thể giả dối hơn thế nữa không!

“Đo nhiệt độ nào.” Lục Triển Phong ngồi xuống mép giường, lấy nhiệt kế ra.

Thằng em then thùng cởi nút áo, để lộ lồng ngực gầy gò, trên đấy có một cục u đo đỏ.

“Ừa, bị muỗi chích?” Lục Triển Phong lấy tay chà chà.

“Dạ.” thằng em trả lời anh một cách e lệ, nhìn qua siêu siêu chuẩn nhà lành.

Đậu chó đã quá rờ thêm mấy cái đi!

Lúc nhiệt kế lạnh ngắt tiếp xúc với da, thằng em không kìm lòng được mà rụt người, sau đó lại bật cười ngu.

“Sao lại mẫn cảm thế chứ.” Lục Triển Phong bật cười, gài nút áo lại cho cậu.

Mẹ kiếp loại từ mẫn cảm này không thể xài bậy! Đây là từ mẫn cảm! Trong lòng ông anh và thằng em như có cùng chục ngàn con ngựa phi lộc cộc, đây thật sự không phải khiêu khích sao! Đây thật sự không phải khiêu khích sao! Đây thật sự không phải khiêu khích sao!

“Cậu thích ăn kẹo bạc hà hiệu này?” giữa lúc ấy, Lục Triển Phong chợt thấy cây kẹo trên tủ đầu giường.

Cố Hi nghĩ bụng, ai lại thích ăn thứ kẹo tởm lợm đó! Không ngọt gì hết! Lạnh muốn chết cay muốn tiêu! Ngậm một miếng mà đầu lưỡi muốn đông con mẹ nó 5 phút luôn! Thiếu năng mới thích đấy!

“Tôi cũng thích ăn.” Lục Triển Phong thuận miệng nói.

Đậu! Thằng em đổi thành vẻ mặt nghiêm túc ngay tức khắc, “Đúng, tôi thích nhất là ăn hiệu này.”

“Tặng cậu cái này.” Lục Triển Phong móc từ trong túi áo ra một hộp kẹo, “Mùi mới đó.”

Khí gió thằng em hạnh phúc đến độ hít thở không thông!

Ông anh hết sức lo lắng nhìn thằng em nhà mình, phắc sao đến hô hấp cũng trở nên gấp gáp, phắc có khi nào kích động đến ngất xỉu không đấy!

Đừng làm xấu mặt nhau thế chứ!

“Anh.” thằng em quay đầu nhìn anh mình.

Ông anh biết tổng đi cầm cái ly lên, “Lại muốn uống nước phải không?”

Thằng em đỏ bừng cả mặt, trông có vẻ rất thuần lương trong trẻo, nhưng người làm anh lại có thể xuyên qua bản mặt của nó nhìn thấu được nội hàm —— má nó biết rồi còn không mau đi đi, làm bóng đèn thú vị lắm à thú vị lắm à!

Tiểu tiện nhân! Ông anh bật thẳng ngón giữa ở trong lòng, mang theo cái ly dùng dùng ra khỏi phòng!

Mấy trò bác sĩ kiểm tra cơ thể bệnh nhân là đáng chán nhất xì xì!

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên mang theo cặp lồng cơm từ trong thang máy đi ra, vừa hay chạm mặt anh.

Đoán chừng là do vừa bị thằng em và bác sĩ Lục kích thích, ông anh hết sức nghiêm túc nói với vợ, “Sau giờ tan sở không phải gọi Cố tổng.”

“... Vậy gọi thế nào?” Lưu Tiểu Niên có hơi khó hiểu hỏi lại.

Ông xã? Honey? Tướng công? Chồng? Chủ nhân? Cố tổng sục sôi yy một thoáng, sau đó bình tĩnh mà nói, “Gọi tên anh.”

“Hình như không tốt lắm.” Lưu Tiểu Niên cảm thấy hơi vô lễ.

Mẹ kiếp có cái qué gì không tốt! Cố Khải rất cương quyết, “Tôi không thích tan sở rồi mà còn nghe người khác gọi Cố tổng!”

Lưu Tiểu Niên hết biết làm sao, “Được rồi, nghe lời anh.”

Vợ đúng là vừa hiền vừa ngoan vừa tốt, tâm trạng Cố Khải lên được một tí, “Hôm nay ăn gì thế?”

“Tôi hầm canh gà củ từ.” Lưu Tiểu Niên đi cùng anh đến phòng bệnh, “Tiểu Hi hôm nay đã đỡ hơn chưa?” Cố Khải khinh bỉ trong lòng, giờ tiểu tiện nhân kia mỗi ngày đều chỉ lo ‘lên cơn’, thật là tốt đến không thể tốt hơn!

Sau khi cửa phòng bệnh được đẩy ra, mẹ kiếp Cố tổng thoát cái đứng hình! Vì anh thấy Lục Triển Phong đang lột quần con của em anh! Mà em anh thì đang cười bằng cái bản mặt thẹn thùng dâm dăng!

“Hai người đang làm gì?” giọng ông anh run rẩy, mọe nó có cần hiệu suất cao đến thế không!

Hiển nhiên thằng em không ngờ lần này ông anh sẽ quay lại nhanh thế, vì vậy mà dờ ra trong một thoáng!

Lục Triển Phong giải thích, “Tiểu Hi nói cậu ấy ”

“Không cho nói!” thằng em mặt mày tái mét, một tay bịt lại miệng của người trong lòng.

Bác sĩ Lục nhìn cậu với vẻ vô tội.

Mặt thằng em đỏ phừng phừng, ánh mắt lại rất cương quyết!

Bác sĩ Lục giơ tay đầu hàng — Được rồi, tôi không nói.

Thằng em hết sức ai oán lia mắt nhìn ông anh.

Ông anh không hề khách sáo trừng ngược lại — Sao có thể cho người ta tùy tiện lột quần mày!

“Tôi về văn phòng trước đây.” Lục Triển Phong sắp xếp bệnh án, “Ăn cơm ngon miệng.”

Thằng em ngoan ngoãn gật đầu, thâm tình dõi mắt nhìn theo người trong lòng rời khỏi phòng bệnh.

Ông anh hung hãn nhéo mặt cậu, “Mới nãy đang làm gì hả?”

Thằng em bị nhéo đến kêu oai oái, xin giúp đỡ nhìn chị dâu nhà mình.

Tiếc thay Lưu Tiểu Niên không phát hiện, cậu đang hết sức tập trung vào việc gọt trái cây, cơ bản không chú ý đến ánh mắt nóng rực của thằng em!

Thành ra thằng em chỉ có thể cố gắng chỉnh thiết nhỏ giọng để nói với ông anh, “Em nói với anh em bị trĩ...”

Ông anh thoáng vật vờ, “Mày còn có thể vô sỉ hơn thế không hả, sao có thể bịa ra cho mình cái bệnh mất mặt thế hả!”

Thằng em đem mình bọc kín trong chăn, xấu hổ chết đi được.

Ông anh đau lòng không dạy dỗ thằng em nên hồn, mẹ kiếp chỉ biết cho trai, không biết gì là rụt rè!

Sau khi trông nom thằng em cơm nước xong xuôi, Cố Khải thấy Lưu Tiểu Niên có vẻ buồn ngủ, nên bảo cậu về nhà nghỉ ngơi trước.

“Ừ, tôi đi toilet cái đã.” Lưu Tiểu Niên thu dọn bàn, một mình ra ngoài.

“Anh, anh cũng về sớm đi, em ở một mình được mà.” Cố Hi tỏ ra hết sức ngoan hiền sẵn sàng, dốc lòng tạo ra cơ hội phát triển cho anh và chị dâu mình, đương nhiên trên hết là vì tạo ra không gian riêng tư cho mình và bác sĩ Lục!

Đêm khuya thanh tĩnh cô nam quả nam, chỉ cần nghĩ tới thôi đã thấy rạo rực dễ sợ!

Ông anh nhìn thằng em bằng cái vẻ khinh bỉ, tiện tay cầm hộp kẹo bạc hà.

“Dừng tay!” thằng em rú lên hoảng sợ.

Ông anh bị hù giật bắn, bực bội nạt lại thằng em, “Lại gì nữa!”

“Đó là kẹo bác sĩ Lục cho em!” thằng em cướp lại, “Anh không được phép ăn, em phải đốt nhang thờ!”

...

Ông anh cảm thấy sâu não ghê đời, mẹ kiếp sao mình lại có một thằng em đàn thế chứ!

Một phút hai phút, mười phút qua đi, Lưu Tiểu Niên vẫn chưa trở lại. Cố Hi phiền muộn hỏi anh mình, “Có khi nào chị dâu bị táo bón không?”

Ông anh trừng lại cậu với vẻ bạo ngược, “Mày câm miệng!”

Thằng em rất tủi thân, “Đó là chuyện rất bình thường mà, sau này bảo cậu ấy uống nhiều nước là được.”

Ông anh nhìn đồng hồ đeo tay, sao đi lâu vậy chứ!

Lại năm phút nữa qua đi, Cố Khải gọi điện cho cậu, không ai bắt máy.

Vì vậy ông anh quyết định đi ra ngoài tìm.

Trong toilet một đồng chủ bác, không có vợ mình.

Trước máy bán nước một đồng con gái, cũng không có vợ mình.

Cố Khải nhăn mày, gọi điện cho Cố Hi.

Thằng em nói, “Còn chưa về.”

“Em ấy có thể đi đâu được chứ?” Cố Khải bắt đầu sốt ruột.

Thằng em rất tri kỷ mà an ủi ông anh nhà mình, “Anh yên tâm, chị dâu sẽ không bị bắt cóc đâu!”

“Cảm ơn mày đã nhắc nhở tao là còn có khả năng này!” ông anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Thằng em hết sức âm ức, em cũng là có lòng tốt mà hụ hụ...

Sau khi cúp máy, Cố Khải đi thẳng xuống lầu tìm, đúng lúc thấy Lưu Tiểu Niên và Lục Triển Phong xách nước từ đối diện đi đến, đang nói nói cười cười bước vào đại sảnh.

“Tôi đi trước đây, cậu cũng nên về nhà sớm.” trên mặt Lục Triển Phong vẫn là vẻ dịu dàng trước sau như một.

Lưu Tiểu Niên gật đầu, cười hí hửng chào tạm biệt, sau đó vẫn nhìn theo anh đi lên lầu.

“Đi đâu đấy?” Cố Khải đi tới bên cạnh cậu hỏi.

“Đi ra ngoài mua nước.” Lưu Tiểu Niên đang cầm trà sữa, “Trùng hợp gặp bác sĩ Lục, anh còn nói tôi nhìn rất giống một người bạn của anh.”

Đâu! Nội tâm Cố Khải lâm thời rơi vào vòng xoắn vặn, đây rõ ràng là tình tiết bắt chuyện cũ rích nhất trong mấy bộ phim truyền hình mà! Bất luận trông giống bạn gái cũ, bạn thân hay người thân đâu đâu đó, mọi nó mục đích cuối cùng đều phát triển thành bạn gái! Quy tắc này luôn luôn đúng cho nam nữ!

Sao lại vậy chứ! Chiều hướng này cũng huyền bí thái con mẹ nó quá rồi!

Cố tổng cảm giác bản thân như đã xuyên vào trong tiểu thuyết!

22. Tổng Giám Đốc Trà Trộn Vào Quần Chúng Độc Giả

Trên đường từ bệnh viện về nhà, Cố Khải vẫn tiếp tục vướng vít vụ việc của bác sĩ Lục. Phắc sao lại có người đàn ông hiểm lạ thế chứ, không chỉ dụ dỗ thằng em mình, giờ còn tiếp cận vợ mình!

Đúng là xấu vượt mức quy định! Cố tổng siết chặt tay lái!

“Ăn kẹo không?” Lưu Tiểu Niên khui một bịch kẹo đủ mùi.

“Ăn!” giọng điệu của Cố tổng nghe đặc biệt nham hiểm! Còn muốn độc ác hơn cả bà hoàng hậu bán táo độc!

Lưu Tiểu Niên đưa một viên kẹo tròn tròn đến bên miệng anh, hơi chút chột dạ hỏi, “Đang êm đẹp, sao lại giận?”

Cố tổng không trả lời, cúi đầu hần học cắn nát kẹo trong miệng, lại cảm giác được đầu ngón tay lạnh lạnh lướt nhẹ qua môi mình!

Phắc đây có phải giống như mình vừa hôn vợ mình một cái không!

Chắc cú rồi!

Thật sự hôn được rồi?

Đậu! Cố tổng thoáng có cảm nghĩ kẹo ô mai thiệt mềm thiệt thơm lại thiệt ngọt!

“Muốn nữa!” Cố Khải hơi bị nóng ruột.

Lưu Tiểu Niên không rõ ý anh, lại lấy ra một cây kẹo ngậm đưa cho anh.

Cố tổng bị cụt hứng, mẹ kiếp sao cái kẹo này lại dài vậy, hoàn toàn hết cách lợi dụng ẻm nhân dịp ăn kẹo rồi!

“Ăn ngon lắm đó, mùi xoài.” Lưu Tiểu Niên thấy anh không há miệng, nên cầm cây kẹo quơ qua quơ lại.

Cố Khải đành phải há miệng ngậm, bên nhóp nhép bên để lòi nửa cây cán kẹo lặc lẹ ngoài miệng, siêu tục, không phù hợp với phong thái lạnh lùng cao quý của tổng giám đốc tí nào!

Lúc đợi đèn đỏ, Cố Khải cảm thấy bầu không khí trong xe hơi bị yên tĩnh, nên thuận tay mở radio, đài giao thông đang phát một khúc dương cầm du dương, nhịp điệu chậm chậm lưu loát, nghe có cảm giác rất rất hạnh phúc! Đúng như trong dự liệu, Cố tổng bắt đầu nhộn nhạo, mẹ kiếp bầu không khí tốt đẹp thế, có nên bày tỏ cái không? Có nên bày tỏ cái không? Có nên bày tỏ cái không? Trong lúc anh còn đang bận do dự xoắn xuýt, thì tiếng đàn dương cầm véo von đã dừng lại, thay vào đó là một giọng nữ nghẹn ngào, “Ông xã, em... em lại có thai rồi!”

“Có thai ngoài kế hoạch, hãy đến bệnh viện Nhạc Thiên Vô Thống Nhân Lưu! Công nghệ Hàn Quốc, giải quyết vấn đề chỉ trong vòng ba phút! Hôm nay đến Nhân lưu, ngày mai đã đi làm!” giọng nam hùng hậu khí phách vang dội, hết sức đáng tin!

Đậu! Cố tổng cực chẳng đã phải dẫn lại nội tâm đang xôn xao của mình, đồ ngu mới mượn cái Vô Thống Nhân Lưu để bày tỏ với vợ!

“Đúng rồi, cuối tuần này tôi muốn đi sắm đồ nội thất.” Lưu Tiểu Niên vừa ăn vừa nói, “Đặt trước giường và nệm đều bị nước ngấm, sắm thêm một ít đồ mới.”

“Anh đi chung với em.” không đời nào Cố Khải thả cậ đi một mình.

“Nhưng sẽ tốn thời gian lắm, nếu anh bận ”

“Rảnh.” Cố Khải thành khẩn cắt ngang cậu, “Tôi cũng thường thích đi dạo ngắm đồ gia dụng!” dạo xong rồi cùng đi ăn, cùng xem phim, cùng nắm tay, cùng đi ngủ, quả là tuyệt đến không thể tuyệt hơn! Cảm xúc trong Cố tổng trào dâng, cảm giác cuộc đời thật xán lạn!

“Vậy tôi có thể dẫn Hùng Mạnh theo không?” Lưu Tiểu Niên hỏi, “Nó cũng muốn mua sô pha mới.”

“Không được!” Cố Khải từ chối ngay tắp lự.

“Tại sao?” Lưu Tiểu Niên hơi bị bất ngờ.

“...” cái này còn mọe nó hỏi tại sao? Cố tổng cố giữ giọng bình tĩnh, “Anh không thích đi dạo phố cùng người lạ.” tuy lý do này nghe có vẻ hơi bị gái, nhưng trong tình thế cấp bách, không nghĩ ra cái cớ nào khác hơn!

“À.” Lưu Tiểu Niên rầu rĩ ngâm nghĩ, kẻ có tiền quả nhiên rất quái gở... Đi dạo phố, không phải càng đông càng vui sao.

“Quan hệ giữa em và hàng xóm rất tốt?” Cố tổng ‘lơ đễnh’ hỏi.

“Ừm, tụi tôi là bạn đại học, lúc ở ký túc xá một người ngủ trên một người ngủ dưới.” Lưu Tiểu Niên cười tít mắt, “Cậu ấy rất tốt bụng đó, giúp tôi mua cơm còn giúp tôi khiêng nước.”

Cố Khải thoáng chút hâm mộ rồi lại vừa ghen vừa hận, hồi đại học chắc vợ đáng yêu nhỏ nhắn hơn cả giờ, nào thì ngô ngố, tóc tai bù xù, mặt chột một cái là thùng! Vậy mà mình cứ thế bỏ lỡ! Nhớ đến lại thấy đáng tiếc... Thở dài thườn thượt!

Không có Cố Hi, nhà cửa trở nên quanh quẽ hơn, Cố Khải thay đồ xong thì vào thẳng phòng sách làm việc, Lưu Tiểu Niên ngoan ngoãn ngồi kế bên anh ôm laptop sáng tác, tiện thể nhóp nhép khoai tây chiên.

“Bớt ăn mấy thứ thực phẩm rác.” Cố Khải cảm giác như có con chuột ngồi kế bên ấy, bèn đưa tay xoa đầu cậu.

“Vị cà chua!” Lưu Tiểu Niên mút ngón tay, híp cả mắt, “Ăn ngon!”

“Có cần gọi ít đồ ngọt cho em không?” ngữ điệu của Cố Khải rất đổi cưng chiều.

“Không cần, tôi mua hạt sen và nấm tuyết, đợi lát nữa tự nấu nước chè.” Lưu Tiểu Niên chỉ chỉ laptop, “Yup, còn mấy trăm chữ là xong rồi.”

“Truyện mới?” Cố Khải đưa đầu qua nhìn, lẩm bẩm Người yêu ngây thơ của tổng giám đốc đại gia? Phắc cái tựa Mary Sue điển hình!

“Anh không được đọc lên!” lỗ tai Lưu Tiểu Niên nóng bừng, tuy rằng viết tiểu thuyết kiểu này rất được tiền... Nhưng thật sự cảm thấy rất mất mặt! Siêu thiếu năng có hiểu không hả!

“Vì sao không được đọc lên?” Cố Khải vui à.

“À ừm... Tôi đi nấu nước chè!” Lưu Tiểu Niên áp dụng chiến thuật đà điệu, bỏ lap lại chạy mất tăm, rất sợ bị kéo lại thảo luận tình tiết!

Cố tổng ngồi tại chỗ mà kích động! Người yêu ngây thơ của tổng giám đốc đại gia, tựa truyện trùng hợp thế cơ, rõ ràng đang viết về mình và em mà! Cho nên, đây là một áng văn tự thuật? Phắc cái giả thiết này sao mà mỹ hảo quá!

Cố Khải hăng hái bừng bừng ngồi vào ghế của cậu, kéo chuột xuống để xem.

Anh, là hoàng thái tử đến từ gia đình danh giá, khiêm tốn, thần bí, khép kín, đẹp trai, nghịch thiên... Mọi nó nghịch thiên là sao? Cố tổng vuốt cằm, tiếp tục đọc xuống dưới.

Gặp cô, một cái liếc mắt đã làm anh bị đắm chìm trong đấy! Vì cô mà điên rồ, vì cô mà si mê, vì cô mà một lòng một dạ, vì cô mà không tiếc từ bỏ gia tài tiền tỉ!

Nhưng cô lại không yêu anh, người cô yêu là một cái anh khác, tuy anh đối với cô tàn nhẫn, ác độc, vô tình, cay nghiệt, nhưng cô cứ thế dùng cả sinh mạng để yêu anh!

Anh biết rõ người cô yêu không phải anh, nhưng vẫn chấp nhất mà bảo bọc cô, trông mong một ngày cô có thể phát hiện điểm tốt ở anh, mà từ bỏ cái anh khác!

Giữa anh, cô và anh, đến cùng sẽ nảy sinh mối tình duyên luyến lại thảm thiết ra sao?

Không ai biết được đáp án, hoặc có lẽ chưa từng có đáp án.

Cô, anh, và anh, bắt đầu từ khoảnh khắc đầu tiên ấy, đã định trước là một vở bi kịch không tài nào xoay chuyển...

Đậu! Cố tổng thấy choáng rồi, hoàn toàn không hiểu ý định mà vợ muốn biểu đạt!

Chuyện này sao có thể! Cố Khải tự bất mãn với bản thân mình, quá xá tệ mà, lại có thể không tài nào tâm linh tương thông với vợ! Để giải quyết vấn đề này, Cố tổng đã làm ra một chuyện siêu siêu hèn, anh lập một tài khoản QQ gái tính, tham gia cộng đồng độc giả của “Thỏ hồng Jelly”, muốn thấu hiểu vợ nhà mình hơn!

Mệt mỗi sẽ không êu nữa: hoan nghênh người mới ~

Công túa Khả Nghi: chế mới đăng hình đi ~

Tốt 1 cây nhang: khai tử đề ~

Héc sắc huyết tọc: chọc ghẹo chế mới ~

Cố tổng tức thời nổi đóa, mẹ nó cái này là tiếng nước nào!

Mệt mới sẽ không êu nữa: chế mới nói chuyện đi, lạnh lên!

Hình như là bảo mình nói chuyện? Cố Khải do dự gõ bàn phím.

Yêu Thỏ hồng Jelly nhất: chào mọi người.

Trong nhóm tức thời im bất! Một phút hai phút, sau ba phút, Cố tổng bất ngờ bị đá con mẹ nó ra khỏi nhóm QQ một cách tàn nhẫn vô tình! Không! Hề! Báo! Trước! Đây quả thật là một sự sỉ nhục! Cố Khải hậm hực nuốt nước bọt, tiếp tục bắt khuất xin gia nhập một nhóm khác! Không thành vấn đề, dù sao vợ nhà mình cũng rất nổi trong giới thiếu nữ, có khi là nhóm cấp cao!

Yêu cầu tham gia nhanh chóng được đồng ý, may mà nhóm này không dùng tiếng sao Hỏa, mọi người đều dùng chữ Hán giản thể để hoan nghênh mình!

Lạc Lan Dung Hoa: hoan nghênh muội muội gia nhập.

Cố tổng hoảng hồn, muội muội?

Khuyneh Chiêu Nghi: chẳng hay năm nay muội muội bao tuổi?

...

Cố tổng rất lấy làm xoắn xýt, trái con mẹ nó lương tâm mà gõ bàn phím.

Yêu Thỏ hồng Jelly nhất: mười tám.

Khuyneh Chiêu Nghi: ồ, tuổi muội muội hơn lớn tí, sợ không hầu hạ hoàng thượng được.

Mặt Cố tổng như thể bị chuột rút, mẹ kiếp ai muốn hầu hạ hoàng thượng! Hơn nữa mười tám tuổi lớn chỗ nào!

Dao Lương Đệ: tỷ tỷ đừng nói vậy, dù tuổi hơi lớn, nhưng nếu tài hoa hơn người, dòng dõi cao quý, tri thức đạt lý, cũng thực khiến người yêu thích.

Khuyneh Chiêu Nghi: nói vậy cũng đúng, quả nhiên vẫn là muội muội trạch tâm nhân hậu. Ban thưởng một hộp trân châu, mười cây tơ lụa!

Dao Lương Đệ: tạ ơn tỷ tỷ ban thưởng, muội muội nguyện ngâm một khúc thơ, chỉ mong tỷ tỷ vui vẻ.

Dao Lương Đệ: thả hồng phiên phiên vũ, điệp nhi song song phi, nhất phiết kinh hồng, nhất sinh nhất thế, nhất nhân vạn niên!

Khuyneh Chiêu Nghi: muội muội thật sự là tài hoa xuất chúng, tỷ tỷ lấy làm hổ thẹn.

Dao Lương Đệ: tỷ tỷ quá khen.

Đây là nhóm quái gì vậy, nhóm xuyên không? Nhóm văn học? Cố tổng cảm giác mình hơi hơi bị đau mê!

Oãn Phương Nghi: ấy, các vị tỷ muội, nường nường tới ~

Dao Lương Đệ: tham kiến nường nường ~

Khuyneh Chiêu Nghi: nường nường kim an~

Thư Quý Phi: nường nường vạn phúc ~

Trần Thục Phi: nường nường thiên tuế ~

Kim Quý Nhân: nường nường cát tường ~

Mấy người lặn im im cũng đồng loạt nhoi lên từng người một, Cố tổng hết hồn, ai đến đây.

Liên Tịch Hoàng Hậu: các vị muội muội bình thân.

Thự Quý Phi: tạ ơn nương nương ân điển, dường như hôm nay nương nương đến trễ hơn mọi ngày.

Liên Tịch Hoàng Hậu: lão sư của ai gia hôm nay dạy quá giờ.

Liên Tịch Hoàng Hậu: tan học muộn.

Cuối cùng Cố tổng cũng học con mẹ nó máu!

Dao Lương Đề: đứng rồi nương nương, hôm nay có một vị muối muối mới đến, tuy tuổi hơn lớn, nhưng nếu nương nương thích, không ngại lưu lại, thâm cung tịch tịch, nhiều tỷ muội bầu bạn chung quy vẫn tốt hơn.

Liên Tịch Hoàng Hậu: người mới đâu?

Quý Công Công: ý chỉ của hoàng hậu nương nương, người mới đâu, sao còn không mau hiện thân?

Mẹ kiếp lại còn có cả công công! Cố tổng cảm giác tam quan của bản thân đang bị Godzilla chà đạp!

Yêu Thỏ hồng Jelly nhất: là tôi.

Quý Công Công: to gan, dám cả gan bắt kính với nương nương, tha xuống vả miệng hai mươi cái ngay!

Yêu Thỏ hồng Jelly nhất: ...

Liên Tịch Hoàng Hậu: nữ tử dân dã, thật là làm ô uế mắt ai gia.

Sau ba giây, tiếng kèn chớp bật chớp bật, Cố tổng chẳng hề nghi ngại bị đá lần thứ hai!

Đây đúng là quá đáng mà! Cố Khải bên hít sâu cố lấy lại bình tĩnh, bên xin gia nhập nhóm thứ ba! Lần này nhất định phải thành công! Nhất định phải nhẫn nhục! Gọi nương nương thì đã sao, gõ tiếng sao Hỏa thì đáng gì! Chỉ cần có thể rút ngắn khoảng cách với vợ, bảo mình làm gì cũng được! Vì đây mới là tình yêu!

Nhóm này cũng không ai để ý tới người mới, vì mọi người đang thảo luận sôi nổi về một bộ tiểu thuyết —— Kinh thể tuyệt luyện —— Tổng giám đốc cuồng đại cùng tình nhân thần bí!

23. Mọc Nó Thỏ Phi Thiệt Đáng Sợ

Kinh thể tuyệt luyện —— Tổng giám đốc cuồng đại cùng tình nhân thần bí là quán quân chung bảng tuần của Lục Tự Thiêm Hương, kể lại câu chuyện về nữ chính nghèo khó quật cường lạnh lùng nhờ một lần đụng xe, quen được tổng giám đốc phóng khoáng cuồng đại si tình! Đau thương mà đẹp dễ động lòng cay đắng triền miên cao trào nổi tiếp tê tâm phế liệt! Cô, không muốn gả vào chốn nhà cao cửa rộng, anh, xui rủi sao lại là con nhà quyền quý! Mở đầu thế này, nghe thôi đã thấy cảm động rồi!

Các cô gái thảo luận sục sôi ngất trời, Cố tổng lại hết sức hết sức xem thường, cái tình tiết cũ rích này, vợ đã viết trong Vị hôn thê tinh nghịch của tổng giám đốc từ đời nào rồi!

Tiền tay bật chuyên mục của Lưu Tiểu Niên, nhìn một loạt ảnh văn đã hoàn, Cố tổng cảm thấy rất thỏa mãn, dù mai sau mình có phá sản, vợ cũng hoàn toàn đủ khả năng nuôi mình, vợ thiệt là cừ!

“Cố tổng.” Lưu Tiểu Niên bất ngờ đẩy cửa vào mà không báo trước.

Đậu! Sao lại không chịu gõ cửa chứ! Cố tổng ngay tức thời định đóng web lại, kết quả lại do quá quỳnh con mẹ nó quáng, đổi thành bật fullscreen! Thành ra anh chỉ còn cách đập thẳng màn hình laptop xuống!

... Lưu Tiểu Niên có hơi ngỡ ngàng.

Cố Khải bình tĩnh đối diện cậu, “Anh đang xem AV.”

Đoán chừng do biểu hiện của Cố tổng nghiêm túc quá thể, dẫn đến não bộ của Lưu Tiểu Niên cũng chấp theo, cậu hỏi: “Coi hay không?”

Cố Khải lập tức lắc đầu, “Đỡ ẹc, không cho em xem.” mẹ kiếp sao có thể coi hay hử, AV gì chứ ai thèm xem, ông chỉ một lòng muốn em cùng anh diễn GV thôi!

“Ừm, tôi không xem.” Lưu Tiểu Niên rất ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng thì bạt mạng phỉ nhổ trách móc ai muốn xem ba cái thứ bại hoại đó chứ!

Trong lúc đó ở bệnh viện, thằng em đang vẽ vờ trong sổ tay, hạnh phúc đến khoe miệng cũng cong vút! Không sai! Cậu đang phác họa người trong lòng!

Khỉ chứ bác sĩ Lục thật đẹp trai! Thằng em tíu tít ngợi khen, nếu không phải trên giấy vương đầy bụi than, thiệt lòng rất muốn nhào tới hôn một phát!

Tiên tay cầm cái gương đầu giường lên soi, mình quả là hoa nhường nguyệt thẹn, đúng thật cùng anh trời sinh một đôi mà! Cái loại thiên tiên sánh đôi trong kịch Hoàng Mai hay hát!

Kim giây trên đồng hồ treo tường nhích tích tắc, cách thời điểm kiểm tra phòng bệnh còn hơn nửa tiếng. Trong phòng bệnh im lìm, nên thằng em chán tưởng chết, lại lật quyển vở vẽ một con trym! Ối trời xấu hổ quá đi hà! Thằng em bên vẽ bên nghiêm khắc lên án bản thân, sao có thể khát tình thế chứ, không phù hợp cốt cách của một nhà nghệ thuật tí nào! Kế đó vẫn tiếp tục dùng bút pháp đặc biệt tươi mát, má nó đồ lại một vòng, không kể hình dạng hay kích thước đều rất khiếp người, thiệt là nhộn nhạo đến không cách nào khắc chế!

Má nó má nó, thiệt lòng rất muốn đẩy ngã anh! Thằng em cảm giác bản thân đúng là bị dục hỏa đốt người!

Bóng dáng quen thuộc hiện lên trên hành lang, thằng em lập tức gấp vở lại, quơ lấy quyển sách triết học bên giường lật đại, ngửa người tựa ra giường, gương mặt vương nét buồn, thoạt trông rất có phong thái nha, phong thái mỹ thiếu niên trong tranh châm biếm không làm đi đâu được!

“Tiểu Hi.” Lục Triển Phong đẩy cửa đi vào, vẫn nụ cười dịu dàng ấy.

“Bác sĩ Lục.” thằng em thẹn thùng nhìn anh. Má nó đến cả cổ áo ngủ mình cũng kéo xuống rồi, xương quai xanh gì đó ơi phải trợ lực đây!

“Thấy thế nào?” Lưu Tiểu Niên ngồi xuống bên giường.

“Có hơi choáng đầu.” thằng em dùng cái giọng siêu đáng yêu để trả lời anh.

“Cơ thể cậu đã không sao rồi, không cần cố gắng moi móc.” Lục Triển Phong nhìn cậu, “Dạo gần đây mấy cái khó chịu cậu nói, toàn là bệnh vặt, thư giãn tinh thần thì ổn rồi, thật sự không cần tiếp tục nằm viện.”

“Anh đang đuổi em?” thằng em sốt ruột.

Lục Triển Phong bật cười, “Đây là bệnh viện, cậu không thể cứ ở miết được, không sao rồi thì đương nhiên phải xuất viện.”

Thằng em bĩu môi, thể hiện cụt hứng rành rành.

“Không muốn ra?” Lục Triển Phong nhìn cậu với ánh mắt ôn hòa.

Thằng em dùng hết sức gật đầu.

“Tại sao?” Lục Triển Phong hỏi.

Má nó là vì yêu anh! Thằng em hò hét trong lòng, ánh mắt hết sức tửu thân.

Lục Triển Phong giúp cậu chỉnh lại áo ngủ bị lệch, gài nút cẩn thận.

Vành mắt Cổ Hi đỏ lên, cảm giác vừa hạnh phúc vừa chua xót.

“Cố gắng nghỉ ngơi.” Lục Triển Phong đứng dậy, “Ngủ ngon.”

Cổ Hi gật đầu, nhìn anh xoay người ra khỏi phòng, bóng lưng khuất dần trên hành lang, đến tận khi mất biệt.

Trời thổi tung các giọt mưa, đập sào sạt vào cửa sổ, cả thành phố bị bao phủ trong đêm đen, im lìm.

Thằng em đau khổ gọi điện thoại, “Anh!”

Cổ Khải đang cùng vợ ngọt ngào ăn chè, nên khi bị cắt ngang rất lấy làm bất mãn, “Chuyện gì nữa?”

“Em không muốn xuất viện!” thằng em cảm giác bản thân sắp nghẹn ngào rồi!

“Không muốn thì khỏi xuất viện, chẳng em cần em.” Cố Khải nói chuyện y kiêu nhà giàu mới nổi, “Thích ở bao lâu thì ở bấy lâu!”

“Nhưng anh đuổi em.” thằng em nước mắt đầm đìa, giọng điệu đặc biệt say lòng, “Em nghĩ rồi, có lẽ em vẫn nên đi thì hơn, ở lại cũng bị người ta ghét.”

“Được, ngày mai anh đến làm thủ tục cho em.” Cố Khải đồng ý một cách sáng khoái.

“Đậu!” thằng em nổi sùng, “Sao anh không đỡ dành em một lát chứ!”

“Ngôn ngoan đi ngủ đi, ngủ ngon!” Cố Khải nhanh chóng cúp máy!

Thằng em tức tối nện tay xuống giường, má nó anh em kiêu quá gì! Thiệt là đáng ghét!

Sáng hôm sau, Cố Khải lái xe chở vợ đến công ty trước, rồi mới quay xe đến bệnh viện đón thằng em.

Giống như mấy bữa trước, trong tổ trò chơi của công ty là một biển hoa, chẳng qua khác ở chỗ đổi thành hoa hồng xanh giả.

“Thật lãng mạn tưởng chết.” Lạc Vi Nhã cảm thán.

“Vây bảo ổng chết được rồi đó!” Lâm Bình Bình nổi đóa lật hồ sơ soạn soạn, mẹ kiếp tặng con mẹ anh chứ tặng mỗi ngày!

“Đừng tuyệt tình thế chứ.” Khương Đại Vệ cũng tận tình khuyên bảo cậu, “Cậu xem người tay si mê cậu bao nhiêu kìa.”

“Đó là ai ông còn không biết, sao biết ổng si tình?” Lâm Bình Bình quả thật rất muốn khinh bỉ vào mặt anh!

“Lẽ nào cậu chịu khai người nọ là ai?” mắt Khương Đại Vệ tức khắc lấp la lấp lánh!

Mọi người trong tổ cũng xoẹt một cái bu lại, chuẩn bị nghe trực tiếp nhiều con mẹ nó chuyện!

“Tôi không chịu!” Lâm Bình Bình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Xi.” mọi người giải tán luôn, thiệt chả thú vị gì hết!

“Tiểu Niên, cái này cho cậu.” Lâm Bình Bình đưa cho cậu một hộp chocolate, được tặng kèm với hoa hồng. Trong tổ trò chơi có một số người thích ăn ngọt, bèn dựa theo lệ thường tặng cho Lưu Tiểu Niên thích ăn chocolate nhất.

“Cậu thật sự không muốn ăn một cục?” Lưu Tiểu Niên đương nhiên rất thích ý giải quyết gánh nặng này, “Ngon ghê.”

“Tôi không thèm!” Lâm Bình Bình rất ngênh ngang hất mặt qua, ngay sau đó lại thấy Hồ Vân Phi xuất hiện ở cửa! Mẹ nó giống y như phim kinh dị!

“Á!” Lâm Bình Bình mặt mày xám ngoét thét lên.

Mọi người cũng bị làm cho giật bắn, mẹ nó chuyện gì vậy?

“Chào mọi người.” Hồ tổng giám đứng tựa vào khung cửa, cười mê người lại còn nice nữa.

Ôi trời! Đám con gái tức thời e thẹn mà đỏ hồng hai gò má, đẹp trai quá thể!

Đám con trai thì phỉ nhổ, ghét nhất ba thứ cao giàu đẹp xí!

Lâm Bình Bình chôn đầu trong đồng giấy tờ, giả chết.

Nhìn hành vi đà điệu của cậu, trong lòng Hồ Vân Phi thật khoái hết biết, anh cầm tay trong túi quần, trưng cái tướng bảnh trai đi đến rồi khom người xuống, “Bé cưng, còn giận anh à?”

Ôi trời! Lưu Tiểu Niên tròn tròn mắt, “Hai người...”

Những người còn lại trong phòng làm việc cũng hóa Sparta trong chớp nhoáng! Mọi người không hèn mà cùng nhớ đến cái JJ giả hùng vĩ ngày ấy, hóa ra là ý a của Hồ tổng giám, Bình Bình thật có phúc mà!

“Anh câm miệng!” Lâm Bình Bình xuất hổ muốn chết, tức giận nhìn anh.

Hồ Vân Phi cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cậu, “Ngoan, đừng ầm ĩ nữa.”

Đám đồng nghiệp đều kích động cắn nắm tay, má nó thật là hoạt sắc sinh hương quá thể!

Lâm Bình Bình suy sụp trong chớp nhoáng, mắt con mẹ nó hết mặt mũi rồi á á á! Bèn hậm hực đẩy anh ra chạy tuốt luốt!

Hồ Vân Phi cười lắc đầu, quay qua xin lỗi mọi người một cách nhã nhặn, “Xin lỗi, quấy rầy mọi người làm việc!”

Tất cả mọi người đều biểu hiện đau chứ không sao hết! Tình tiết máu tró đúng là xem quài không chán! Thật muốn dắt tay nhau hợp xướng một bản về nhà trông xem tặng Hồ tổng giám!

Từ nhỏ tới lớn Lâm Bình Bình chưa từng chạy nhanh như thế này bao giờ, não bộ khuyết thiếu dây thần kinh vận động, cơ bản là số âm, chưa kể khẩn trương về mặt tâm lý, nên mới chạy mấy bước đã chân trái đá chân phải, mọ nó oạch một tiếng té chổng vó trong vườn hoa! Giống y xì vai chính trong phim truyền hình ngôn tình! Tưởng chừng như mảnh mai đến độ khiến toàn thể đàn ông trên đời đều phải động lòng!

Thời điểm này diễn viên nam phải lên sân một cách khí phách chứ nhỉ, Hồ Vân Phi vươn tay ôm cậu lên, nhỏ giọng trách móc, “Sao lại bất cẩn thế?”

“Anh rốt cuộc muốn gì hả!” Lâm Bình Bình đỏ ửng cả vành mắt, “Cứ xem như tình một đêm là xong, làm gì cứ bám riết lấy tôi!”

Trong lòng thật ầm ục đến không gì sánh bằng!

“Vì anh muốn theo đuổi cưng.” Hồ Vân Phi đặt cậu ngồi xuống ghế dài ở bên, còn mình thì ngồi xổm phía trước, nhẹ tay xoắn ống quần cậu lên.

Trên đầu gối có một vết thương tròn tròn, đang rỉ máu, Hồ Vân Phi nhíu mày, “Chảy máu rồi.”

“Tôi đâu có mù!” Lâm Bình Bình tức tối.

“Công ty cưng có túi cứu thương không?” Hồ Vân Phi không để bụng thái độ tệ lậu của cậu.

“Tôi biết tự xử lý!” Lâm Bình Bình mạnh miệng, “Không cần anh quan tâm!”

Nếu đối phương đã không biết phối hợp thế, Hồ Vân Phi đứng thẳng dậy, xong khom người xuống ẵm hân cậu lên.

“Ê ê ê, anh làm gì đấy?” Lâm Bình Bình mặt mày tái mét, mọ nó đây là khuôn viên công ty đó!

“Đến phòng khám.” Hồ Vân Phi ôm cậu bước nhanh đến gara.

“Thả tôi xuống ngay! Tôi không đi! Đáng ghét chết đi được.” Lâm Bình Bình giãy giụa kịch liệt, thâm mắng, phắc sao người này có thể bại hoại đến thổ phỉ thế chứ, phắc có cần hô cứu mạng không!

“Thử la thêm tiếng nữa xem, anh đảm bảo toàn bộ công ty cưng sẽ xuống đây xem trò hay đấy.” Hồ Vân Phi lạnh lùng uy hiếp.

Đậu! Lâm Bình Bình ngậm miệng ngay tắp lự, chột dạ nhìn xung quanh.

“Yên tâm đi, chỉ đưa cưng đi băng bó vết thương thôi.” Hồ Vân Phi đặt cậu ngồi vào ghế phụ, ánh mắt sa sầm, “Tiếp tục ầm ĩ nữa, xem anh trừng trị em thế nào.”

... Lâm Bình Bình đỏ bừng cả mặt, mẹ kiếp sao mình lại xúi quẩy đến thế! Rõ ràng là cái người bại hoại này chiếm hết lợi, có sao giờ người chột dạ trái lại là mình!

Nhìn bản mặt tủi thân như cô vợ nhỏ của cậu, Hồ Vân Phi cảm giác... Mình sao lại nghĩ đến chuyện đem con yêu tình này ra chén sạch một lần nhỉ!

24. Không Thể Tin Vào Quảng Cáo Trên Tv

Xe của Hồ tổng giám cũng giống như con người anh, vừa khích phách lại vừa nổi trội nghênh ngang, ghế ngồi lớn đến độ ngủ được luôn! Lâm Bình Bình tũn thân cơ mình trên ghế, khăn trương siết chặt di động, chuẩn bị gọi 110 bất cứ lúc nào!

“Đầu gối còn đau không?” Hồ Vân Phi bên lái xe bên hỏi.

Thần kinh Lâm Bình Bình đang căng thẳng cao độ, cơ bản không nghe lọt tai lời anh!

“Bình Bình?” Hồ Vân Phi quơ tay qua lại trước mặt cậu.

“Hả?” Lâm Bình Bình hoàn hồn, quay phắt đầu qua dùng ánh mắt hết sức cảnh giác nhìn anh, trả lời bằng thái độ rất rất cương quyết, “Không!”

“Không gì cơ?” Hồ Vân Phi vừa tức vừa cười.

“Cái gì cũng không!” Lâm Bình Bình rụt người qua một bên, “Mau thả tôi xuống xe!”

Nhìn cái vẻ đầy địch ý của cậu, Hồ Vân Phi quả thật hận đến ngứa răng. Mình đối xử với ẻm có thể nói là nhẫn nại đến độ trước nay chưa từng có, vậy mà ẻm lại không biết điều hết lần này tới lần khác đều gạt phăng đi, khăng khăng ngoan cố, giống như con mèo hoang cào ngực mình vừa nhột vừa ngứa, chỉ hận không thể đem ẻm ra mà hành hạ đến khóc thì thôi.

“Cái tên bại hoại nhà anh, mau thả tôi xuống xe!” Lâm Bình Bình vẫn không biết sống chết mà la rất hòng.

Mặt Hồ Vân Phi tối đi trông thấy, tắt xe vào ven đường.

Ý? Trong lòng Lâm Bình Bình thoáng chút ngạc nhiên, sao lần này bỏ qua cho mình dễ dãi vậy, lẽ nào lương tâm ông trời dậy? Phắc mi quan tâm hần làm gì chạy mau thôi! Vừa định đưa tay kéo cửa xe, đã bị một luồng sức mạnh đè ngược lại ghế.

“Anh muốn gì!” nhìn cái mặt càng ngày càng sát, Lâm Bình Bình run lấy bầy, “Tôi kiện anh tôi tôi tôi... Ừm...”

Hồ Vân Phi hơi dùng sức cản bờ môi mềm mại, thấy cậu vì đau mà nhăn mày, mới cảm thấy khoan khoái hơn, tiếp tục nụ hôn nồng nàn.

So với tiểu yêu nghiệt ngây thơ lại còn đang bị khiếp đảm, kỹ thuật của Hồ tổng giám có thể xưng là cao thủ, chưa kể lần này anh cố tình muốn lấy lòng cậu, nên sau một phút, não bộ của Lâm Bình Bình đã hoàn toàn trống rỗng, thở hổn hển nằm ra ghế.

“Sao tính tình lại bướng bỉnh thế chứ.” sau khi kết thúc nụ hôn, Hồ Vân Phi thở dài bên tai cậu, vòng chặt hai tay ôm lấy cơ thể mảnh mai ấy, “Nói anh nghe thử xem, anh có chỗ nào không tốt?”

Anh tốt về mọi mặt, nhưng tôi đây lại không muốn chơi trò chơi này! Lâm Bình Bình cảm giác muốn khóc thật rồi, uống say xong không hiểu sao bị người ta chơi đã đủ rầu lăm rồi, rầu nhất là triệu tới một đại gia theo đuôi, má nó chứ vậy không rút!

Nhìn vành mắt ửng đỏ của cậu, Hồ Vân Phi không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, gần như là cứng chiều thở ra một câu “Đứa ngốc”.

Lâm Bình Bình xoay đầu nhìn ra cửa sổ, không để ý anh cũng không lên tiếng.

Trong bệnh viện, thằng em đang hết sức đau khổ nhìn anh mình, đặc biệt thê lương!

“Em xem em chỉ được đến đây!” Cố Khải vô cùng khinh bỉ, thu dọn đồ cho cậu, “Đi thôi.”

“Em còn đặc biệt thay quần con gọi cảm mới sấm!” thằng em khóc lóc kể lể.

Mẹ kiếp mày thay quần con làm cái quái gì, ông anh hoảng hồn!

“Do em sợ nhỡ đầu bác sĩ Lục nổi thú tính bất chợt thì sao.” thằng em bẽn lẽn, tình tiết nhào vào xé đồ, thiệt là mình không chờ mong tí nào đâu!

Ông anh lo lắng nhìn em mình, phắc cứ tiếp tục thế này có khi nào nó mắc bệnh tâm thần luôn không!

“Em nhất định phải quyến rũ được anh!” thằng em nắm tay thể hiện tất thắng!

“Lục Triển Phong rốt cuộc có gì tốt, em lại coi trọng hắn thế?” ông anh thật rất bức, mọe nó cũng không phải đẹp trai đến độ phong vân biến sắc, còn chả đẹp trai bằng mình!

“Tình yêu là thứ sao có thể phân định rõ ràng chứ!” thằng em đảm mình say sưa.

“...” ông anh cảm thấy hơi suy sụp, mọe nó đúng là em lớn chả thể giữ mà!

“Có khi nào do anh không đồng ý tụi em bên nhau, nên sai người đánh đuổi ảnh không?” thằng em đột nhiên nghĩ đến một khả năng, vì vậy ngẩng đầu nhìn ông anh bằng ánh mắt hết sức kinh hoàng!

Ông anh thật sự là hết nhịn được nữa rồi, vung tay vỗ mạnh lên đầu thằng em, “Đuổi cái đầu mày chứ đuổi, mau về cùng anh mày, oai oái thêm một câu nữa tao tấu mày ngay!”

Thằng em đau lòng tưởng chết, bị anh mình ôm lên xe lăn.

“Anh là đồ gia trưởng phong kiến tàn nhẫn!” thằng em trề môi lầm bầm lên án.

Cố Khải mặt không đổi sắc, tay đẩy nhẹ, để xe lăn hơi nghiêng về phía trước.

“Á!” thằng em thoáng cái bị lệch trọng tâm, hét rách rọng ngã nhào về trước, má nó gương mặt xinh trai của tui!

Cố Khải bóc cậu bỏ lại xe lăn, uy hiếp, “Còn ồn ào nữa không hở?”

Thằng em ầm ỨC mím môi, “Em là bệnh nhân.”

“Anh đây thích ỨC hiếp bệnh nhân đấy!” ông anh trừng lại.

Thằng em đành phải sợ hãi ngậm chặt miệng, ông anh thật biến thái!

Cửa thang máy ting ting mở ra, Cố Khải vừa chuẩn bị đẩy Cố Hi vào, ngẩng đầu lên lại thấy Hồ Vân Phi và Lâm Bình Bình cùng đi ra!

“Hai người?” Cố Khải sững sốt.

Lâm Bình Bình gần như khóc ré lên, phắc có cần xúi quẩy thế không! Trên đời này có nhiều bệnh viện như vậy! Trong bệnh viện có nhiều tầng như vậy! Lại có thể trùng hợp gặp mặt thế này chứ!

“Chân ẻm bị thương, tôi đưa ẻm đến đây xem sao.” Hồ Vân Phi mặt không đổi sắc.

“Cậu cũng bị gãy xương?” thằng em tự nhiên có thứ cảm giác đồng cảm của người lưu lạc trời đất!

Lâm Bình Bình xấu hổ, “Tôi chỉ bị rách đầu gối thôi.”

Đậu! Thằng em thoáng có cảm giác toàn thể nhân loại đều hạnh phúc hơn mình!

Đầu gối bị rách da... Cố Khải nhìn Hồ Vân Phi bằng cái kiêu khinh bỉ, thật chẳng có tiết tháo!

Hồ Vân Phi ngậm thừa nhận một cách tự hào, chính là bị thương sau khi làm chuyện abc xyz đấy, thế nào!

Đắc thắng cái mọe ông! Cố tổng nghiêm túc nhìn về phía Lâm Bình Bình, “Xin phép chưa?”

Lâm Bình Bình chột dạ lắc đầu.

“Ê!” Hồ Vân Phi nhìn Cố Khải, “Là tôi cưỡng ép ẻm ẻm đi, có việc thì tìm tôi.”

“Ồ!” thằng em giật mình trở mắt! Lâm Bình Bình khóc không ra nước mắt, phắc cái thể loại giải thích như thần ấy!

Ông anh cũng giật mình trong im lặng, mọe nó khát tình đến mức nào, mới có thể ngay trong giờ làm việc vọt vào cướp người, sau đó làm đến rách da đầu gối phải đi bệnh viện... Đậu, thật không thể tưởng nổi!

Nhìn biểu hiện của tổng giáo đốc nhà mình, Lâm Bình Bình mất hết ý chí tâm như tro tàn, đến sức để giải thích cũng không có, giống như con rối để mặc cho dâm ma quàng vai kéo mình đi vào.

Trong phòng khám, Lâm Bình Bình ngồi trên ghế để y tá xử lý vết thương, đầu óc ngẩn ngơ như bay vào cõi thần tiên, quyết định cuối cùng phải đi dâng hương đổi vận ận ận ận.

Cô y tá bên bôi thuốc cho cậu bên nghĩ, da con trai thời này đều đẹp thế à, trơn láng mềm mịn, chắc chắn là thụ!

“Còn đau không?” Hồ Vân Phi đóng tiền xong quay lại, dịu dàng hỏi han cậu.

Cô y tá tức thời bị kích động, quả nhiên là thụ mà!

“Không đau.” Lâm Bình Bình không chịu nhìn vào mặt anh.

Cô y tá nghĩ bụng, ừm, thụ ngạo kiêu.

“Quý cô à.” Hồ Vân Phi nhíu mày, “Thuốc của cô sắp bôi ra tới tận cẳng chân em ấy rồi, có cần bôi rộng thế không?”

“Hử, xin lỗi xin lỗi!” cô y tá hoàn hồn, rất lấy làm có lỗi lau sạch thuốc cho cậu.

Hồ Vân Phi cười lắc đầu, “Lần sau nếu gặp phải người nhà so đo tính toán, có lẽ không dễ nói chuyện như tôi đâu.”

Người đàn ông chừng chạc thành đạt lặn lội thương trường, cử chỉ tao nhã nụ cười mê người, đối với cô gái mới ra trường mà nói quả là cảm dỗ tưởng chết ấy! Đối diện nụ cười cố ý tỏ ra thân thiện của anh, cô y tá nhỏ tức thời đỏ mặt, đến tay cũng loạng choạng theo.

Lâm Bình Bình phỉ báng thầm trong bụng, không tiết tháo, chỉ biết đi khắp nơi dụ dỗ con nhà người ta! Dâm ma! Biến thái! Lưu manh chết dẫm! Xí!

Hồ Vân Phi đương nhiên sẽ không biết cậu đang nghĩ gì, nhìn thấy vết được của cậu đã được băng bó xong xuôi, đang định dắt cậu đi ăn, kết quả lại bị từ chối lần nữa.

“Anh đưa em về nhà.” Hồ Vân Phi dắt cậu đến bãi đỗ xe.

“Không!” Lâm Bình Bình liều mạng lắc đầu, “Tôi tự đón xe!”

“Nhắc lại lần cuối, em tự mình ngồi lên xe, hay đợi anh ẵm lên!” sắc mặt Hồ Vân Phi có chút tối đi, cố nhẫn nhịn dỗ dành suốt một ngày, vậy mà giờ còn dám chống đối mình thế!

Lâm Bình Bình thành công bị dọa đến héo con mẹ nó rũ luôn, người này hình thể rắn chắc, nếu chọc giận ổng thiệt, không có lợi gì cho mình! Hảo hán không chấp thiệt trước mắt, đành bấm bụng ngoan ngoãn lên xe.

May mà lần này Hồ Vân Phi không làm thêm gì khác, chỉ chở cậu về tiểu khu.

“Tạm biệt!” xe vừa ngừng lại, Lâm Bình Bình lập tức mở cửa xe định vọt.

“Quay lại!” Hồ Vân Phi kéo cậu trở ngược về xe, đè cả người lên cậu, “Đến một câu cảm ơn cũng không có sau?”

“... Cảm ơn.” Lâm Bình Bình rụt người thành một đồng, tỏ vẻ tội nghiệp nhìn anh.

Hồ Vân Phi bị cậu làm cho cáu đến bật cười.

“Tôi có thể đi chưa?” Lâm Bình Bình tấm tức hỏi.

“Không muốn mời tôi ly nước à?” Hồ Vân Phi lườm cậu.

Không muốn tí nào! Lâm Bình Bình cố hết sức gào lại anh, trong lòng!

Đương nhiên cái thể loại biểu tình này không đáng một đồng, kết quả của sự chống đối là chồng chồng song song vào nhà, nhưng trước đó còn tranh thủ đi siêu thị, mua một đồng rau cải thịt cá!

Nhìn đồng đồ ăn trong xe đầy, Lâm Bình Bình thực khóc không ra nước mắt, sao lại xui con mẹ nó xẻo đến vậy chứ, không chỉ dẫn sói vào nhà, còn phải nấu cơm cho nó, biết thế còn không bằng đồng ý ra ngoài ăn á á á!

“Thích ăn cá tuyết hay cá hồi?” Hồ Văn Phi đứng trước quầy đông lạnh vừa lựa vừa hỏi cậu.

“Tôi không biết nấu ăn!” Lâm Bình Bình lầm bầm.

“Không sao, trong hai chúng ta có một người biết là được rồi.” Hồ Văn Phi mỉm cười, “Em rửa chén.”

Lâm Bình Bình hết hồn, “Anh biết nấu ăn?”

“Trước đây làm quản lý ở nhà hàng, có học.” Hồ Văn Phi thừa dịp bốn phía vắng bóng, chòm người hôn lên trán cậu, “Bảo đảm cho em ăn căng bụng.”

Ai cần anh cho ăn! Lâm Bình Bình đổ tai, quăng một bó hành gừng tãi vào xe đẩy.

Nếu đã trốn không thoát, vậy ăn xong cái này ít nhất sẽ không bị cường hôn, có cần mua thêm một hủ cháo không đây đây đây...

Phòng bếp của căn hộ độc thân rất nhỏ, một mình Hồ Văn Phi ở trông lảng vảng bận rộn, Lâm Bình Bình ngồi trên sofa thấp thỏm xem TV, đầu óc rối bời đến độ tưởng sống tưởng chết, cơ bản không biết trên TV đang chiếu gì!

Vậy nên lúc Hồ Văn Phi đi ra, TV đang chiếu quảng cáo oang oang, “Bệnh liệt dương, tiết sớm, cương thất thường, hãy đến bệnh viện chuyên khoa nam tính Cửu Châu! Danh tiếng đúc kết mười năm, giúp bạn lấy lại phong độ phái mạnh!”

Lâm Bình Bình ngồi ngay ngắn trên sofa, mắt không chớp lấy một cái.

Hồ Văn Phi bị chọc cười, “Xem chăm chú thế?”

“Hử?” Lâm Bình Bình chợt hoàn hồn, gật đầu theo phản xạ, “Ồ, hay.”

“Hóa ra bé cưng của anh có nỗi phiền não này à.” Hồ Văn Phi ngồi xuống kế bên, cẩn nhẹ lấy tai cậu.

Phiền não gì cơ? Lâm Bình Bình lơ mơ nhìn qua TV, quảng cáo đã đổi thành mô hình gan nhiễm bệnh, một người đàn ông trông bảnh bảnh mặc áo blouse trắng đang cực lực đề cử thuốc mới dùng trị bệnh viêm gan, đầu óc Lâm Bình Bình chợt nhoáng lên, gật đầu lia lịa, “Phải đó phải đó!”

Phắc phắc! Mau mau kỳ thị tôi đi!

Hồ Văn Phi vốn chỉ định ghẹo cậu, không ngờ cậu lại thật sự thừa nhận, thoáng sững sờ, “Thật?”

“Đương nhiên là thật.” Lâm Bình Bình phát huy trọn vẹn bản lĩnh diễn xuất của mình, dùng ánh mắt thăm thiết nhìn anh, “Nếu anh kỳ thị tôi...”

“Sao anh lại kỳ thị em chứ.” Hồ Văn Phi tắt TV, nghiêm túc nhìn lại cậu, “Ngoan, thứ quảng cáo này không đáng tin đâu, cuối tuần anh dẫn em đến bệnh viện chính quy.”

Đâu! Lâm Bình Bình hóa đá!

Khỉ gió có cần phát triển huyền bí thế không!

25. Cùng Đạo Phổ Xem Phim

Cuối tuần này, tất cả mọi người đều có kế hoạch rất phong phú! Mẹ kiếp ngoại trừ thằng em! Bởi vì bác sĩ Lục đi công con mẹ nó tác cùn chưa về, thằng em chỉ đành cô đơn lẻ bóng trong khuê phòng, mở mắt trần trối nhìn ánh mình cuồn cuộn xẹt tót!

“Em thấy anh thế nào?” ông anh bên đeo cà vạt bên hỏi.

Thằng em nằm oải trên giường, thâm rít gào, còn có thể thế nào nữa, bản mặt đói khát! Ghét nhất cái thứ hẹn hò cuối tuần!

Ông anh không đếm xỉa đến cái sự phỉ báng của thằng em, sau khi trau chuốt tỉ mỉ, cảm giác bản thân đúng là diễn trai đến không đành lòng nhìn thẳng! Ông anh xách áo vest chuẩn bị xuống lầu tìm vợ, kết

quả thằng em ở sau lưng ù ù lên tiếng, “Chút đi Ikea mua đồ nội thất, anh cần gì phải mặc vest cà vạt? Trong đây rất nóng.”

... Ông anh thoáng sững sốt, xoáy ánh nhìn giận dữ vào thằng em, “Ông đậu! Sao mày không nói sớm?”

Thằng em nhìn trời, ngạo kiêu mà nghĩ, ai biểu anh không dẫn em đi theo!

Lần này ông anh không bạo hành thằng em, vì ông anh phải cảm giác thời gian khá gấp gáp, bèn mau lẹ kéo cà vạt lột sạch vest, chỉ mặc mỗi quần con đứng trước tủ quần áo lục đồ!

Thằng em nhìn ông anh kéo quần con đến méo xệch, cảm giác như thể đứa thiếu năng, gia môn bất hạnh, thật là quăng hết mặt mũi của nhà họ Cổ mà!

Vật vờ chờ ông anh tạo hình chải chuốt lại lần nữa xong xuống lầu, Lưu Tiểu Niên đã dọn bữa sáng lên bàn, đang ở trong bếp xây sửa chậu sành.

Ông anh si mê nhìn cậu, nghĩ bụng mợ nó vợ hiền thực quá... Mông tròn vãi!

“Ánh mắt anh còn có thể dâm dăng hơn nữa không!” thằng em khinh bỉ bĩu môi.

“Có tin tao đẩy mày xuống lầu không?” ông anh đẩy xe lăn cười gằn.

Đậu! Thằng em tức thời dùng đôi mắt ầng ậ nước nhìn anh mình, ca ngợi một cách giả dối, “Đẹp trai vãi!” hông sao, chuẩn men cơ được dẫn được, chính là ý này!

“Hai người dậy rồi.” Lưu Tiểu Niên nghe được động tĩnh bèn đi đến, giúp đỡ Cổ Hi ngồi vào ghế.

“Chờng nào đi?” Cổ Khải vừa ngồi xuống, là cấp thiết hỏi ngay.

“Ít nhất cũng phải đợi cô giúp việc đến đã, bằng không để Cổ Hi ở nhà một mình không tiện.” Lưu Tiểu Niên đưa cho Cổ Hi chén cháo, “Chén này không thêm hành, ăn đi.”

“Cảm ơn ch... Niên!” mẹ kiếp trong giây phút cảm động, thằng em thiếu chút nữa nở miệng!

Ông anh hung hăng lườm cậu, may mà Lưu Tiểu Niên không so đo, lại xoay người quay về bếp tiếp tục chuẩn bị bữa sáng.

“Anh, chờng nào anh mới có thể chính thức biến Tiểu Niên thành chị dâu của em?” thằng em húp bát cháo ngon lành, đặc biệt chờ mong nhìn anh mình.

Lòng tự trọng của ông anh bị tổn thương, định mệnh kéo dài thế thì đã sao, anh mày đến cả tay còn chưa được cầm đây này!

“Tiến độ quá chậm!” thằng em tiếc nuối sâu sắc.

“Đậu!” ông anh không còn lời nào để bào chữa, đành phải bật miệng văng tục.

“Đến em còn cho bác sĩ nhìn mông em rồi đấy!” thằng em hết sức tự hào.

Ông anh cầm nín nhìn thằng em mình, rõ là kéo thấp mức IQ bình quân của nhà họ Cổ mà!

“Đúng rồi, gần đây đang chiếu một bộ phim kinh dị mới, hai người có định đi coi không?” thằng em nhiệt tình đề nghị.

“Em ấy không sợ phim kinh dị.” ông anh thở dài, định mệnh sao lá gan lớn dữ vậy chứ.

“... Không thì đi xem Chuyện tình cây táo gai?” thằng em suy nghĩ trong chớp nhoáng, “Có người nói là một bộ phim nghệ thuật!”

“Cái tên quỷ quái gì thế.” ông anh kỳ thị.

“Vừa nghe tên là biết nội dung rất chán rồi!” thằng em nghiêm túc nhìn ông anh, “Nên hai người nhất định phải đi xem!”

“Tại sao?” ông anh lấy làm khó hiểu.

“Sao anh chậm tiêu thế hở!” thằng em sốt ruột, “Anh còn nhớ lần trước lúc đi xem phim nghệ thuật, xảy ra chuyện gì không?”

Phắc! Ông anh thâm lẩm bẩm trong đầu, anh mày đi vào là ngủ một phát bất tỉnh nhân sự luôn, tỉnh dậy thì nhạc cuối phim cũng chiếu hơn nửa rồi!

“Nên, nếu lần này Tiểu Hiên ngủ trong lòng anh ”

“Định mệnh chủ ý này hay!” ông anh phấn kích vỗ bàn.

Đậu! Thằng em bắt mẫn, “Em còn chưa nói hết mà.”

“Em không cần nói gì nữa.” ông anh phóng khoáng ngăn cậu lại! Chuyện tình cây táo gai, nghe là biết ngay một bộ phim điện ảnh siêu hay rồi! Phải mua vé đôi, sau đó nhìn vợ chu cái miệng nhỏ ngả vào lòng mình, bên chảy nước miếng bên lẩm bẩm nói mớ!

“Anh, anh phải bình tĩnh lại, không nên cào bàn.” thằng em lo lắng nhìn anh mình, “Đây là gỗ liễu Thủy Khúc mà cha quý nhất, cào để lại dấu là ổng liều mạng với anh đấy.”

Ông anh mạnh tay dụi đầu thằng em, xem như khen ngợi, thằng em đúng là hữu dụng!

“Sao anh lại ức hiếp cậu ấy.” Lưu Tiểu Niên vừa ra tới, thì thấy Cố Hi đang bị Cố Khải mạnh tay chà đạp cái đầu, bèn nhủ mày trách móc!

“Đây là cách ảnh thể hiện tình yêu với tui đó!” tuy thằng em có hơi choáng, nhưng vẫn cương quyết giữ gìn hình tượng cho anh mình! Lưu Tiểu Niên đặt đĩa lên bàn, hơi chút đỏ khóc đỏ cười mà giúp cậu chải chuốt lại tóc.

Cố tổng lại nhộn nhạo lần nữa, sao mình lại có một người vợ hiền thực như thế, thật là đáng yêu mà!

Người giúp việc hẹn trước bấm chuông đúng giờ, thế là Cố Khải lật đật giao thằng em cho một bà dì xa lạ, còn mình thì sung sướng lái xe chở vợ đến Ikea!

Tuy không phải giờ cao điểm, nhưng do gần đây có một diễn đàn kinh tế tổ chức sự kiện trong thành phố, một số con đường bị giới hạn cộng thêm xe từ ngoại thành đổ về, cuối tuần lại vẫn cứ tắc đường như thường.

Nên tâm trạng của Cố tổng có hơi cáu bẳn, định mệnh sao lại kẹt xe chứ, mình còn phải mau mau đi mau về tình nhân nữa!

Lưu Tiểu Niên thì ngược lại không mấy quan tâm, cúi đầu đọc điện thoại suốt.

“Đang xem gì đấy?” Cố Khải không chuyện thì kiếm chuyện mà nói, phải trò chuyện với vợ!

“Thuở xưa có một quốc vương, vào một ngày đẹp trời ông đi thị sát nhà tù.” Lưu Tiểu Niên nhìn vào điện thoại đọc.

Nên hiện giờ là thời gian người yêu đáng yêu ầm ập kể truyện cười? Mắt Cố tổng tức khắc tỏa sáng.

“Sau đó ông chỉ vào một phạm nhân rồi hỏi cai ngục trưởng, hình phạt của người này là gì? Cai ngục trưởng trả lời quốc vương, là tù chung thân!”

Cố Khải đã chuẩn bị sẵn sàng để cười!

“Sau đó quốc vương nói, giảm một nửa thời gian thi hành án, phán nửa tù chung thân!” Lưu Tiểu Niên để điện thoại xuống, “Đọc xong rồi.”

“Há há há há há!” tuy rằng Cố tổng không biết nó có chỗ nào mắc cười, nhưng mình đã thành công cười sang sảng, hết sức chân thật!

...

Lưu Tiểu Niên giật mình nhìn chăm chăm anh, “Anh cười gì đấy?”

Nụ cười trên mặt Cố tổng thoáng cứng còng, mẹ kiếp lẽ nào không nên cười?

“Đây là câu hỏi IQ mà!” Lưu Tiểu Niên , “Tôi muốn hỏi anh, cái ngực trưởng phải thi hành mệnh lệnh hoang đường ‘nửa tù chung thân’ thế nào.”

... Ông đậu đầu đầu đầu! Cổ tổng thoáng lảng tảng theo gió, trong lòng như bị một đàn alpaca phóng như bay mà giẫm đạp qua! Al! Pa! Ca! Phóng! Như! Bay!

Lưu Tiểu Niên cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ.

“Anh cảm thấy vị quốc vương đó có hơi dần.” Cổ tổng bình tĩnh trả lời cậu, sau đó vươn tay mở radio để đánh trống lảng.

Đậu đậu đậu đậu! Vừa này chưa từng xảy ra chuyện mọe gì hết!

“Ông xã!” trong radio vẫn là giọng nữ quàn quai như đợt trước, có điều nội dung thì đổi mới rồi, “Chúng ta ly hôn đi!”

“Vì sao?” giọng nam khản đặc nghe đến mà xé ruột đứt gan, “Tiểu Lệ, rõ ràng chúng ta yêu nhau đến thế, nỡ lòng nào chia tay đôi đường, à! Không! Anh sẽ không chia tay với em!”

“Em cũng yêu anh!” giọng nữ nghèn nghẹn, “Nhưng chúng ta đã kết hôn ba năm rồi, vẫn chưa có một mụn con, mẹ anh, bà bà bà...” khóc, khóc, khóc.

“Tiểu Lệ!” sinh ly tử biệt.

“Ông xã!” khản cả giọng.

Giọng thuyết minh hùng hậu vang lên đúng lúc, “Điều trị bệnh vô sinh hiếm muộn, hãy đến bệnh viện Lam Thiên Bác Ái, hãy đánh lại mẹ già một đòn chí mạng, để ngài mai của quý khách tươi đẹp hơn!”

Lưu Tiểu Niên cười đau cả bụng, “Còn có thể loại này nữa cơ đấy.”

Thấy vợ vui vẻ, Cổ tổng cũng tạm cho qua vụ nhầm nhọt ban này, đáy mắt giăng đầy ý cười, “Ba thứ quảng cáo này, đương nhiên phải đem hiệu quả càng khoa trương càng tốt rồi, vậy người nhớ đến nó cũng sẽ nhiều hơn.”

“Tôi không hiểu mấy chuyện trên thương trường.” Lưu Tiểu Niên gãi đầu, cười với vẻ áy náy, “Nên mới nói, chỉ có thể viết tiểu thuyết thôi.”

“Em viết tiểu thuyết rất hay.” Cổ Khải hợp thời mà khen vợ.

“Hay chỗ nào chứ.” Lưu Tiểu Niên phùng má, nếu so với công việc của anh, mình cơ bản là thấp kém đến độ không đáng nhắc!

“Có nhiều độc giả như vậy, sao còn chưa gọi là hay?” Cổ Khải chột chột mũi cậu, lợi dụng sàm sỡ bên trong lớp treu ghẹo, “Thỏ hồng Jelly của anh.”

“Không cho anh nói!” Lưu Tiểu Niên che miệng anh lại, mặt mũi đỏ phừng, cái bút danh Mary Sue này á á á!

Cổ Khải thoáng trở nên tăng động! Ôi mọe ơi bàn tay bé bỏng tự đưa lên tận cửa, không hôn thì toi không hôn!

Đáng tiếc Lưu Tiểu Niên hành động quá lẹ, mở Cổ tổng vừa chuẩn bị chu ra, tay cậu đã dời đi!

Cổ Khải nhìn cậu bất mãn, muốn che thì che cho đằng hoàng, sao có thể qua loa thế chứ!

“Chút nữa đi ăn phần thịt viên ở Ikea đi, một phần rất bự còn rất ngon nữa.” Lưu Tiểu Niên đề nghị.

“Ừm, ăn xong sẵn tiện đi xem phim luôn?” Cổ Khải nhân cơ hội nói ra yêu cầu của bản thân, phắc vào thời điểm thế này phải tỏ ra rất lơ đãng đấy biết không hả!

“Xem Âm hồn lúc nửa đêm?” Lưu Tiểu Niên lên tinh thần lại trong tích tắc, “Được đấy được đấy!”

“Không!” Cổ tổng nghiêm túc từ chối cậu.

“Vậy ta đi xem phim gì?” Lưu Tiểu Niên thoáng chút thất vọng, “Gần đây cũng đâu có phim nào khác.”

“Ta đi xem phim Chuyện tình cây táo gai!” Cố tổng biểu hiện ra ngoài trông hết sức nghiêm túc.

“Nhưng tôi chắc chắn sẽ ngủ gục.” Lưu Tiểu Niên nhăn cả mặt, “Đổi bộ khác được không?”

Mọi nó ông chính là muốn làm cho mi ngủ đấy! Cố tổng thâm sục sôi trong lòng, ngoài mặt vẫn cương quyết lắc đầu, “Không được, chúng ta phải đi xem Chuyện tình cây táo gai!”

“... Ừm.” đối phương là ông chủ của mình, Lưu Tiểu Niên chỉ đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Cố tổng âm thầm làm chữ V trong lòng, lại gần ngày cách mạng thành công một bước rồi, thật là đáng ăn mừng!

Ikea vào cuối tuần rất đông đúc, thường thì Cố Khải không mấy thích đến mấy chỗ kiểu này, song có người vợ đáng yêu mê người bầu bạn bên cạnh, nên tổng giám đốc cảm giác sung sướng tràn ngập lồng ngực! Không sai, có lẽ nam nhân là người dễ dàng thỏa mãn thế đấy!

Cùng chọn nệm, cùng mua nước trái cây, cùng thử đồ bếp, cảm giác của người đàn ông đã có gia đình, đúng là tuyệt vời! Cố tổng cảm thấy Ikea là nơi đẹp nhất trên thế giới này! Không có một trong những nơi đẹp nhất, mà chính là đẹp nhất!

“Anh xem, cái ghế này trông thật vui!” Lưu Tiểu Niên thấy thích thú một cái xích đu, ngồi lên đẩy tới đẩy lui rồi cười với anh.

Đối với biểu hiện hồn nhiên ngây thơ của của vợ, Cố tổng thuận theo tự nhiên giơ tay đầu hàng lần nữa, mọi nó sao có thể đáng yêu đến vậy, mọi nó thật muốn hôn một cái! Mọi nó Ikea đến cả giường cũng có sẵn biết không hả, biết không hả! Cái thứ ý tưởng dâm tà này một khi đã khơi gợi thì sẽ rất khó diệt trừ, ngay vào lúc anh đang điên cuồng bỏ não hôm nay vợ mặc quần con màu gì, song song dự định tìm cơ hội để nghiệm chứng, khóe mắt lại lướt qua một người.

Quay lại nhìn kỹ, Cố Khải hóa con mẹ nó đá ngay tức thì!

26. Nhầm Nhọt Cái Sau Tiếp Cái Trước

Cách đó không xa, một người đàn ông hào hoa phong nhã đang cầm hai ly nước trái cây, mặt đầy cương chiều nhìn cô gái đang chọn đệm trước mặt, hình ảnh đôi trẻ hoành tráng trang nghiêm!

Lục Triển Phong? Cố Khải thoáng giật mình, sao anh ta lại xuất hiện ở đây, còn cô gái kia là ai!

“Anh đang nhìn gì vậy?” Lưu Tiểu Niên hiếu kỳ đứng dậy, nhìn theo hướng mắt của anh, “Ý, bác sĩ Lục.”

“Ừ.” Cố Khải lấy lại tinh thần, trong lòng thấy đủ loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau! Khi thật thàng em mà biết chuyện này có khi nào chạy đi thất cổ không!

“Muốn đi qua chào không?” Lưu Tiểu Niên hỏi anh.

“Không cần.” Cố Khải lắc đầu, trong đầu còn đang nghĩ phải nói chuyện này cho thàng em bằng cách nào! Theo tư liệu mình điều tra rõ ràng anh ta chưa từng có bạn gái mà! Không đến nỗi mới mấy ngày đã bắn ra một người chứ? Hay là em gái? Chị gái? Cô? Dì? Bà? Suy nghĩ của Cố tổng bay tán loạn, cổ họng tìm một con đường cho thàng em, kết quả lại thấy Lục Triển Phong mỉm cười bước sấn lại, hôn phớt lên mặt cô gái kia, hai người tay nắm tay thân mật đi xuống lầu!

Ông phắc! Hiện thực tàn khốc bày ra trước mắt, Cố tổng chỉ đành ầu sầu rớm lệ, một phút mặc niệm cho tình yêu đơn phương thâm thẳm của thàng em.

“Mặt anh nhìn rất lạ.” Lưu Tiểu Niên lo lắng nhìn anh, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Cố Khải lắc đầu, “Đi thôi, chúng ta đi xem xô pha.”

“Nhưng nhìn sắc mặt anh hơi bị tệ.” Lưu Tiểu Niên hỏi, “Có muốn đi uống ly nước ngồi nghỉ ngơi một lát không?”

“Cũng được.” thành thật mà nói, hiện giờ Cố Khải không còn tâm trạng đâu mà đi dạo con mẹ nó Ikea!

Ngồi trong tiệm nước, Cố Khải thử gọi cho Cố Hi một tin nhắn — Đang làm gì đấy?

Thằng em nhanh chóng hồi âm lại một cách ngây thơ — Đang vẽ tranh ý, sao vậy anh?

Ông anh chọn từ — Vẽ gì?

Thằng em gửi lại một biểu cảm thẹn thùng rồi lại rất sung sướng — ~(*@ @*)~ vẽ bác sĩ Lục!

Đậu! Ông anh sụp đổ trong giây lát, mọe nó giờ phải làm sao đây!

Một phút sau, thằng em nhận được tin nhắn của ông anh — Tại sao không thử vẽ phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp? Thế giới này rất rộng lớn và đầy tươi đẹp, em vĩnh viễn không đoán trước được, giây tiếp theo em sẽ gặp được niềm vui bất ngờ gì.

Phắc! Thằng em ngỡ ngờ nhìn màn hình điện thoại, mọe ơi đây là tình huống kiểu qué gì vậy, đầu bên kia điện thoại thật sự là ông anh nhặt nhèo của mình?

Trong lúc đó ông anh đang loay quay search chủ đề “Phải an ủi người thân thất tình thế nào”, từ đó tìm các đoạn cảm ngộ triết lý, chuẩn bị dùng nó để thức tỉnh thằng em đang lạc lối trong tình trường!

“Anh.” thằng em thật sự chịu không nổi cảm giác thấp thỏm trong lòng, bèn gọi trực tiếp cho ông anh, “Anh đang làm gì vậy?”

“...” Cố tổng không định báo cho thằng em biết cái tin tức siêu bi thảm đó qua điện thoại, vì sợ thằng em sẽ tự làm hại mình! Nên ông anh hơi khập khệng, “Anh chỉ định gọi tin nhắn xem thử coi đường truyền có bị nghẽn không.”

Đậu! Thằng em hết biết nói gì, “Em vẽ tranh tay dính đầy bụi than, anh đừng có quấy rầy em nữa đấy!”

Quấy rầy? Cố Khải bất mãn cực, đây rõ là sự quan tâm lẫn tình yêu bao la của anh mà đối với mà! Nếu trong trường hợp bình thường, ông anh chắc chắn sẽ rít thẳng vào mặt để đàn áp thằng em, nhưng không, hôm nay là ngày đặc biệt! Vì thằng em đã thất tình thảm thiết, nên ông anh tỏ ra ôn hòa một cách khác thường, “Ngoan, nghe lời anh, hãy ngắm nhìn thiên nhiên tươi đẹp nhiều hơn.”

... Thằng em bức bối khó hiểu, nghĩ bụng, lẽ nào anh mình bị trúng tà?

“Cuối hè đầu thu, là khoảng thời gian phong cảnh đẹp nhất đấy.” giọng ông anh rất ảm áp tình cảm, “Mỗi một chiếc lá đều sẽ đến lúc héo úa, dù chúng ta khó lòng chấp nhận, nhưng chỉ ít giữa mùa hè rực lửa, nó đã từng rất xinh đẹp.”

Má nó ơi chuyện gì đây trời! Thằng em dựng tóc gáy, luống ca luống cuống nói với anh, “Anh ơi, có phải anh vừa chịu đả kích gì không, có phải anh cãi nhau với chị dâu không, anh, em sai rồi em sẽ không chọc anh giận nữa đâu anh nhất thiết đừng làm chuyện ngu ngốc nha a a a!”

Ông phắc phản ứng kiểu quái gì thế này! Thật là đàn gậy tai con mẹ nó trâu mà! Ông anh hít sâu một hơi, cố bình tĩnh rít lên, “Tao không sao!”

“Anh!” thằng em run đến tận tay, “Anh chắc chắn không sao chứ?”

“Anh không sao thật mà.” ông anh có cảm giác mình đã hoàn toàn bại trận dưới tay thằng em, anh nhìn trời mà cảm nín, “Chẳng qua anh đọc được một số câu thấy khá ý nghĩa, nên muốn chia sẻ với em thôi.”

“...” thằng em không biết nên nói cái quỷ gì thì hợp ý ông anh.

“Cơm nước xong xuôi thì nên nghỉ ngơi nhiều chút, đừng lo vẽ tranh mãi thế.” ông anh quyết định tối nay về phải cùng thằng em kê gối đàm đạo.

Thằng em rất ngoan ngoãn vâng lời, cúp điện thoại rồi thì tiếp tục vẽ bác sĩ Lục! Má ơi thiệt là đẹp trai vãi! Đẹp trai hơn cả anh mình luôn!

“Đây, nước xoài lê tuyết.” Lưu Tiểu Niên mua nước về, đưa cho Cố Khải một ly.

“Cám ơn.” Cố Khải nhận ly nước, cảm giác bản thân đúng là hạnh phúc hơn, ít nhất dù là ở công ty hay ở nhà, đều có thể nhìn theo vợ từng giây từng phút!

“Mới này nhìn mặt anh trắng nhách, có phải mệt mỏi quá không?” Lưu Tiểu Niên thấy hơi áy náy, dù sao thường ngày anh đi làm đã rất cực khổ rồi, khó lắm cuối tuần mới có thời gian rảnh, đáng lẽ phải ở nhà nghỉ ngơi cho đã mới đúng.

“Không, chỉ là đột nhiên nghĩ đến công việc của công ty.” Cố Khải thuận miệng bịa đại một lý do.

“Anh không nên lúc nào cũng nghĩ tới công việc, sẽ rất cực khổ đó.” Lưu Tiểu Niên nhìn anh, “Có là người rất rất lợi hại, cũng cần nghỉ ngơi mà.”

Cố Khải cười cười, vươn tay xoa đầu cậu.

“Không bằng cuối tuần đi leo núi nhé?” Lưu Tiểu Niên thử hỏi, “Núi khu nam có cảnh đẹp mới khám phá, nên không nhiều người biết đến lắm, không khí rất được luôn đấy.”

Cố Khải rất ngạc nhiên, đây chẳng phải là ẻm chủ động hẹn mình sao?

“Được hông?” trong mắt Lưu Tiểu Niên ánh lên chút chờ mong, đến chính cậu cũng không phát giác.

“Đương nhiên được!” Cố Khải mừng như điên, định mệnh thứ hạnh phúc cuối cùng cũng chớm nở là thế này đó sao!

Trong lòng Cố tổng đang sục sôi không gì sánh bằng, giống như thấy được ánh rạng đông của ngày cách mạng thành công, hội tụ đủ sắc màu! Cầu vồng rực rỡ! Sáng soi một góc trời! Leo núi tuyệt cú mèo! Tuyệt nhất là lúc leo núi gặp phải trời mưa tầm tã, kể đó hai người bị kẹt trong sơn động! Vợ lạnh đến run lấy bẫy, cực chẳng đã phải cởi hết quần áo ướt nẹp vào lòng mình sưởi ấm! Rồi xấu hổ thỏ thẻ, Cố tổng dù sao cũng rảnh rồi đến buồn tẻ, không bằng ta hãy làm chút chuyện thi thú đi! Anh thích người ta quý hay là nằm đây?

Ông phắc kiêu nào cũng duyệt! Cố Khải im lặng siết chặt nắm tay! Kế đó lấy di động ra tra xem dự báo thời tiết thứ bảy tới! Đặc biệt khẩn cấp!

CCAV số liệu chính thức từ chính phủ — Cuối tuần, mưa vừa đến lớn!

Ông phắc ông phắc phắc! Quả nhiên đến trời cũng giúp mình! Thiên thời địa lợi nhân hòa này nọ lọ chai đừng trợ lực đến thế chứ!

“Anh lại nghĩ đến việc công ty à?” Lưu Tiểu Niên nghiêng đầu hỏi anh.

Cố Khải bình tĩnh lắc đầu, ở trong lòng hò hét điên cuồng em đừng cứ giả mồm mãi thế chứ! Bằng không anh đây sẽ không nhận được đến thứ bảy đâu!

Nếu đem ra so với bầu không khí ấm áp giữa Cố Khải cùng Lưu Tiểu Niên, Lâm Bình Bình và Hồ Vân Phi quả thật có thể nói là thảm họa!

Sáng sớm vừa đúng tám giờ, Hồ Vân Phi đã như thổ phỉ xông thẳng vào căn hộ độc thân của Lâm Bình Bình, dùng nụ hôn của sói của để đánh thức cậu!

“Cứu mạng!” Lâm Bình Bình bị dọa đến trắng mặt, trong mơ màng chỉ cảm thấy có người đang đè lên mình, bèn sợ hãi hét toáng lên!

“Là anh.” Hồ Vân Phi cốc đầu cậu, dở khóc dở cười.

Lâm Bình Bình dần mặt cùng anh nhìn nhau suốt mấy giây, dần tỉnh táo, sau đó hét con mẹ nó còn lớn tiếng hơn, “Sao anh lại ở trong nhà của tôi?!”

Hồ Vân Phi cảm giác màng nhĩ của mình ong cả lên, buộc lòng phải cách xa cậu ra, “Chúng ta đã bàn xong, hôm nay dẫn em đến bệnh viện.”

“... Anh vào nhà bằng cách nào?” Lâm Bình Bình bức bối, rõ ràng tối hôm qua mình đã khóa trái cửa rồi mà!

“Anh có chìa khóa nhà của em.” Hồ Vân Phi hôn lên mặt cậu.

“Quắc?” Lâm Bình Bình hãi hùng, mẹ kiếp thổ phỉ thời nay đều đáng sợ thế sao!

“Hôn một cái sẽ nói cho cứng biết.” Hồ Văn Phi chĩa chĩa vào má mình, ghẹo cậu.

Bại! Hoại! Lâm Bình Bình nổi đóa đẩy anh ra, đi đánh răng rửa mặt.

Hồ Văn Phi ngồi trên giường, có chút buồn cười nhìn theo bóng người mảnh mai của cậu. Hôm qua mình đến công ty tìm em, ai ngờ em vắng mặt đi công tác, vốn định đi, kết quả đám đồng nghiệp của tổ Phần hồng mạnh mẽ thủy tinh tâm lại nhiệt tình không gì sánh bằng, chen nhau hiến tặng chìa khóa dự phòng Lâm Bình Bình để ở công ty, đề nghị anh đến nhà em để chờ!

Nên mới nói, có đôi khi đồng nghiệp của tình nhân bé bỏng là loài sinh vật rất hữu dụng!

“Anh có mua sữa đậu nành và bánh bao, ăn không?” Hồ Văn Phi theo vào toilet, ôm lấy cậu từ đằng sau.

Lâm Bình Bình vùng khỏi anh, ngậm bàn chải hết né trái lại tránh phải.

“Cái chìa khóa này là do đồng nghiệp của em cho anh, cái em đặt ở công ty đấy.” Hồ Văn Phi tốt bụng tiết lộ cho cậu, “Đừng vì chuyện này mà giận, được không cưng?”

Má nó thể loại đồng nghiệp gì vậy trời! Lâm Bình Bình gần như muốn tuôn trào luôn!

“Anh đi hâm bữa sáng cho em.” Hồ Văn Phi rất thích thời mà không chọc cậu nữa, xoay người đi vào bếp.

Nghe tiếng xoong nồi leng keng, Lâm Bình Bình cảm giác chút gì đó bất đắc dĩ, hay... cứ thẳng thẳng với anh ta? Nói thẳng mình không phải kiểu đùa tình, không muốn đùa mà đùa cũng không nổi.

Sau khi rửa mặt xong đi ra phòng ăn, trên bàn đã bày sẵn bánh bao thơm ngào ngạt và sữa đậu nành, và 2 cái chén.

“Anh cũng chưa ăn sáng?” Lâm Bình Bình ngồi xuống.

“Đương nhiên, sáu rưỡi anh đã dậy rồi.” Hồ Văn Phi cố hết sức để lấy lòng cậu, “Bánh bao của tiệm này rất nổi tiếng, em ăn thử xem.”

Lâm Bình Bình thấp thỏm cắn bánh bao, trong lòng thì nghĩ đủ cách để mở lời với anh.

Trông đáng vẻ nhiều tâm sự của cậu, Hồ Văn Phi tưởng cậu đang lo lắng bệnh tình của mình, bèn nhẹ giọng an ủi, “Không sao đâu, anh đã giúp em hẹn một bác sĩ rất có tiếng, nhất định sẽ trị khỏi cho em.”

Lâm Bình Bình đỏ khóc đỏ cười nhìn anh.

“Đừng sợ.” Hồ Văn Phi nhướn người cầm tay cậu, để bên môi, chạm nhẹ.

Lâm Bình Bình rút tay về, hít sâu một hơi chuẩn bị nói trắng ra, chợt nghe Hồ Văn Phi nói một câu, “Bệnh viện phụ sản có hơi xa, cần tranh thủ ăn chút gì đó trước.”

...

Lâm Bình Bình tròn tròn mắt, cho rằng mình nghe lầm, “Bệnh viện gì?”

“Bệnh viện phụ sản tỉnh.” Hồ Văn Phi nhìn cậu, “Nằm ở ngoại ô phía Tây.”

Lâm Bình Bình cảm giác mình sắp khóc đến nơi rồi.

“Tôi bị bệnh viêm gan, tại sao phải đi bệnh viện phụ sản?”

27. Hồ Tổng Giám Tà Mị Ngông Cuồng

“Đừng rợn.” Hồ Văn Phi rót sữa đậu nành cho cậu, “Ăn mau lên.”

“Tôi bị viêm gan thật mà!” Lâm Bình Bình hết sức nghiêm túc nhìn thẳng anh, “Hơn nữa sẽ truyền nhiễm đó!”

Hồ Vân Phi nhú mày.

“Thật!” ánh mắt Lâm Bình Bình đầy kiên định.

Hồ Vân Phi cùng cậu nhìn nhau ba giây, kể đó đặt cái ly trong tay xuống bàn.

Má nó thật sự bị hù rồi? Lâm Bình Bình tức thời rướm rướm nước mắt, hôm nay thật sự là ngày lành mà!

Kết quả một giây sau, mặt Hồ Vân Phi đã sát ngay trước mặt cậu.

“Anh làm gì đó!” Lâm Bình Bình trở nên khẩn trương!

“Cho em cơ hội cuối cùng, em có bệnh không?” Hồ Vân Phi mặt mày tăm tối, gần từng chữ.

“Có có!!!” Lâm Bình Bình cố mạng gật đầu, “Bệnh viêm gan!”

“Được.” Hồ Vân Phi nghiêng răng, xắn tay áo.

“Anh anh anh muốn làm gì hả?” Lâm Bình Bình run giọng, má nó sẽ không đánh mình đó chứ!

Kết quả Hồ Vân Phi khom người, bế bổng cậu lên.

“Cứu với!” Lâm Bình Bình sợ xanh mặt hét toáng lên.

Hồ Vân Phi hằm hằm mở miệng, “Theo anh tới bệnh viện kiểm tra, nếu kết quả chứng tỏ em không sao, xem anh trừng trị em thế nào.”

... Không cần đâu! Lâm Bình Bình tuân lệnh, “Bệnh của tôi trị không hết, anh tha tôi đi mà xin anh đó hụ hụ hụ!”

“Vậy sao được.” Hồ Vân Phi cười gằn, “Biết rõ mình bị bệnh truyền nhiễm còn ra ngoài chơi trò tình một đêm, bảo tôi tha cậu thế nào được?”

Rõ ràng là tự anh ép tôi mà! Lâm Bình Bình lã chã, “Anh thả tôi xuống trước cái đã!”

Hồ Vân Phi quăng người lên giường, giơ tay đánh cái pép lên mông cậu.

Cảm giác đau rất sâu sắc hòa trong tiếng pép rõ to, Lâm Bình Bình cuối cùng bật con mẹ nó khóc thành tiếng, cậu hét khản cả giọng lên án anh, “Sao lại xấu xa thế chứ!”

Hồ Vân Phi nắm cằm cậu, lộ rõ khí phách thâm hiểm thường lệ trên thương trường, “Mới thế đã xấu xa? Có muốn thử xấu xa hơn không?”

“Không!” Lâm Bình Bình khóc nức lên.

“Viêm gan, nói không chừng giờ tôi đã bị cậu truyền nhiễm.” Hồ Vân Phi rút dây nịt ra, “Để tôi đánh cậu một trận cho hả giận cái đã.”

“Anh anh anh đừng nó đánh tôi?” Lâm Bình Bình bị dọa dờ ra ngay tức thời.

Hồ Vân Phi thông dong gấp đôi dây nịt, vung vẩy trong không trung.

Tiếng cắt không khí rất có uy lực đe dọa, Lâm Bình Bình khóc đến thiếu điều thở không ra hơi, “Tôi tôi tôi tôi không có bệnh.”

“Chịu nhận rồi hử?” Hồ Vân Phi ráng nín cười, yêu tinh này đùa con mẹ nó thú thiệt!

“Phải.” Lâm Bình Bình đỏ bừng mũi, đáng thương vô vàn nhìn anh.

“Tại sao phải giả bệnh?” Hồ Vân Phi lạnh giọng.

“Tôi không có bệnh.” đời này Lâm Bình Bình chưa từng bị đe dọa đến thế, bởi vậy nên giờ còn chưa bình tĩnh lại được, chỉ biết lặp đi lặp lại sự thật này!

Cuối cùng Hồ Vân Phi cũng bị chọc cho cười, cúi người cắn tai cậu, thả nhẹ giọng, “Đồ ngốc.”

Lâm Bình Bình vẫn đang khóc, má nó thỏ phỉ đáng sợ vãi hụ hụ hụ!

Hồ Vân Phi ôm cậu, hôn khế lên cằm cổ trắng trẻo.

“Tôi ghét anh!” Lâm Bình Bình ghen ngào nói.

“Cho nên giả viêm gan để hù dọa anh?” Hồ Vân Phi để lại một dấu hôn trên xương quai xanh. Công ty của Cổ Khải giống với trung tâm thương mại của anh, vừa tổ chức khám sức khỏe cho nhân viên vào khoảng thời gian trước, viêm gan... Tưởng rằng mình sẽ tin?

Lâm Bình Bình câm nín.

“Nên, ở đây cũng không sao hửm?” Hồ Vân Phi trượt tay xuống dưới, xoa nhẹ.

“Không được đụng vào đó!” Lâm Bình Bình thoát chốc dựng ngược lông toàn thân, cố gắng vùng vẫy để chạy.

Hồ Vân Phi không ngờ sẽ làm cậu phản ứng mạnh đến vậy, nên thoáng sửng sờ.

Lâm Bình Bình nhân cơ hội tốt xuống giường, đứng nép một bên dùng ánh mắt khủng hoảng nhìn anh.

...

Hồ Vân Phi bị đả kích sâu sắc, có cần phải biểu hiện kỳ thị rõ ràng đến thế không?

“Chúng ta không có kết quả đâu.” Lâm Bình Bình cố gồng mình, “Tôi không muốn chơi.”

“Không muốn chơi là sao?” Hồ Vân Phi nhú mày.

“Tôi chỉ muốn tìm một người sánh bước cả đời thôi.” Lâm Bình Bình nhìn anh, “Anh không phải.”

“Theo lời đồn thì em đâu phải thế.” Hồ Vân Phi khẽ nhếch mép, “Lạt mềm buộc chặt?”

Chặt chặt con mẹ anh chứ chặt! Lâm Bình Bình cảm giác bản thân hơi ngạt rồi.

“Hay do em trên cơ bản không thích tôi?” Hồ Vân Phi thử phỏng đoán.

Lâm Bình Bình rất dứt khoát gạt đầu cái rụp, thẳng thừng thế đó.

Mặt Hồ Vân Phi như tối sầm lại.

Lâm Bình Bình sợ sệt rụt người, có còn thiên lý hay không hả trời rõ ràng là anh hỏi trước mà hức hức hức!

“Tôi không tốt với em?” Hồ Vân Phi nghiêng răng.

Lâm Bình Bình cảm giác bản thân muốn khóc lắm rồi, “Chuyện này không liên quan với tốt hay không tốt.”

“Hay đêm đó tôi làm em không sướng?” Hồ Vân Phi đứng dậy.

Lâm Bình Bình vèo một tiếng bay tới đến cạnh cửa, nhìn anh đầy cảnh giác.

“Đây là nhà em.” Hồ Vân Phi ngồi xuống sofa, “Có giỏi thì vĩnh viễn đừng về nữa.”

Lâm Bình Bình tuôn rơi nước mắt trông hết sức đáng thương, “Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu tha cho tôi đây?”

Đối phương đã biểu hiện ghét rành rành ra đấy, Hồ Vân Phi cũng cảm thấy không còn thú vị gì cho lắm. Có điều ngẫm lại mình đã tung hoành tình trường bấy lâu nay, trước nay đều là người chủ động cho rơi người khác, lần này khó lắm mới tìm được một bạn giường cố định, đối phương thế mà lại sống chết không chịu, bất luận là tôn nghiêm đàn ông hay chướng ngại tâm lý bản thân, đều thật khó lòng bình phục.

Lâm Bình Bình vẫn đang đổ mắt nhìn anh, trông hết sức căng thẳng mà lại rất tội nghiệp, giống như con mèo con ướt nhem, đúng là khiếm ngược quá thể đáng.

Ít nhất, không thể để lỗ đồng hoa hồng đã tặng thời gian qua chứ nhỉ?

Hồ tổng giám nhoen miệng cười, bộc lộ rõ tư thái bại hoại.

“Anh anh, muốn làm gì?” Lâm Bình Bình cảm giác nguy hiểm bủa vây, theo bản năng muốn chạy ra cửa, lại bị anh dễ dàng tóm được.

“Làm với tôi lần nữa, rồi sẽ tha cho cậu.” Hồ Vân Phi ném cậu lên giường, dùng cả người đè lên.

“Không được!!!” Lâm Bình Bình bị dọa đến gần như muốn ngất, mẹ kiếp thể loại này không thể xảy ra lần nữa!

“Tại sao không?” Hồ Vân Phi lột tuốt cái áo thun của cậu, nghiêng răng nói, “Bao nhiêu người cầu xin tôi còn không được đấy.”

“Tên khốn khiếp nhà anh!” Lâm Bình Bình liều mạng giãy dụa, nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của anh, ngay thời điểm quần bị tuột xuống, cuối cùng thì yêu nghiệt cũng triệt để sụp đổ, cậu hét lên trong tiếng nấc gần như không thành âm, “Đêm đó là lần đầu tiên của tôi!”

Hồ Vân Phi sững sờ, ngẩng đầu nhìn cậu.

Lâm Bình Bình khóc hết sức thê thảm, nhìn qua như thể sắp ngất xỉu đến nơi, đến mặt mày cũng trở nên tái mét.

Hồ Vân Phi dơ dợ thả cậu ra.

Mất đi troi buộc và áp chế, nhưng lần này Lâm Bình Bình không chạy trốn, mà chỉ nghiêng người co lại một góc, khóc nức nở trông đến thảm.

“... Vậy là sao?” Hồ Vân Phi ngập ngừng hỏi cậu.

Lâm Bình Bình khóc lớn hơn.

Hồi tưởng lại cảm giác chặt khít và sự trúc trắc của cậu đêm đó, cả việc sốt cao ngày hôm sau, cộng với hành vi ngờ nghệch không biết dùng thuốc, cuối cùng Hồ Vân Phi như hiểu ra gì đấy.

“Tôi thật sự không muốn chơi đâu.” giọng Lâm Bình Bình rất khàn, “Anh đi đi.”

...

“Xin lỗi.” sau khoảng yên tĩnh dần dặt, Hồ Vân Phi mở lời một cách rối rắm.

Lâm Bình Bình lắc đầu, vẫn chôn mặt trong gối đầu như trước.

Mấy phút sau, cửa được mở ra rồi khóa lại, căn phòng khôi phục sự tĩnh lặng như xưa.

Lâm Bình Bình ôm gối, mặt thờ thần dần cả ra.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi...

Hồ Vân Phi rời khỏi nhà cậu, việc đầu tiên là chạy thẳng đến Ma Dục.

Bar này là kiểu bar anh em, ông anh là chủ ông em là bartender, sống ngay lầu trên của bar. Cửa hàng kiểu này đều là ngày đêm đảo lộn, nên vào lúc hai anh em bị tiếng một hồi tiếng đập cửa như nện thẳng vào tai đánh thức, gần như muốn vung dao chém người luôn.

Nhưng khi họ mở cửa, phát hiện người đứng bên ngoài là Hồ Vân Phi, má nó chỉ đành bấm bụng dần tiếng rít gào xuống, trưng ra gương mặt tươi cười chào đón vị đại gia này — mọi người trong giới đều biết, Hồ tổng giám nổi tiếng TÀN! BẠO!

“Biết bao nhiêu chuyện của Lâm Bình Bình, kể hết cho tôi.” sắc mặt Hồ Vân Phi âm u, giống như tổ tông ngồi trên ghế sofa.

Hai anh em khóc không ra nước mắt, rốt cuộc đã xảy ra cái quái gì vậy, thật không có thiên lý mà, ghét nhất thể loại mới sáng tinh mơ đã bị ép kể chuyện!

Sau một giờ nói đông nói dài, Hồ Vân Phi cuối cùng cũng phát hiện, lời đồn về Lâm Bình Bình thái quá cỡ nào, nhiều chi tiết rõ ràng mâu thuẫn nhau, vậy mà không ai phát hiện? Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng thôi, ở nơi thể này đại loại là vì tìm kích thích, ai đi quan tâm quá khứ của đối phương là thật hay giả, hay phải nói, quá khứ của ai lại không có phần thêm thắt?

Hồ Vân Phi cảm giác bản thân hơi chút đỡ khóc đỡ cười, lắc đầu đứng dậy.

“Tạm biệt không tiễn!” hai anh em nhanh chóng mở cửa, mọe nó đi mau lên ông đây buồn ngủ lắm rồi!

Hồ Vân Phi trở vào xe, cảm giác đầu óc rối loạn, nhớ tới khuôn mặt khóc đến nhả nước, thật không biết mình nên có tâm trạng gì cho phải. Chơi lâu thế rồi, đối với mỗi một đối tượng đều luôn nho nhã lễ độ, dù chia tay cũng rất phong độ, chỉ có lần này, triệt để bại hoại rồi sao?

Hồ Vân Phi lắc đầu, lái xe đến công ty, vui mừng vào đồng nghiệp chờ.

Công việc là thứ giết thời gian rất hiệu quả, bắt tri bắt giác đã đến mười giờ tối, bảo vệ cầm đèn pin đẩy cửa, lấy làm ngạc nhiên nói, “Hồ tổng giám, ngài còn chưa về à?”

“Sắp.” Hồ Vân Phi duỗi gân cốt, cảm giác tâm trạng bình tĩnh hơn, bèn thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, lại đột nhiên nhận được tin nhắn của Cố Khải —— Thất tình phải an ủi thế nào?

Đối diện với vấn đề ngu ngốc như thế, Hồ Vân Phi trực tiếp next luôn, tắt máy khóa cửa.

Cố Khải nhìn chằm chằm di động đợi suốt mười phút, không thể Hồ Vân Phi nhắn lại, bèn nổi đóa chóc ngón giữa, thật không có nghĩa khí!

Trên giường lớn trong phòng ngủ, thằng em đang chăm chỉ đọc sách, vừa tắm xong tóc còn ẩm, tăng thêm phần đáng yêu, áo ngủ còn in hình con vịt.

Ông anh thoáng đau lòng, mọe nó thằng em như hoa của ông, vì sao lại mệnh khổ thế chứ!

“Anh?” thằng em nghe tiếng động bèn ngẩng đầu lên, biểu hiện trong sáng cực.

Ông anh càng xót xa hơn, anh ngồi xuống bên mép giường nhìn thằng em, ngữ điệu từ ái không gì sánh bằng, “Thực tế em có rất nhiều ưu điểm.”

“Đương nhiên rồi!” thằng em hào phóng gật đầu.

“Nên, chắc chắn sẽ có rất nhiều người thích em.” ông anh vuốt lại tóc cho cậu, giọng nói rất êm ái, “Có đôi khi hai người gặp nhau, giống như sao băng trên bầu trời, tuy rất đẹp, nhưng đã định trước chỉ vụt sáng trong chớp nhoáng, qua đi rồi chỉ lưu lại hồi ức. Em hiểu ý anh không?”

Tuy rằng ông anh rất mong thằng em có thể thấu hiểu nỗi khổ tâm của mình, nhưng cái chuyện kiểu như ăn ý thế này thì không thể cưỡng cầu rồi!

Vì vậy thằng em mang theo vẻ ngờ ngợ đưa tay sờ trán anh mình.

Má nó có khi nào sốt rồi không!

28. Thằng Em Thấy Rất Lo Lắng

Ông anh cảm giác khí huyết hơi ngược chiều, mẹ kiếp sao thằng em có thể ngu đến trình độ này, mình đã nói trắng ra thế còn gì!

Vậy nên anh thở dài, vẻ mặt càng trầm trọng hơn.

“Anh.” thằng em hoảng hồn nhìn anh, “Anh sao vậy?”

Ông anh hít sâu, quyết định thí hết, nghiêm túc nói, “Đời người giống như một sợi xích lẫn tròn, có đôi khi khó trách khỏi bị tháo mắc, nhưng thường nhờ vào những mắc xích không trọn vẹn ấy, nên sợi xích mới có thể lẫn chậm lại, để chúng ta có thể thưởng thức nhiều phong cảnh xinh đẹp ven đường hơn, em hiểu không?”

Hiểu cái mọe anh! Thằng em rốt cuộc bị dọa bật khóc, cậu chụp tay ông anh cố mạng mà lắc, “Có phải anh trúng tà rồi không, anh mau tỉnh mau tỉnh!”

Phắc triển khai cái kiểu quái gì thế này! Ông anh hóa đá bay tung tăng trong gió, như con rối mặc cậu lắc qua lắc lại, nhìn thoáng qua thật sự rất giống bị oan hồn chiếm xác!

Nên thằng em càng khùng hoảng hơn, cậu luống cuống tháo bùa hộ mệnh trên cổ xuống, nhét vào trong miệng anh mình, hô to, “Tà linh thôi tán!”

“Cố Hi!” cuối cùng Tổng giám đốc Cố cũng xù lông, quay trở về làm ông anh bạo lực lại bưng bưng khí phách!

“Anh!” thằng em cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, rơm rớm nước mắt nhào vào lòng anh mình, “Anh có biết, anh vừa bị trúng tà đó!”

Ông anh cảm giác mình rất muốn khóc.

“Cuối tuần em sẽ đến miếu dâng hương.” thằng em ngưỡng cái mặt khóc như mèo lên, “Trai giới tắm rửa, đi xin mấy cái bùa về!”

...

“Em nên đi ngủ sớm thì hơn.” trong lòng ông anh dâng trào cảm giác thoát lực.

“Dạ.” thằng em ngoan ngoãn chui vào chăn, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cẩn thận căn dặn, “Anh nhất thiết không được có chuyện gì đấy!”

Ông anh tuân lệ rồi lại xót xa, mẹ kiếp tao có thể có chuyện gì chứ, tao là sợ mày có chuyện đấy!

Lúc đi ra khỏi phòng thằng em, trùng hợp đụng trúng Lưu Tiểu Niên đang bưng một thố bánh rưới mật đi đến.

“Tổng giám đốc Cố.” Lưu Tiểu Niên cười tí mắt chào hỏi, hai bên má phồng phồng.

“Sao đã khuya vậy còn ăn?” Cố Khải xoa đầu cậu.

“Truyện của tôi còn chưa viết xong, đói bụng.” Lưu Tiểu Niên mặc đồ ngủ, tóc hơi rối, SIÊU! MOE!

Thành ra Tổng giám đốc Cố tạm thời quẳng thằng em qua một bên, “Truyện nào chưa hoàn?”

“... Trùm tổng yêu mèo ngoan.” Lưu Tiểu Niên nói như kiểu hết hơi.

Ông phắc! Tựa truyện sao mà phù hợp thực tế dữ vậy! Tổng giám đốc Cố thoáng trở nên nhộn nhạo, anh bưng cái thố từ tay vợ, vươn tay ôm vai cậu kéo đi, “Cho tôi xem thử.”

“Đừng mà?” Lưu Tiểu Niên gần như tuân lệ, “Còn chưa viết xong, rất ấu trĩ.”

“Ấu trĩ cũng phải xem.” Cố Khải cương quyết lôi người vào phòng!

Lưu Tiểu Niên hoàn toàn không lay chuyển được anh, đành phải mặc anh ngồi vào trước máy tính của mình!

“Hiên Viên Long Tường?” Cố Khải ca ngợi, “Tên nam chính rất hay!”

Lưu Tiểu Niên: ...

Cố Khải hăng hái bưng bưng xem tiếp, cuộc tình của nam nữ chính trải qua nhiều hiểu lầm cùng đau khổ quần quai cứ lặp đi lặp lại, cuối cùng tình nhân sẽ thành thân thuộc! Đêm tân hôn, Hiên Viên Long Tường nhìn cô vợ xinh đẹp của mình, hôn lên nơi mềm mại ——

“Sao hết rồi?” Tổng giám đốc Cố thấy khó chịu chút thôi, cảnh H đó!

“Vì tôi xuống dưới lấy bánh bông lan.” Lưu Tiểu Niên nghiêm chỉnh giải thích.

“Nơi mềm mại là nơi nào?” Tổng giám đốc Cố hỏi một vấn đề rất vô lại.

Lưu Tiểu Niên hơi ầm ớ, “Miệng.”

“Viết đến hay!” Cố Khải vỗ bàn.

...

Lưu Tiểu Niên bần thần hỏi, “Vậy tôi có thể viết tiếp không?”

“Viết đi.” Cố Khải rất hào phóng.

“Nhưng anh đang ngồi trên ghế của tôi.” Lưu Tiểu Niên dở khóc dở cười.

Bởi vì ông muốn ôm mi đấy! Tổng giám đốc Cố tự rít gào trong lòng, rồi vẫn hậm hực tránh ra chỗ khác.

Lưu Tiểu Niên gõ chưa được mười chữ, đã cảm giác cái cổ của mình sắp bị ánh mắt sáng quắc sát thương rồi, đành phải hết sức bất đắc dĩ ngoái đầu qua, “Anh không đi nghỉ?”

“Tôi không buồn ngủ.” Cố Khải ngồi ở cạnh giường, “Ngồi chơi với cậu.”

Ngồi chơi với tôi làm gì chứ chứ ừ ừ! Lưu Tiểu Niên khóc không ra nước mắt, bị anh nhìn chòng chọc thế, trên cơ bản cậu gõ một chữ cũng chẳng xong!

“Kẹt ý tưởng?” thấy cậu ngồi lặng người cả buổi, Cố Khải hỏi han kiểu rất quan tâm.

“Ừm.” Lưu Tiểu Niên lưu file lại, “Không viết nữa.”

“VẬY ĐI ĂN KHUYA?” Cố Khải rủ rê cậu.

“Bây giờ?” Lưu Tiểu Niên giật mình, “Đã mười giờ rồi.”

“Mười giờ ăn khuya, cực chuẩn.” Cố Khải đặt bánh bông lan lên bàn, “Đi thôi.”

“Nhưng ——”

“Không nhưng nhị gì hết.” tổng giám đốc giở thói ngạo mạn khí phách, “Anh xuống dưới lầu đợi em, thay đồ rồi xuống.”

Lưu Tiểu Niên sầu sã, sao lại độc tài thế chứ...

Có điều dù không phải muốn đi cho lắm, nhưng đối phương là ông chủ của mình, lại thu lưu cho mình ở lại nhà anh, nói kiểu gì cũng không thể cự nự biện từ chối, chỉ đành phải thay đồ rồi xuống.

Vợ thật là nhu mì nghe lời! Tổng giám đốc Cố rất sung sướng, “Đi thôi.”

“Anh xịt nước hoa?” Lưu Tiểu Niên khịt khịt mũi, kiểu rất ngạc nhiên luôn ấy.

Phắc! Nói trắng ra thế làm gì! Trên thực tế Tổng giám đốc Cố không phải chỉ xịt mỗi nước hoa, còn chải chuốt tóc tai, thay đồ mới, má nó đây chính là sức mạnh của tình yêu! Anh bình tĩnh đổi hướng câu chuyện, “Muốn ăn gì?”

Lưu Tiểu Niên suy nghĩ trong giây lát, “Phở ăn đêm? Tôi biết một quán cay Tứ Xuyên rất ngon.”

“Được.” Cố Khải vui vẻ đồng ý.

“Nhưng giá rất thấp nha.” Lưu Tiểu Niên nhắc nhở anh.

“Không thành vấn đề.” Cố Khải hoàn toàn không ngại, mẹ kiếp sao lại có thể để ý chứ, vui còn không kịp nữa là! Cay thì sao, phải kích thích mới trợ lực được!

“VẬY ĐI THÔI.” Lưu Tiểu Niên cầm áo khoác để trên sofa của anh lên, “Chỗ đó đậu xe không tiện, mình đón xe đi.”

Phắc vợ hiền lương thực đức vãi! Tổng giám đốc Cố cảm thấy bản thân rất rất hạnh phúc! Hai người cùng nhau ra ngoài ăn khuya, thật lãng mạn!

Quán cay Tứ Xuyên mà Lưu Tiểu Niên nói tuy nằm ở chỗ khá hẻo lánh, nhưng vì rất có tiếng, nên đại đa số tài xế đều biết, cũng không khó tìm. Tuy trời đã gần hừng đông, trong quán vẫn đông đúc náo nhiệt, đến cả lề đường cũng kê đầy bàn ghế.

“Muốn ăn gì?” Cố Khải hỏi, “Anh đi lấy.”

“Để tôi.” Lưu Tiểu Niên lấy cái mâm, “Tôi khá rành chỗ này, lần này tôi mời.”

“Được.” Cố Khải vui à, ngồi nhìn theo cậu vào trong quán lựa chọn đồ ăn.

Vợ quả nhiên rất giỏi giang! Ăn cũng không cần mình trả tiền! Trong lòng Tổng giám đốc Cố bỗng dưng sinh ra thứ cảm xúc hạnh phúc được bao nuôi!

Mấy phút sau, hai phần đồ cay Tứ Xuyên bị chẳng được bưng lại, còn có mấy món nhắm và bia, mùi thơm xông mũi phong phú khác thường.

“Không phải em bị dị ứng còn à?” Cố Khải hỏi cậu.

“Gọi cho anh.” Lưu Tiểu Niên lắc lắc cái chai đồ đỏ trên tay, “Tôi uống trà lạnh.”

Cố Khải thấy đáng tiếc chút thôi, chỉ tiết say rượu làm bậy tuyệt vời biết bao, để hụt thì đáng tiếc cỡ nào!

“Anh ăn cái này nè.” Lưu Tiểu Niên gấp cho anh một cục thịt viên, “Ăn ngon lắm luôn!”

Đút ăn thật tuyệt con mẹ nó vời mà! Tổng giám đốc Cố kích động há miệng, kết quả Lưu Tiểu Niên bị run tay, cục thịt rơi cái bẹp xuống áo Armani của Tổng giám đốc Cố!

...

“Xin lỗi.” Lưu Tiểu Niên có hơi hơi .

“Không sao.” Cố Khải hoàn toàn không để bụng, mau đút cho ông xã cục khác nào!

“Anh tự ăn đi.” Lưu Tiểu Niên đưa đĩa qua cho anh.

Phắc! Tổng giám đốc Cố siêu cụt hứng, cúi đầu hậm hực húp mì sùm sụp! Sau đó rất mất hình tượng mà phun ngược trở ra, mẹ kiếp sao nóng dữ vậy!

“Anh không sao chứ?” Lưu Tiểu Niên sợ hơn cả anh.

Biểu hiện của Cố Khải rất xoắn xuýt, “Không sao không sao.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng mì là mì vừa vớt từ trong nồi nước sôi ra đấy! Trên bề mặt còn có một lớp mỡ giữ ấm! Lưu Tiểu Niên hấp tấp khui một chai nước lạnh đưa cho anh, “Uống mau lên.”

Cố Khải nốc ừng ực một hơi hết hơn nửa chai, cảm giác bỏng rát trong miệng mới dịu xuống đôi chút!

“Há miệng để tôi xem thử xem.” Lưu Tiểu Niên rất lo lắng.

Cố Khải sững sờ.

“Mau lên!” Lưu Tiểu Niên lại đưa mặt lại gần hơn, ánh mắt chăm chú tập trung.

Phắc! Tổng giám đốc Cố đột nhiên có chút chút gì đó khẩn trương! Có cần áp sát thế không!

“Mau nào.” Lưu Tiểu Niên còn đang hồi anh.

Tổng giám đốc Cố gian nan nuốt nước miếng, hai chữ vừa rồi có thật không phải đang nững không? Có thật không phải đang làm nững không? Có thật không phải đang làm nững không? Ngữ điệu vừa êm ái vừa dễ cứng lại vừa véo von, giống như con chim sơn ca khả ái!

“Làm gì mà dờ ra thế?” Lưu Tiểu Niên lắc lắc tay trước mặt anh.

Cái hành động há mồm ra dù là ai làm đi chẳng nữa, cũng không thể nào đẹp mắt át người được, thành ra Tổng giám đốc Cố chỉ đành phải gồng mình làm ra điệu mở mo đẹp nhất có thể.

“Ừm, không bị phỏng, chắc lát là đỡ thôi.” sau khi kiểm tra sơ qua Lưu Tiểu Niên mới an tâm, “À mà anh có một cái răng sâu đấy nha.”

Tổng giám đốc Cố lập tức ngậm miệng vất vương theo gió, cái thứ răng sâu mất mặt thế mà lại để cho vợ nhìn thấy, đúng là thất bại mà!

“Còn ăn được nữa không?” Lưu Tiểu Niên hỏi anh.

“Đương nhiên được!” Cố Khải thề sống chết phải bảo vệ quyền lợi cùng ăn khuya với vợ mình!

“Vây đợi thức ăn nguội bớt rồi hãy ăn.” Lưu Tiểu Niên giúp anh lấy một đĩa riêng, gấp một ít thức ăn, “Ăn mấy món này trước đi!”

Nhìn hành động ân cần chu đáo của cậu, Cố Khải cảm giác vành mắt thoáng nóng, sau đó không kìm lòng được nhớ đến một câu thoại kinh điển trong truyện ngôn tình thể loại vương gia —— Đồ tiểu yêu tinh dụ dỗ nhà mi, quả nhân bị mi làm hư rồi!

Thật sự rất hợp hoàn cảnh!

Quán nhỏ dưới ánh đèn lập lòe, trong không khí ngập tràn mùi thức ăn mê người, người xung quanh ầm ĩ, nhìn thoáng qua mỗi một người đều rất hạnh phúc.

Cố Khải bên thối ngui chén đậu hủ cho vợ, bên nghĩ cách làm thế nào để có thể đường đường dứt em ấy ăn trông cho tự nhiên, nhưng không đợi anh suy tư, di động đã reng ting ting.

“Anh!” giọng Cố Hi nghe hết sức khủng hoảng, “Hai người hiện không có nhà?”

“Ừ, xảy ra chuyện gì à?” Cố Khải bị làm cho sợ hơn cả cậu.

“Mau về mau về!” Cố Hi sốt ruột, “Dạo này anh bị âm thịnh, sao có thể nửa đêm nửa hôm đi ra ngoài hả, coi chừng bị oán linh chiếm xác!”

... Phắc!

Tổng giám đốc Cố bình tĩnh cúp điện thoại.

“Ai vậy?” miệng Lưu Tiểu Niên bị cay đến đỏ hỏn, hiểu kỳ hỏi.

“Bán bảo hiểm.” Cố Khải múc một muỗng đậu hủ đưa đến bên miệng cậu, “Há miệng.”

Lưu Tiểu Niên ngoan ngoãn ngậm muỗng, vừa ăn vừa cảm khái, thời buổi này bán bảo hiểm chuyên nghiệp ghê, đã hơn nửa đêm còn lặn lội tìm khách!

Cuộc sống thật không dễ!

29. Nụ Hôn Đầu Cơ Bản Chẳng Đâu Vào Đâu

Người được gọi là tham ăn, thì dù không đói bụng, cũng có thể ăn một tô lớn, ví như Lưu Tiểu Niên! Cậu một tay cầm xâu bánh gạo, một tay cầm đũa, miệng thì nhai nhồm nhoàm liên tục đậu hủ mà Cố Khải dứt!

Nhìn cái mỏ nhỏ chu chu vĩnh viễn của vợ, Tổng giám đốc Cố kích động đến không thể khắc chế được, phắc có nên hôn một cái không nhớ! Nhìn như cục rau câu siêu mềm siêu cứng! Hôn nhất định rất sướng! Mình không hề chờ mong cái vụ hôn lưỡi đâu ấy!

“Oái có hành!” Lưu Tiểu Niên phàn nàn.

Tổng giám đốc Cố lập tức bật hình thức trung khuyển, xoẹt xoẹt vớt sạch sành sanh hành, tốc độ cực nhanh, đúng thật cầm đũa như bay!

“Anh cũng ăn đi.” Lưu Tiểu Niên tự nhiên thấy mắc cỡ, rõ ràng là anh muốn đi ăn khuya, vì sao cuối cùng người ăn chính lại biến thành mình!

“Anh nhìn em ăn.” ánh mắt Tổng giám đốc Cố đặc biệt dịu dàng.

“Anh nhìn tôi ăn làm gì.” Lưu Tiểu Niên đỏ mặt, ăn có cái quái gì đẹp đâu mà nhìn!

Má nó lẽ nào đang xấu hổ? Má nó vợ xấu hổ nhìn cứng thiết cứng! Tổng giám đốc Cố hờn hờ, lại múc cho cậu một muỗng cháo ngọt, dùng chất giọng chan chứa yêu thương để nói, “Ăn món này.”

“Không ăn.” lần này Lưu Tiểu Niên không há miệng, rất cương quyết lắc đầu!

Vật nhỏ này đang đắc sủng mà kiêu ngạo đây mà, lại dám ngỗ nghịch thế! Tổng giám đốc Cố thở dài trong lòng, chẳng qua là ý vào quả nhân thương mi xót mi, không nỡ phạt mi.

Hiển nhiên Lưu Tiểu Niên sẽ không ý thức được chỉ trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, Cố Khải đã bỏ nã ra một thước phim cung đấu ba trăm đẹp dễ mà thê lương! Cậu chỉ cảm thấy ánh mắt tổng giám đốc nhìn mình quá đổi kinh khủng, bèn thử hỏi dò, “Chúng ta về nhé?”

“Không!” Tổng giám đốc Cố cự tuyệt ngay tắp lự, “Ngồi thêm một lát!”

“Nhưng chúng ta đã ăn xong rồi, có rất nhiều người đang chờ bàn.” Lưu Tiểu Niên nhắc anh.

Cố Khải nhìn một vòng, quả nhiên chung quanh có rất nhiều người đứng, đều dùng đôi mắt tỏa ánh xanh nhìn bàn này, trông như thể sắp hóa con mẹ nó sói rồi ấy!

“Vậy chút ta đi dạo một lát?” Cố Khải đứng lên, “Ăn nhiều, cần tiêu hóa.”

“Nhưng mai còn phải đi làm nữa.” Lưu Tiểu Niên nhìn đồng hồ, “Trời hừng sáng rồi.”

“Tôi còn không sợ muộn, em sợ gì chứ?” Cố Khải bắt mồm.

“Đương nhiên anh không sợ rồi.” Lưu Tiểu Niên trưng ra cái mặt , anh dám kiểm tra chấm công của anh!

“Ngày mai cho phép em đi làm muộn.” Cố Khải xoa đầu cậu, bản mặt trông y như thằng nhà giàu mới nổi!

“Anh thiệt độc tài.” Lưu Tiểu Niên cảm râm.

Cố Khải vui à, “Ừ, tổng giám đốc độc tài yêu mèo nhỏ ngoan hiền.”

“Gì chứ.” Lưu Tiểu Niên dở khóc dở cười, “Không được đổi tên truyện của tôi.”

“Vậy đi được chưa?” Cố Khải thuận thế ôm vai cậu, gần như SUỐNG! THẮNG! THIÊN! Mợ nó đáng người thiệt mảnh mai! Không biết trần trụi trụi thì sẽ thế nào! Cái mông đầy thịt chắc chắn rất tuyệt!

Đậu! Thiệt là chịu không nổi mà! Máu trong người Tổng giám đốc Cố sôi lên sùng sục, lẳng lặng ép sát bờ vai cậu!

Lưu Tiểu Niên không xoay chuyển được anh, đành phải ngoan ngoan để anh lôi đi. Theo lý mà nói đàn ông với nhau quàng vai bá cổ là bình thường, nhưng anh có thể dừng ép sát thế không! Đau vai vãi!

Giờ phút này Cố Khải đang bận lằng lằng trong tâm tưởng của bản thân! Nếu đã ôm tới đây đây rồi, bước tiếp theo phải hôn luôn, hay phải tỏ tình trước nhỉ? Mẹ kiếp nửa đêm cô nam quả nam, không xảy ra chút chuyện gì đó thật có lỗi với bầu không khí này đó!

Đi qua khu ăn đêm náo nhiệt, hẻm nhỏ trở nên rất yên tĩnh, chỉ còn le lói đôi bóng đèn đường. Tổng giám đốc Cố kích động chút thôi, đây rõ ràng là khung nền kinh điển để đè nhau ra ôm hôn đây mà đúng không, má nó bất chấp thôi! Anh bèn hít sâu một hơi, cúi đầu hôn phớt qua đỉnh đầu của cậu! Cảm giác bản thân đã hồi hộp đến độ hít thở không thuận!

Nhưng Lưu Tiểu Niên lại chẳng có tí ti phản ứng nào, còn đang xem tin con mẹ nó nhắn nữa chứ! Vì khác biệt về chiều cao, lại thêm Cố Khải hôn quá lẹ, cơ bản là vừa đụng đến tóc đã rời khỏi với tốc độ ánh sáng, nên cậu vốn chẳng cảm nhận được gì sắc, nhiều lắm là thấy hình như người Cố Khải hơi loạn quạng.

Phắc! Tổng giám đốc Cố thất vọng nghĩ, sao có thể vậy chứ! Đây chính là nụ hôn đầu tiên đó!

“Ý, một giờ trước Bình Bình nhắn tin cho tôi nè.” Lưu Tiểu Niên lảm bảm.

Lại còn nhắc đến người đàn ông khác! Độ bất mãn tăng tăng tăng!

“Cậu ấy hẹn tôi đi ăn khuya, cũng ở đây luôn à?” Lưu Tiểu Niên giật mình, trùng hợp dữ.

“Sao nửa đêm nửa hôm Lâm Bình Bình lại hẹn em?” Cố Khải bật chế độ cảnh giác ngay tức khắc, phắc lẽ nào vợ mình bị người ta đưa vào tầm ngắm?!

“Không phải cậu ấy, là cả tổ trò chơi, đáng tiếc tôi không thấy tin nhắn.” Lưu Tiểu Niên dứt lại điện thoại vào túi quần, “Nhưng không sao, biết đâu có thể gặp được.”

Vừa dứt lời, từ đầu bên kia hẻm có một nhóm người đang sôi nổi ào vào, mặt người nào người nấy quen đến không thể quen hơn!

“Mọi người nói xem có khi nào giờ hai người họ đang chim cò, nên không thấy cả tin nhắn không?” Tiểu Mã tỏ ra sững cực bở ngỡ hình ảnh, sau đó lia mắt thì thấy Cố Khải cùng Lưu Tiểu Niên hiện đang đứng trước mặt mình!

Đậu! Tiểu Mã giật mình há hốc mồm, mọe nó ảo ảnh chân thật vãi!

“Đó có phải sếp và nương nương không?” Khương Đại Vệ ngờ ngợ.

Con mẹ nó không phải ảo ảnh? Tiểu Mã bàng hoàng mang theo chút may mắn, may là vừa rồi không lớn giọng lắm!

“Sao giờ, chúng ta có cần trốn không?” Lạc Vi Nhã hồi hộp, thể nghiệm cảm giác nửa đêm giống trống khua chiền bất gian tình!

“Trốn cái mọe cô chứ trốn!” Lâm Bình Bình khóc không ra nước mắt, “Sếp ngoắc chúng ta kìa!”

“Tuyệt đối không được căng thẳng!” tổ trưởng Khương bình tĩnh dặn dò mọi người, sau đó tập thể bày ra bản mặt như gặp phải niềm vui bất ngờ, cười tươi tắn bay đến, giả dối vãi!

“Chào sếp!” Khương Đại Vệ nhiệt tình sam sáp đến, “Ngài tự đi ăn khuya luôn à?”

... Đậu! Mọi người trong tổ dùng ánh mắt siêu khinh bỉ nhìn lướt qua ổng!

Đương nhiên Tổng giám đốc Cố không rảnh bận tâm sai sót trong lòng nói của ổng, anh tỏ ra rất phong độ hỏi cho có, “Đi ra ngoài chơi?”

“Dạ dạ dạ!” tập thể gật đầu.

“Xin lỗi, tôi không thấy tin nhắn của cậu.” Lưu Tiểu Niên có hơi tiếc.

“Không sao không sao!” Lâm Bình Bình lật đật xua tay, má nó may mà cậu không thấy! Lỡ mà cậu thấy, lại vì tin nhắn đó mà bỏ mặc sếp, tôi nhất định sẽ bị sa thải oắc oắc oắc!

“Có người mới?” Cố Khải cảm thấy trong đám đông có một người khá lạ mắt.

“Phải phải, hôm nay vừa đến nhận việc!” Khương Đại Vệ đẩy cậu chàng lên trước, “Đào Nhạc Nhạc, mau báo cho sếp biết tên tuổi của cậu!”

... Đám tổ viên đã hoàn toàn tuyệt vọng với vị tổ trưởng của mình!

“Tôi tôi, tôi là không hồi hộp!” Đào Nhạc Nhạc đứng vắn xoắn góc áo, “Năm nay 52 tuổi!”

Cố Khải: ...

Lưu Tiểu Niên giật mình, “Nhìn anh thật trẻ.”

“Không, không phải!” Đào Nhạc Nhạc sắp khóc đến nơi rồi, “Tôi tôi tôi chỉ mới 25!”

Cố Khải vịn trán, thể loại người gì thế này.

“Đừng hồi hộp!” Khương Đại Vệ chỉ tiếc dạy bảo không đến nơi đến chốn, “Từ từ... Nói!”

“Được rồi được rồi, các người đi chơi đi.” Cố Khải thật sự chẳng có tâm trạng đâu mà nghe cậu chàng tự giới thiệu, “Chúng tôi về trước đi ngủ.”

Phắc phờ phắc! Mọi người hơi bị kích động chút thôi, về ngủ! Sếp quả nhiên rất khí phách!

“Phải về à?” Lưu Tiểu Niên hơi tần ngần, thực ra mình rất muốn đi chơi chung với đồng nghiệp!

“Không được đi!” Cố Khải nhìn ra ý định nhỏ nhen trong lòng cậu, nghiêm khắc gạt bỏ!

“... Vậy thì thôi.” Lưu Tiểu Niên ỉu xiu, chỉ đành phải vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Đám đồng nghiệp ngoài mặt thì rất bình tĩnh, trong lòng lại đang sôi trào, mẹ kiếp như đang xem phim điện ảnh ấy! Công tinh anh nghiêm khắc yêu thụ khả ái ngu ngơ, có cần dịu dàng nồng nàn thế không!

Sau khi nhìn theo tổng giám đốc và nương nương đi khuất dáng, Đào Nhạc Nhạc bỗng dưng nghiêm túc nhìn chằm chằm Khương Đại Vệ, “Tôi là Đào Nhạc Nhạc, năm nay 25 tuổi.”

...

Mọi người rất ấn ý đi vòng qua cậu, hào hứng sôi nổi đi thẳng đến quán nướng.

“Đợi với!” Đào Nhạc Nhạc tuân lệ đuổi theo, má nó cứ cùng mình luyện tập tí thôi cũng không chịu, đồng nghiệp mới đúng là không thân thiện!

Con đường vắng vẻ trong đêm lạnh, đi chưa đến nửa giờ, Lưu Tiểu Niên lại nhăn mặt hắt xì một cái.

Dựa theo tình tiết trong tiểu thuyết, lúc này tổng giám đốc phải không ngần ngại cởi ngay áo khoác, dịu dàng khoác lên người cậu, độ anh tuần nhất định sẽ tăng theo cấp lũy thừa!

Nhưng hiện thực hết lần này đến lần khác cứ không cho phép ngẫu nhiên thế, hôm nay Cố Khải chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi, cởi ra rồi thì chỉ còn lại thân trần! Thành ra anh chỉ có thể tự khiển trách bản thân đã không suy nghĩ chu toàn!

“Chúng ta đón xe đi.” Lưu Tiểu Niên cảm giác mình sắp bị đông lạnh rồi.

“Không!” Tổng giám đốc Cố cương quyết phản đối, còn chưa nắm tay mà!

“Nhưng tôi lạnh quá.” Lưu Tiểu Niên có hơi .

Tổng giám đốc Cố lặng lặng quàng vai cậu, vô cùng tình cảm hỏi, “Còn lạnh không?”

Lưu Tiểu Niên rất thành thật hắt xì thêm tiếng nữa!

Đâu! Tổng giám đốc Cố có chút bần thần! Nhưng do thấy người trong lòng đã bắt đầu run run, nên dù có ngàn điều không muốn vạn điều không đành cũng chỉ có thể ra đứng ven đường chặn xe.

Một chiếc xe Jeep đen dừng lại ngay trước mặt hai người họ, Lưu Tiểu Niên bật người căng thẳng, cậu giật nhẹ ống tay áo của Cố Khải, cẩn thận căn dặn, “Không nên ngồi xe đen, tài xế ba cái xe này hay khổng giá lắm!”

Má nó vợ cứng ghê! Tổng giám đốc Cố nghiêm túc gạt đầu, “Ừ!”

Hồ Vân Phi mở cửa xe, “Đi đâu?”

“Không đi đâu cả!” Lưu Tiểu Niên cướp lời của Cố Khải, tỏ thái độ từ chối rất quyết liệt!

Cố Khải cong môi không nói lời nào, phắc chữ ngơ chết đi được, thật muốn hôn lưỡi nồng nhiệt một phen quá!

“Vậy hai người đứng ở ven đường làm gì?!” Hồ Vân Phi khó hiểu.

“... Vì vì chúng tôi đang hóng gió!” Lưu Tiểu Niên rất nghiêm túc.

“Cuối cùng thì có lên xe không hả? Tôi đang bận về nhà đấy!” Hồ Vân Phi bực mình nhìn qua Cố Khải.

Ông về nhà thì liên quan cái mọe gì với tụi tôi, thời buổi này tài xế xe đen ngang ngược vãi! Lưu Tiểu Niên rất bất mãn, cậu hung dữ lườm lại Hồ Vân Phi, “Vậy đi nhanh chút đi, chúng tôi không ngồi xe của ông đâu!”

Đúng là khó hiểu, Hồ tổng giám đóng cửa xe cái rầm, đạp chân ga phóng như bay.

“Khụ khụ.” Lưu Tiểu Niên bị bụi làm cho sặc sụa, bèn tức giận siết nắm tay, “Lần sau phải ghi lại biển số xe khiêu nại ông!”

Cố Khải nhin cười rất cực đấy, anh dịu dàng xoa đầu vợ, “Ừm, nghe lời em.”

Má nó cảm giác phụ xướng phụ tùy thế này, thật tuyệt hảo!

Sau khi đuổi xe đen của Hồ tổng giám đi rồi, hai người đứng cả buổi vẫn không đón được chiếc xe khác, chỉ đành phải tiếp tục lủi thủi đi bộ. Lưu Tiểu Niên vừa mệt vừa lạnh, hết ngáp lại hắt xì, thật có thể nói là thấm đến đỉnh điểm.

“Mệt lắm à?” Cố Khải hỏi cậu.

“Không muốn đi nữa.” Lưu Tiểu Niên là trạch nam thiếu vận động, chưa từng đi bộ lâu đến vậy!

“Ồ cách trước không xa, rẽ ngoặt có một nhà hàng.” Tổng giám đốc Cố ngoài mặt thì bình tĩnh, nhìn như lơ đãng nhắc đến, trên thực tế đã hồi hộp đến hít thở không thông luôn rồi đây này!

Mẹ kiếp động phòng hoa chúc này nọ lọ chai, chỉ cần nghĩ đến thôi đã kích cở động rồi!

30. Muốn Xích Gân Vợ Hôn

“Nhà hàng?!” mắt Lưu Tiểu Niên cơ hồ bật sáng!

Cố Khải hơi bị ngạc nhiên, phắc có phải mình hoa mắt không, vì cái quái gì mà nhìn vợ có vẻ rất hưng phấn? Chẳng lẽ ẻm đã thâm mền mộ mình từ lâu, không sao lại kích động thế chứ! Má nó giả thiết này có cần tuyệt thế không!

Tổng giám đốc Cố đập chai lập tức sục sôi, thời điểm này phải làm ngay một nụ hôn sâu đúng chuẩn nóng bỏng phải không nhỉ!

“Có nhà hàng, ngoài cửa nhất định có taxi!” Lưu Tiểu Niên râm rì kiểu rất sung sướng, đến cả bước chân cũng nhẹ nhàng hẳn! Quả thật có thể gọi là đi như bay!

... Đâu! Tổng giám đốc Cố sâu sắc cảm giác mình lại bị lừa dối lần nữa.

Ngay vào lúc tâm trạng ông anh đang bực dọc, thằng em lại không cảm nhận được mà gọi tới!

“Lại gì nữa?” Cố Khải rất bực bội, giọng điệu nghe hơi bị sùng!

“Anh, hai người làm gì mà còn chưa về?” thằng em rất sốt ruột, “Nửa đêm, trên thường sẽ có oan hồn lệ quỷ đó!”

“Mày câm miệng ngay cho tao!” ông anh thật thật rất muốn đem thằng em ra ngược đãi một trận cho hả dạ.

“Em chỉ là có lòng tốt thôi mà.” thằng em thấy oan ức quá thể đáng, “Hơn nữa ngày mai anh còn phải đưa em đi bệnh viện tái khám, lỡ đây không được thì biết làm sao, đã hẹn trước với bác sĩ Lục rồi mà.”

“Ngaoan, không dậy được thì chúng ta đổi bác sĩ khác, đổi một chuyên gia!” sau khi nghe được ba chữ bác sĩ Lục, giọng ông anh nghe xù ngay, má nó nói sao thì nói thằng em mình cũng xem như bị thất tình, không thể kích thích nó quá!

“Em không cần chuyên gia.” thằng em rất cương quyết, “Em chỉ cần bác sĩ Lục! Đến cả quần con mới em cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

... Ông anh có hơi bị tụt sức, sao có thể đàn đến nông nổi đó chứ.

“Anh, hai người nhanh nhanh rồi về.” thằng em nhỏ nhẹ làm nũng.

Cố Khải đưa mắt nhìn nhà hàng cách đó không xa, cảm giác siêu siêu không muốn.

“Đã một giờ hơn rồi.” thằng em vẫn đang tiếp tục công cuộc lải nhải.

“Ngủ đi ngủ đi, tụi anh về ngay giờ!” nhìn thấy vợ đã giơ tay chặn xe taxi, ông anh chỉ đành bị ép uống tiếp nhận hiện thực tàn nhẫn này!

“Nhanh nào!” Lưu Tiểu Niên kéo cửa xe, từ xa với gọi Cố Khải.

Cố Khải cúp điện thoại, bước vội qua.

“Khuya khoắc vậy rồi mà ai còn gọi điện thế?” sau khi ngồi vào xe taxi, Lưu Tiểu Niên mang theo chút hiếu kỳ dò hỏi.

“Tiểu Hi, nó hỏi sao chúng ta còn chưa về?” Cố Khải trả lời.

“Tình cảm của hai người tốt nhỉ.” Lưu Tiểu Niên thoáng chút ao ước, “Tôi không có anh em gì hết.”

Nhưng em có anh mà. Tổng giám đốc Cố mang theo xót xa nhìn cậu, cái cách vợ nói, thật gọi lên lòng yêu thương trong anh!

“Có điều tôi có Hùng Mạnh!” Lưu Tiểu Niên tự an ủi bản thân.

Ờ ờ! Tổng giám đốc Cố thoáng cái hóa buồn, đang êm đẹp vì cái qué gì lại đi nhắc đến tên đô con thô kệch kia!

“Cậu ấy cũng như anh trai tôi ấy.” Lưu Tiểu Niên ngẫm nghĩ rồi thở dài, “Không biết chừng nào căn hộ của tôi mới sửa chữa xong, lâu lắm rồi không gặp cậu ấy.”

Cố Khải cảm giác mình như bị lọt tằm vào lu dấm, cái giọng điệu như thể vô cùng trông ngóng này thế nào hả!

“Em có thể tiếp tục ở lại nhà anh.” Cố Khải cố hết sức điều chỉnh cho giọng mình nghe sao từ tính nhất có thể.

“Như vậy sao được.” Lưu Tiểu Niên lắc đầu ngay tức thì, “Rất phiền cho anh.”

Rốt cuộc thì phiền chỗ nào hả! Ở nhà ông xã em không phải là chuyện đương nhiên sao! Phiền cái mọe gì! Tổng giám đốc Cố thầm rít gào trong lòng! Em là vợ của anh! Vợ!

“Có điều sau này tôi vẫn có thể hầm canh cho anh và Tiểu Hi uống.” Lưu Tiểu Niên cười tươi tắn.

Tổng giám đốc Cố hung ác nghĩ, chỉ hầm canh sao mà đủ! Anh muốn chiếm giữ toàn bộ em từ thân thể đến linh hồn!

“Buồn ngủ quá.” Lưu Tiểu Niên dụi mắt, lười biếng ngáp dài.

Chỉ biết giả寐 rồi quên anh! Tổng giám đốc Cố bất mãn mà phỉ báng thầm trong bụng, kẻ đó vươn tay kéo em vào lòng mình, “Ngủ đi.”

“Éc.” tư thế này thân mật quá thể đáng rồi, Lưu Tiểu Niên bị làm cho giật bắn, xoẹt một tiếng ngồi thẳng lưng lại ngay, “Không cần không cần, thật... thật ra tôi cũng không buồn ngủ lắm đâu.”

Đậu chứ! Cố Khải cảm giác bản thân sắp diên đến nơi rồi, gặp phải người vợ đầu đá thể này, mình sẽ dễ trở nên táo bạo mất thôi! Dễ trở nên mất khống chế mất thôi! Đúng là hết nhịn nổi rồi! Thành ra Tổng giám đốc Cố quyết đoán nghiêng đầu, tựa lên vai Lưu Tiểu Niên!

“...” Lưu Tiểu Niên kinh ngạc nhìn chằm chằm anh.

“Đừng nhúc nhích.” Cố Khải nhăn mày, “Tôi buồn ngủ!”

Lưu Tiểu Niên cảm thấy hơi hơi , nhưng không tiện nói, chỉ đành phải để mặc anh đem mình biến thành gối! Không dám hó hé!

Hai phút sau, Lưu Tiểu Niên cảm giác vai mình đau khiếp, cả người ngất ngứ khó chịu! Bèn cẩn thận lia mắt thăm dò Cố Khải, phát hiện anh đã ngủ vù vù!

Có cần hiệu suất cao thế không... Lưu Tiểu Niên khóc không ra nước mắt, cảm giác nửa người trên của mình đã tê rần luôn rồi!

Cùng lúc đó, Cố Khải cũng phải gánh chịu nỗi đau tương đương thế! Cái dáng ngủ này là phải giả ra đó! Chiều cao của vợ khá khiêm tốn, vai lại gầy, nên đầu Cố Khải phải bẻ ngoặc một góc độ khá kỳ dị, mới có thể giữ được tư thế tựa vai không nhúc nhích! Chưa đến nửa phút mà cái cổ đã bắt đầu biểu tình, quả thật là thập đại cực hình Mãn Thanh mà!

Nhưng dù có thế, Tổng giám đốc Cố vẫn kiên trì không chịu đổi tư thế! Vì anh cảm thấy nó rất ngọt ngào, nên dù cổ có đau, cũng xứng đáng!

Cố Khải không động dậy, Lưu Tiểu Niên lại càng không dám! Hậu quả trực tiếp của việc này là khi xe taxi về đến nhà, tư thế đi đường của cả hai đều trở nên lập dị, Cố Khải vừa đi vừa vỗ cổ, Lưu Tiểu Niên còn thắm hơn, chân tê đến độ bước lên bậc thang, cũng thiếu điều nằm sấp!

“Cẩn thận!” Cố Khải nhanh tay lẹ mắt đỡ cậu.

“Chân hơi tê tí thôi.” Lưu Tiểu Niên vịn người anh nhảy nhảy lên.

Phắc thiết giống như bé thỏ trắng đáng yêu! Cái bụng mềm mềm đáng yêu hoạt bát! Tổng giám đốc Cố cảm giác mình lại lần nữa nhận nhạo! Anh đỡ vợ, móc chìa khóa mở cửa.

“Anh!” thằng em đang ngồi trong phòng khách!

“Chân em còn chưa khỏi hẳn, sao lại tự chạy xuống lầu!” ông anh trách móc.

“Em đi chậm à, không sao đâu mà.” thằng em tắt TV, “Lo cho hai người, không ngủ được.”

“Ngồi yên đấy, anh dìu Tiểu Niên lên lầu xong sẽ đưa em về phòng ngủ.” Cố Khải ôm vợ mình đang khập khà khập khiễng, từ từ đi lên lầu.

“Chân đỡ hơn chưa?” Cố Khải dìu cậu ngồi xuống bên giường.

“Không sao rồi, chắc do dây thần kinh bị chèn ép lâu.” Lưu Tiểu Niên lắc chân, “Nghỉ ngơi tí là hết.”

“Vậy nghỉ ngơi sớm đi.” tuy Cố Khải rất muốn gọi đến cậu một nụ hôn ngủ ngon nồng ấm, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng thú tính!

“Ừm, ngủ ngon.” Lưu Tiểu Niên vẫy vẫy tay với anh, biểu cảm siêu moe!

Vậy nên Tổng giám đốc Cố tự cảm thấy tình yêu của mình dành cho cậu lại sâu đậm thêm nữa! Mãi đến lúc đi xuống lầu, vẫn không thể khắc chế được đắm chìm trong ánh mắt moe moe ấy!

“Anh!” thằng em thấy ông anh xuất hiện, bèn kích động ngồi bật thẳng dậy.

“Cái bản mặt của em là sao hả.” ông anh ghét kinh!

“Hai người ban nãy, chị dâu, không phải chứ!” thằng em gần như nói năng loạn xạ ngẫu.

“Chốt lại là em muốn nói gì?” ông anh hết lời nhìn thằng em.

“Không đi được luôn rồi kìa!” thằng em cầm tay ông anh, trong mắt tỏa sáng le lói, “Mau nói cho em nghe, sao anh làm được vậy!”

Đậu! Ông anh thoáng lặng người.

“Hèn gì nửa đêm nửa hôm đòi ra ngoài, thì ra là để chiến bụi!” thằng em tiếp tục phun lời hời hợt, nhìn ông anh với vẻ rất đỗi sùng bái, “Chiến bụi... Anh đúng là khẩu vị nặng!”

“Mày cảm miệng ngay cho tao!” ông anh nhìn thằng em với ánh mắt dữ dằn.

“Đừng xấu hổ thế chứ, mau kể chi tiết!” thằng em bu sát vào ông anh, hăng hái rạo rục vô hạn mong ngóng!

“... Em nghĩ nhiều rồi.” ông anh như rút ra từ kẽ răng.

“Lừa đảo!” thằng em không tin.

“Lừa cái mọe mày!” ông anh thẹn quá hóa giận.

“Thiệt?” thật lòng thằng em không thể tin nổi, “Nhưng rõ ràng chị dâu đi còn không xong mà! Chưa kể muộn thế mới về, mà anh lại không thể hoàn toàn chiếm được cậu ấy!”

Đậu! Ông anh cảm giác mình bị khinh bỉ! Hậm hực dìu thằng em dậy, “Từ giờ không được phép nhắc đến chuyện này!”

“Anh thật làm em thất vọng!” Cố Hi thở dài.

“Mày còn lải nhải thêm một cậu nữa, tao sẽ quăng mày từ trên cầu thang xuống đấy!” ông anh nghiêng răng nghiền lợi uy hiếp.

“...” thằng em ngoan ngoãn ngậm chặt miệng, an ủi bản thân sẽ ổn thôi mà, đàn ông con trai có được dẫn được, chờ chân khỏi rồi sẽ khinh bỉ hả hê ông anh sau!

Buổi tối đây Tổng giám đốc Cố trần trọc thao thức mãi không ngủ được, vì anh rất bất mãn đối với tình trạng hiện tại! Tuy vợ ngủ ngay phòng bên cạnh, nhưng ẽm đúng chuẩn đầu gối đáng eo, cơ bản không có bất luận phản ứng gì đối với hành động yêu thương của mình, còn đang ấp ủ ý đồ dọn khỏi nhà mình, trở lại bên cạnh người đàn ông khác! Thằng em thì vị một người đàn ông chưa xác định tính hướng mà thần hồn điên đảo, suốt ngày đều chỉ nghĩ cách làm thế nào để thấy trym nhà người ta! Đúng là khát tình đến độ không nỡ nhìn thằng luôn!

Cuộc đời thật sự là quanh què như tuyết tan... Tổng giám đốc Cố thở dài thườn thượt, đứng trước cửa sổ ngắm nhìn bầu trời sao, vẻ mặt siêu siêu âu sầu!

Hậu quả của một đêm âu sầu là hôm sau ông anh dính giường! Mãi đến lúc thằng em trang điểm xong xuôi, mãi đến lúc vợ chuẩn bị xong bữa sáng, anh vẫn nằm trên giường ngủ vèo vèo!

“Cậu đi gọi ảnh dậy đi.” thằng em giục chị dâu!

“... Sao cậu không đi?” Lưu Tiểu Niên đeo tạp dề, đứng bên cái nồi không chịu di động!

“Vì chân tôi đau!” thằng em rất nghiêm túc.

Từ xưa đến nay ốm đau luôn là cái có tốt nhất, Lưu Tiểu Niên cực chẳng đã phải bỏ cái vá xuống, tiếp nhận nhiệm vụ vinh quang!

Cửa phòng ngủ không khóa, bên trong im lìm, gõ cửa không có phản ứng, Lưu Tiểu Niên đành phải đẩy cửa đi vào trong.

Giữa phòng kê cái giường lớn thiệt lớn, Cố Khải đang lủi trong chăn, ngủ đến thiên hôn địa ám bất tỉnh nhân sự, gương mặt toát lên vẻ trẻ con hơn mọi khi, nhưng một đứa con nít lớn xác không hề phòng bị.

Lưu Tiểu Niên ngồi xuống bên giường gọi anh, “Dậy nào.”

Giọng nhỏ lí nhí, Cố Khải không có dấu hiệu chuyển tỉnh!

“Tổng giám đốc Cố.” Lưu Tiểu Niên đưa tay lay anh, “Mau dậy đi, gần 9 giờ rồi.”

Sau ba hồi, Cố Khải cuối cùng cũng mở mắt, mang theo chút ló ngó nhìn cậu.

“Tiểu Hi còn đang chờ anh dẫn cậu ấy đến bệnh —— Á!” Lưu Tiểu Niên còn chưa nói hết cậu, đột nhiên bị Cố Khải kéo vào lòng.

“Không dậy.” giọng Cố Khải khàn khàn đầy vẻ oán giận, sau đó xoay người đặt vợ dưới thân.

“Thả ra!” Lưu Tiểu Niên siêu , sử dụng cả tay lẫn chân đẩy anh ra.

“...” Cố Khải tiếp tục giả bộ ngủ ngất ngậy, sau đó siết chặt vòng eo cậu, đầu đặt ngay cổ cậu dụi mạnh hai cái!

Mọc nó sướng vãi!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-khoc-suat-cuong-ba-due>